

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He'll make me beg for
more than his money.

Buy My Soul

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

JADE WEST

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>

RUHUMU SATIN AL

BİR ALTMİŞ GÜN ROMANI

JADE WEST

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Sonsöz

Teşekkür

Yazarın manevi hakları ileri sürölmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır
<http://designs.romanticbookaffairs.com/> John Hudspith tarafından düzenlenmiştir
www.johnhudspith.co.uk
Tüm sorularınız için

jadewestauthor@gmail.com İlk yayın tarihi

2018

*Bu korkunç derecede acı dolu yıl boyunca beni destekleyen, cesaretlendiren ve güçlü duran herkese
bir kez daha teşekkür ederim.
Bazen elimden gelenin en iyisi diğerlerinden daha iyi oldu ama bu romana elimden gelen her şeyi
verdim.
Umarım Brandon ve Paige'in hikâyesinin ikinci bölümü beklediğimize değmiştir.*

Önsöz

Uyarı. İkinci bölüm birinci kitaba göre biraz yükseliyor.
Her zaman olduğu gibi, bu da Jade West'in hayal gücünün ürünüdür ve katman katman doğal
kirlilikle doludur.
Uyarıldınız.

Bu bir serinin 2. kitabıdır. Lütfen yolculuğunuza önce [Ruhumu Sat'](#)ı okuyarak başlayın.

Birinci Bölüm

Paige

O gece güzel canavar beni arabasının arka koltuğuna fırlatırken hissettiklerimin yakınından bile geçmemiştim. Üniversite çantamı arkamdan içeri atıp kapıyı çarparak kapatırken yaşadığım korku, panikten sadece bir ürperti uzaklığındaydı.

Patlama gök gürültüsü

gibiydi. O da öyleydi.

O sürücü tarafındaki kapıya doğru ilerlerken, kendimi yontulmuş deriye oturtmak için mücadele ettim; ara sokakta itilip kakılmaktan dolayı başımla birlikte karnım da hâlâ ağrıyordu.

Delice aptallık etmişim ve bunu biliyordum.

Kız kardeşimin şiddet yanlısı tefeci uyuşturucu satıcılarına yaklaşıp onları kullanılmış banknotlar halinde üç bin dolarla kandırmaya çalışmak ve çok daha fazlasını vaat etmek, aptallar için verilen Darwin ödülllerinden birine layık bir plan oldu. Adım internet kahkahalarında her zaman yer alacaktı - *Paige Rowan Emerson, kesin bir katliama ve dört yönlü bir penis festivaline giren aptal kaltak.*

Ve yapardım. Kız kardeşimi kurtarmak uğruna bana reva görecekleri her türlü iğrençliğin içine girerdim.

Onlar da dağıtırdı.

Eğer o olmasaydı, beni uyuşturucu bataklığındaki bir ara sokağın zemininde, sırasını savmak isteyenlerin önüne serilmiş, hırpalanmış bir halde bırakacaklardı.

Onu.

Karanlıktaki bir şövalye gibi beni kendi aptallığımdan kurtaran adam. Benim tehlikeli kurtarıcım.

O anda pek de kurtarıcı gibi görünmüyordu. Direksiyona geçip kontağı çalıştırdığında da öyle değildi.

Fokur fokur kaynıyordu. Siyah buz gibi koyu renk gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyordu. "Ciddiyim," diyebildim ona kısık bir sesle.

"Gerçekten üzgünüm."

"Oh, olacaksın," diye hırladı ve dehşetimin bir vites daha yüksekti.

Özbilinç beni yiyip bitirdi. Aptalca davranışlarımdan dolayı duyduğum utanç, karnıma yediğim yumruktan daha beter yakıyordu.

"Beni herhangi bir yere bırak," diye teklif ettim. "Birkaç saat içinde yürüyerek dönebilirim." O da güldü.

Gerçekten güldü.

Korkunç bir kahkahaydı. Tam da içindeki vahşetten geliyordu.

Çünkü o vahşiydi.

Brandon Grant tehlikeli bir adamdı.

Brandon Grant. Adını bildiğime hala inanamıyordum. *Gerçek adını.*

Ondan gördüklerime de hâlâ inanamıyordum.

Güç. Hakimiyet. Gölgelerdeki sarsılmaz gücü.

Bu dünyada onun gibi adamlar olduğunu hiç bilmiyordum. Tek bir adamın, dört acımasız tefeci pisliğinin ona karşı durmayı daha iyi düşünmesine neden olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Ondan da beni uzaklaştırdığı adamlardan korktuğum kadar korkuyordum. Belki daha da fazla.

Yine de minnettardım.

Beni apaçık bir sondan kurtardığı için ona minnettarım.

Ve bunu inkâr edemezdim. Kalbim vücuduma çaresizlik pompalarken bile ondan hoşlandığımı biliyordum. *Ondan* hoşlandım.

"Seni hiçbir yere bırakmayacağım," dedi bana. "Altmış günün tam burada başlıyor. Hemen şimdi. Lanet aidatını ödemeye hazırlan."

Onun sözleri karşısında kanım dondu. Phoebe'yi yurt odamda yalnız bırakamazdım. Bensiz. Kimse olmadan.

"Ama kız kardeşim..." Kapı koluna bir bakış atarak başladım.

"Kız kardeşiniz gidip kendini becerebilir, Bayan Emmerson," diye hırladı. "İnanın bana, endişelenmeniz gereken daha büyük şeyler var."

Gözleri tekrar gözlerime çarptı. Adrenalinim maksimuma çıktı. O

kalp atışında anladım. Bakışları beni kesip geçti. Hiçbir yere gitmiyordum.

Çantamda telefonumu aramaya bile cesaret edemedim. Benden uzakta, ayak boşluğunun gölgelerinde bir yerdeydi ve o şeyin orada olma ya da ara sokağa atıldıktan sonra çalışır durumda olma ihtimali benim lehime olmaktan çok uzaktı.

Ayrıca, onu daha fazla kızdırmak, hesaba katılması gereken bir dünya daha boktan bir şeydi.

Ben de yapmadım. Bunun yerine sessiz kaldım ve titreyen parmaklarımla kendimi arka koltuğa bağladım. Yerine oturana kadar üç deneme yaptım.

O ayağını gaz pedalına ağır ağır basarak arabayı çekerken ben donuk donuk önüme bakıyordum. Garajlardan çıkıp ana caddeye doğru hızla ilerlerken lastikler gıcırıyor, bizi şehrin içinden geçirip kırsalın ötesindeki açık yola çıkarırken direksiyonu da en az kendisi kadar güçlüydü.

Belki de benim durumumda olan bir kız çılgılık atmalı, bağırmalı ve aklını kaçırmalıydı, oradan kaçmalı ve onu onarılamayacak şekilde beceremeden önce böylesine korkunç bir baskınlık örneğinden uzaklaşmalıydı.

Belki de sorular sormalıydim. Nereye gittiğimiz ve benim için ne planladığı hakkında.

Belki de yokluğumda kız kardeşime ne olacağına ve buna nasıl izin veremeyeceğime dair yarı mantıklı konuşmalara devam etmeliydim.

Ama yapamadım.

Bizi taşra yollarında hiçliğin derinliklerine doğru sürerken sesim tek bir kelime bile çıkmıyordu. Araba hızla savruluyor, her viraja girdiğimizde emniyet kemerim beni büyük deri arka koltuğun etrafında döndürüyordu ama yine de sessizdim, gecenin içinde ilerlerken geniş gözlerim ön camdan ağaçların çıkıntısına bakıyordu.

Sesi hâlâ öfke doluydu. "Çok yakında öğreneceksin Paige Emerson, benim etrafımdaki kızlar kendilerine söyleneni yapmayı ya da sonuçlarına katlanmayı öğrenirler."

İri gözlerim aynada yine onunkilerle buluştu ve bu kez birbirlerine kenetlendiler. Elektrik.

Onun gözleri önündeki yola kaydı ama benimkiler mıknatıs gibi çekildi, son akşam yemeğimmiş gibi onun yansımasını emdim.

"Lütfen," diye fısıldadım, zar zor duyuluyordu. "Lütfen, kız kardeşimin güvende olduğundan emin olmalıyım. Onun peşinde olacaklar."

"Ve *ben de* senin hak ettiğinden emin olmak zorundayım, küçük kız. Dediğim gibi, kız kardeşin senin için en önemsiz şey. Gece bitmeden bunu kendin de anlayacaksın."

Gözlerimi yaşartan şey itaatsizliğimin bedelini ödeme düşüncesi değildi. O nasıl ödemeyi seçerse seçsin, ben bunu binlerce kez öderdim.

Bu oydu.

Phoebe.

Sırf onu güvende tutmak için ruhumu verebileceğim kız.

"Sakın su işlerini başlatmayı aklından bile geçirme," diye tısladı ve gözlerimin hâlâ onun yansımasında olduğunu fark ettim. "Siren gözyaşları benimle yıkanmaz, tatlım."

Kucağıma baktım ama gözyaşlarının akmasına engel olamadım. Rahatlama mı? Hüzün mü?

Histeri mi? Bilmiyordum.

"Kıyafet alabilirim," dedim. "Yurt odamdan. Çabuk olurum ve aynı zamanda onu da kontrol edebilirim..."

Yine o kahkaha. Çok soğuk. "Benimle geçireceğin altmış gün boyunca kıyafete ihtiyacın olacağını nereden çıkardın?"

Sorusuna cevap vermedim. Ağzım bir önceki düşünce trenimle tıkırdamaya devam etti.

"Ve üniversite. Üniversiteye bir e-posta gönderebilirim. Bir süre gelemeyeceğimi... acil bir durum olduğunu söylerim..."

"Acil bir durum yaşadın, tamam mı?" diye tersledi. "Bundan sonra her gün kendini acil bir durumdaymış gibi hissedeceksin. Ama kurtuluş falan yok. Seni kurtaracak bir acil durum servisi yok. Güvenli sözler yok. Kaçış yok. *Fikrimi değiştirmek* yok. Sadece sen, yattığın süre ve sonundaki ödeme günü."

Bunu biliyordum.

Üniversitede Carolyn ve Rebecca'dan duymuştum. Ondan da. Tehlikeli bir web sitesindeki profilinden.

Altmış gün boyunca acımadan cezalandırılacağımı, hayatımın ödeme günü karşılığında ne verilirse alacağımı biliyordum. Bedenim, zihnim ve onun için kırmak istediği diğer her şeyle birlikte ruhumu da avucunun içine alacağını biliyordum.

Ne yazık ki o anda, bir yabancıнын arabasının arkasında beni tam bir vahşete sürüklerken, omzumdaki şeytan o pis küçük ağzını kapatmaya ve beni asılı bırakmaya karar verdi.

Arabayı yavaşlatıp ağaçlık bir yoldan keskin bir sola dönene kadar sanki bir asır geçmiş gibi hissetti. Uzakta ışıklar vardı, yol bir araba yoluna dönüşüp sağa doğru kıvrılırken büyük bir ev belirdi.

Arabayı çakılların üzerinde durdurup kontağı kapatırken ay tepedeydi ve devasa tavanın üzerindeki ısıltısıyla uğursuzluk saçıyordu.

Mekânın büyüklüğüne yakından bakınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Çok büyüktü. Gece bile görkemli ve çarpıcı bir zenginlikteydi. Hiçbir yerin arka ucundaki rastgele bir kır evinden çok kraliyet için bir malikane gibiydi.

"Rebecca Lane'i buraya mı getirdin?" Yolcu kapısını açarken hiç düşünmeden sordum. Soluğunun altında bir küfür mırıldanıp benim yerime emniyet kemerini takmak için eğildiğinde ben hâlâ emniyet kemerimin tokasıyla uğraşıyordum.

"Seni ilgilendirmez," dedi beni arka koltuktan çekerken. Çantama doğru uzandım ama onun sert cüssesine çarpmadan önce onu yakalama umudum yoktu. Kıvrık bacaklarım yere basmak için mücadele etti ama o beni sıkıca tuttu. "Şu andan itibaren, ben ne dersem onu yapmaktan ve sana ne verilirse onu almaktan başka hiçbir şeyle işin yok."

Kolumu acıtacak kadar sert bir şekilde sıkıldığında ilerideki malikânenin verandasına bakıyordum. O

Beni tekrar yüzüne doğru çekti ve o ilk gece sahile geri döndüm. Gözleri karanlık ve yakıcıydı, muhteşemliği daha da yakıcıydı.

"Beni anlıyor musun?" diye sordu ve ben de başımı salladım.

Sahil otelindeki dersimi hatırlamadan önce bana uzun bir süre ters ters baktı. "Evet efendim," demeyi başardım. "Sizi anlıyorum."

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu.

Bununla birlikte beni ana merdivenlerden yukarı sürükledi ve ana girişin yan tarafındaki ahşap panellere çarptı. "Burada kal ve sakın kırırdama," dedi. "İzliyor olacağım."

Ondan korkmama rağmen, içeride volta atmasından ve beni sundurma fenerinin loş ışığı altında hiçliğin ortasında bırakmasından nefret ediyordum.

O uzaklaştığı anda bedenimin onunkine duyduğu özlemde nefret ediyordum.

Bir yaş gibi hissettiren bir süre için gitmişti. Gözden ıraktı ama akıldan ırak değildi. Titreyip ürperirken ve kız kardeşime geri dönmek için çılgınca bir çabayla vahşi doğaya kaçma dürtüsüyle savaşırken beynim ondan başka bir şey değildi.

Ön kapı açıldığında kollarımı göğsümde kavuşturmuş, binaya yaslanmışım. Dışarı adımını attığında doğrulmadım bile.

Yanıma yaklaştığında yüzünde korkunç bir gülümsemeyle burnunu gökyüzüne kaldırdı.

"Şundan bir nefes al," dedi. "Muhteşem gece havası."

Alabildiğim kadar nefes aldım, yüzüm şaşkındı. "Güzel," dedim soluk bir sesle.

Ve işte o zaman yakınıma eğildi. O kadar yakındı ki, muhteşem ağzı benimkinden bir santim uzaktaydı ve *harika gece havasını* açık dudaklarına doğru soluyordu.

"Bunun tadını çıkarsan iyi edersin," diye hırladı ve gözleri öfke ve nefretle parlıyordu ve sanki içimdeki yaşamı ezmek istiyor gibiydi.

Kalbim hızlandı. Çırpındı.

Sinirlerim zıpladı ve boğazımda patlamakla tehdit etti. Ve

işte yine oradaydı. Omzumdaki şeytan.

Omurgam boyunca küçük bir dans yaptı ve kirli küçük ruhuma kirli küçük kahkahasını attı.

"Özgürlüğüne elveda de küçük kız," dedi güzel yabancı ve beni içeri sürükledi.

İkinci Bölüm

Brandon

Aklımı kaçırdığımın zaten farkında olmasaydım, aptal ekip üyelerimin yüzleri bana bunu kesin bir şekilde söylerdi. Ben ofise doğru ilerlerken ve *onlara* önümüzdeki altmış gün boyunca iş düzeninin değişeceğini kesin bir dille söylerken dilsiz ve şaşkın bir şekilde bakarlardı.

Akılsız kardeşim bile talimatlarıma karşı çıkmaya cesaret edememişti.

Güzel küçük ödülümü ön verandadan içeri sürüklediğimde, bir grup salak ofisin kapısında toplanmıştı, Eric de ortadaydı.

"Gözler yere baksın," diye bağırdım ve kız ilk kez beni dinledi, kenardan gelen bakışlardan kaçınırken yanakları pembeleşti.

Hiç vakit kaybetmeden onu ana koridordan geçirdim ve orta merdivene çıkardım, o gergin bacaklarıyla ayak uydurmaya çalışırken basamakları ikişer ikişer çıktım. En tepede tökezledi ama ben hızımı kesmedim, ağırlığımla onu yakalayacak kadar sert bir şekilde öne doğru çektim.

Bizi sahanlığın sonunda Annabel Fisher'ın odasının önünden geçirdim, sola dönerek kuzey kanadına ve kendi özel odama doğru ilerledim.

Eğer Paige'e otelin yatak odasında sert davrandıysam, onu odama fırlattığımda vahşiliğin yeni bir ligindeydim. Dizleri halıya çarptı ve tüm gücüyle yere düştüğünde çığlık attı, ancak gözlerini benimkilere kaldırmayacak kadar öğrenmişti, kapıyı arkamdan çarpıp tepe aydınlatmasını açtığımda bakışlarını aşağıda tuttu.

Kırmızı sisin içinden ona baktım, şakaklarım aklını başına getirme ihtiyacıyla titriyordu, acımadan yaralar üstüne yaralar açtım. Ellerimi ceplerime soktum, öfkemle onun ruhunu kavuran her şeyden kendimi alıkoydum.

"Bir şey sorabilir miyim, efendim?" diye fısıldadı birkaç uzun dakikadan sonra ve ilk başta onu görmezden geldim, önünde uzun boylu görünene kadar sessizce yaklaştım. "Lütfen efendim?" diye tekrar sordu ve ses tonundaki yumuşaklığın aletimin nabzını hızlandırmasından nefret ettim.

"Küçük pis sürtükler soru soramaz," dedim. "Kendilerine söyleneni yaparlar ve çenelerini kapalı tutarlar."

Kendini ilk o zaman unuttu, gözleri benimkilere kaydı. "Bana söyleneni yapacağım," dedi, "ama önce lütfen efendim, kız kardeşimle konuşmam gerek. Kız kardeşimle konuşmama izin verirseniz her şeyi yaparım. Telefonum... belki telefonum arabadadır..."

Saçlarından bir tutam alırken gülümsememin şeytanca olduğundan eminim. "Hiçbir pazarlık içinde değilsin

Bayan Emmerson. Önümüzdeki altmış gün boyunca sahip olduğunuz her şey bana ait, tabii sizi ve kız kardeşinizi o uyuşturucu bağımlısı amcıklara teslim etmemi ve borcunuzu aynen ödemenizi istemiyorsanız."

İyi bir ışık altında onun halini içime çektim.

Gözleri yaştan şişmiş, yanaklarına ara sokağın kiri bulaşmıştı. Elbisesi göğüslerinin üzerinden dağınık bir şekilde sarkmış, altındaki dantel sütyen parçasını gösteriyordu ve tozlukları yırtılmıştı.

Ben ona ters ters bakarken, bir kez daha gözyaşlarını tutamadı.

"Seni hayal bile edemeyeceğin şekillerde yok edebilirim," dedim ama gözleri benimkilerden ayrılmadı.

"Beni kurtardın," diye fısıldadı ve bir başka sik seğirmesi karşısında dişlerimi gıcırdattım, safra kusana kadar onun küçük boğazını sikme dürtüsüne karşı koydum. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim."

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan," diye tısladım ama gözleri minnettarlık içinde kocaman kalmaya devam etti.

"Bu altmış günün nasıl geçmesini istiyorsan öyle geçeceğini biliyorum ve umurumda değil. Sadece minnettar olduğumu bilmeni istiyorum. Benim için geldiğin için minnettarım." Durakladı. "Orada olmana gerçekten şaşırdım... beni önemsemediğine... Yalnız olduğumu sanıyordum..."

Ah, yüzünü parmaklarımla ne kadar sert çimdikledim, yakınına eğildiğimde çaresiz küçük bir sincap gibi ağlamaklı yanaklarını şişirdim.

Ben gülünce irkildi.

"Yatırımımı önemsiyorum, başka bir şey değil. Sen bir ürünsün ve ben de sahibiyim. Maaş bordrosundaki küçük kızları umursayan bir adam olduğumu düşünerek bir an bile hata yapma."

Acısını gizleyemiyordu. Gözlerinin içi yanıyordu. "Yine de teşekkür ederim efendim," dedi ve ses tonunda yine o lanet yumuşaklık vardı.

Emirleri bağıra bağıra söylerken benimkinde hiç yumuşaklık yoktu.

"O pis kıyafetleri çıkar ve bana hasarı göster." Yanaklarını iterek bıraktım, göz teması kesildi.

Diz çöktüğü yerden elbisesini yukarı ve başının üzerine çekmeye çalışırken parmakları titriyordu. Elbiseyi ses çıkarmadan yana attı, ardından sütyenini kopçasına bile uzanmadan yukarı ve başının üzerine çekti.

Taytını indirip ayakkabılarıyla birlikte çıkarmak için kıvranırken, nefes alış verişleriyle birlikte yükselip alçalan o küçük şımarık memeler bir zevkti. Külotu da onlarla birlikte geldi ve kendini düzeltti, aşınmış dizlerinin üzerinde daha yükseğe çıktı ve parçalanmış giysilerinin geri kalanını yığının üzerine bıraktı.

Benim için çıplak diz çöken o hırpalanmış küçük bedene nasıl da hayrandım.

Ben onun etrafında dönerken gözleri benimkileri takip etmeye çalıştı. Kalçalarındaki ve kışındaki sararmış morluklara bakınca ağızım sulandı, kemer iyi gelmişti.

"Eğer kız kardeşine yardım etmek istiyorsan, sana söyleneni yapacaksın," dedim ona. "Günlerin bitene kadar o güzel küçük ağzından onun hakkında tek bir kelime daha duymak istemiyorum, anladın mı beni?"

Bakışlarımla ziyafet çekecek kadar kıvrıldı, dehşetini zapt edemiyordu. Ona düşünmesi için zaman vermedim.

"Anladın mı?" Havladım. "Parayı o sürtük orospuyu boktan kurtarmak için istiyorsan, kazanmaya başlasan iyi edersin."

"Ama efendim..." diye söze başladı ve ben de ona

küfrettim. "Siktiğimin standının altında mı?"

Küçük bir baş sallama. Sonunda. "Evet, efendim."

"Ellerini başının arkasına koy," dedim ve söyleneni yaptı, parmakları zarifçe ensesinde kenetlenmişti, kalçaları onu yüksekte tutmak için zorlanıyordu. "Beni hep böyle bekleyeceksin." Ayaklarını tekmeledim ve daha geniş bir şekilde ittim. Dizlerini birbirinden ayırdı ve kabarık am dudaklarının dış hatları hoş bir görüntüydü. "Bana hep o küçük aç amcığını sunuyorsun," dedim. "Ne kadar acıttığının önemi yok."

Küçük bir baş sallama daha. "Evet, efendim."

Etrafına bakma cesareti göstererek alanı inceledi ve ben de onunla birlikte odanın düzenini fark ettim.

Gardırobun kapağına asılı ceketlerim ve dört posterin altında bir sıra ayakkabım vardı. Şifonyerin üzerinde banyo malzemelerim ve ötesindeki köşede duran boş bir bavulum vardı.

Burası altmış gün boyunca pislik içinde kalacak küçük sürtükler için bir oda değildi. Burası acıdan ziyafet çekmek için bekleyen kameraların olduğu kafesli bir oyun parkı değildi. Burası bendim. Benim alanım. Benim kişisel odam.

O da bunu biliyordu.

Yüzünün her yerinde çocuksu bir merak vardı. Burada yeri olmadığını söze dökülmeyen bilincindeydi. Bir parçası olmak zorunda olmadığı bir dünyanın tanığıydı.

Bunu mümkün olduğunca çabuk düzeltme zamanı.

Şifonyerden bir kalem aldım ve iç cebimden yeni basılmış evrakları çıkardım.

Bakması için birinci sayfayı kaldırdığımda ellerini hareket ettirmeye çalışmadı. En alta gelene kadar gözlerinin metni taramasını izledim, sonra sayfaları değiştirdim.

Sözleşmenin gücü karşısında şaşırdıysa da bunu belli etmedi. Anlaşmayı okurken sessizdi, imza sayfası görüldüğünde sadece kısa ve keskin bir nefes aldı.

"Bu sözleşmeyi imzaladığınızda, altmış gün boyunca her şeyi kabul etmiş sayılırsınız," diye tekrarlardım. "Güvenli sözcükler yok, yeniden düşünmek yok, serbest bırakılmayı istemek yok."

"Anlıyorum efendim," dedi.

Ona kalemi uzattım ve titreyen parmaklarıyla kalemi aldı.

İmzalamasını engellemediler. İmzası, noktalı çizginin üzerinde geniş bir süslemeydi. İmzalandı, mühürlendi ve teslim edildi.

Tamamlanmış belgeyi ceketimin cebine geri koyarken gülümsememi tutamadım. O artık benimdi.

Kızdırmak için benim. İşkence etmek benim. Bildiği tüm sınırları zorlamak benim.

Gözlerimdeki parıltı şifonyerin aynasından bana yansırken onu ayağa kaldırdım ve karyolanın alt direğine çarptım. Arkasından bastırıp kulağına sertçe nefes verdiğimde inlemeleri kesik kesikti.

"Altmış gününe hoş geldin küçük kız," diye tısladım. "Hadi başlayalım."

Üçüncü Bölüm

Paige

Seçeneklerim tükenmişti. Beni yatağın direğine sabitlediğinde titriyordum.

Hem içim hem de dışım hırpalanmış ve morarmış hissediyordum. Sallanan bacaklar ve sallanan bir omurga, yıkılma ve merhamet için ağlama dürtüsüyle savaşıyordu.

Yine de benim ondan daha fazlası için yanıyordu. Daha fazla ağırlığı, daha fazla sıcaklığı, daha fazla cezası. Çünkü bu doğrudu. İçimde bir yerde. Acıtacak kadar derinde.

Vermek zorunda olduğu her şeyi istedim.

"Etrafımdaki kızlar paralarını kazanıyor," dedi. "Her zaman kolay olduğunu düşünüyorlar, iki ay gibi kısa bir sürede bu kadar çok para. Ama öyle değil. Kahretsin, nasıl da kazanılmıyor. Etrafımdaki hiçbir şey öyle değil."

Başımı salladım, sözleri gereksiz olsa da anladığımı ifade ettim.

Sözleşmedeki ayrıntılar hala bulanıklaşıyor ve beynimde yuvarlanıyordu. Gizlilik. Vazgeçmek yok. Fiziksel sınırlar yok, sonunda uzun süreli sağlık garantisi var.

Kolu karnıma dolandı ve parmakları aşağı doğru kaydı. Parmaklarını bacaklarımın arasına soktuğunda içgüdüsel olarak bacaklarımı birbirinden ayırdım ve ikisi derinlere doğru ilerlerken nefes aldım.

"O uyuşturucu bağımlısı amcıklar sana dokunmaya cesaret etti mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "İçlerinden biri senin o güzel küçük deliklerinden birini sikti mi?"

Bu sefer başımı salladım. "Hayır, efendim," diye başardım. "Tam zamanında geldiniz. Tam zamanında."

"O zaman ortaya çıkmam iyi oldu, değil mi?" diye fısıldadı ve parmaklarını daireler çizdirdi. "Söyle bana sürtük, bu akşam o pis amını bu kadar güzel ve ıslak yapan ben miyim onlar mı?"

Kendimden nefret ettim.

Yıkım karşısında bile berbat arzularımdan nefret ettim.

Başparmağıyla doğru noktaya dokunup beni sersemletirken tüm vücudumun utançla sarsılmasından nefret ediyordum.

"Sana lanet olası bir soru sordum," dedi ve ben taze gözyaşlarının dikeniyile savaştım. "Sen," dedim. "Sizin için ıslandım, efendim."

"Zevke aç mısın, küçük kız?" Nefesi kulağıma değiyordu, parmakları benim için çok zor çalışıyordu.

heyecanla savaş.

Başımı sallamaya çalıştım. İyiliğimin tortularını savunmaya ve daha iyi doğamın ışıık huzmesine tutunmaya çalıştım. Ama bu anlamsızdı.

Bedenim bir haindi. Ruhumdaki karanlık içimdeki her çatlaktan sızıyordu.

Dilini yanağımda gezdirirken inledim. "Suçlu arzusun tadını seviyorum," dedi. "Ve inan bana, seni pis küçük sürtük, buradaki zamanın bitmeden önce bol bol ziyafet çekeceğim."

Üçüncü parmağını içime soktuğunda inledim ve onun ağırlığına karşı kendimi geri ittim. Bir santim bile hareket etmedi.

"Seni bir anda boşaltabilirim," dedi bana. "O küçük iyi kız kalbini tekmeleyerek ve çığlık attırarak zevkini hemen şimdi ve burada içinden çekip çıkarabilirim."

Nefes alışlarım hızlandı. Başparmağı çok iyiydi. Parmakları beni germek için kıvrıldı, hassas noktaya vuracak kadar sıkı bastırdı. Ve acıttı. Çok acıyordu.

Takım elbisesinin pantolonundan çıplak kıcıma değen uzunluğunu hissedebiliyordum. Bir canavarla bir canavar. Kabarıklığı bana çarpıntı verecek kadar büyüktü.

"İstedğin bu mu küçük kız? Benim için gelmek ister misin?"

Bedenim benim için cevap verdi. Onun için nasıl hareket ettiğimi durduramıyordum, dudaklarım daha fazlası için ayrılırken, onun pistonlu parmaklarına karşı itiyordum.

"Evet," diye nefes aldım. "Evet, efendim."

Ve bir anda, tek bir vuruşla içimden çıktı. Beni tek bir hareketle döndürdü ve sırtım karyolanın direğine öyle bir dayandı ki omurgam zonkladı. Yüzü, nefeslerini soluyabileceğim kadar yakındı, parmakları boğazımı sararken tutuşu vahşiydi.

"İyi kızlar her zaman lütfen der," dedi ama bana kendimi toparlamam için zaman bırakmadı.

Nefes almaya çalıştım ama bu bir törpüden başka bir şey değildi, gözlerim onunkilerde genişledi. Ellerim havaya kalktı ama onun ellerine değmeden durdu, o ellerini sıkarken havada asılı kaldı.

"Benimle dövüşmeyi aklından bile geçirme," dedi ve hayatta kalma içgüdülerime karşı ellerimi tekrar yanlarıma götürdüm.

Orada panik bekliyordum. Bir adrenalın patlaması, beni kaçmaya itti. Ama hiçbir şey yoktu.

Yenilgiden başka bir şey yoktu.

Ama bu yenilgi değildi. Tam

olarak değil. Kabullenmeydi.

Sakinlik.

Özgürlük

Gözlerim onunkilere kilitlenirken ağzım açık kaldı, omuzlarım çöktü ve yatağın direğine tüm ağırlığımı verirken vücudumun geri kalanı da onu takip etti.

"Bu daha iyi," diye tısladı ve sesi çok uzaktaydı. Ta ki öyle olmayana kadar.

Beynim anlamadan önce ciğerlerim onun elinden kurtulduğunu anlamıştı. Nefesimi uzun bir patlamayla içime çektim ve oksijen gözlerimin arkasında titreşti.

İki parmağını açık ağzıma sokup derinlere ittiğinde hâlâ nefes nefese kalmıştım. Öğürmem içimden geldi.

"*Tek* seçeneğin boyun eğmek olduğunu çok yakında öğreneceksin," dedi bana ama verecek bir cevabım yoktu. Parmaklarını tekrar tekrar boğazıma sokarken gözlerim sulanarak öğürdüm. "Al şunu," dedi ve ben de denedim. Gerçekten denedim.

Salyalarım akıyordu, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken açık ağzımdan tükürükler akıyordu. Emmeye çalıştım ama boğuk gargaralardan başka bir şey yapamadım, çıplak göğüslerime ve onun lüks takım elbisesine kusma dürtüsüyle savaştım.

"O sürtük ağzının öğrenmesi gereken bir ton şey var," dedi ve utanç beni yaktı.

Daha iyi bir pozisyon için hareket edebileceğim fazla bir yer yoktu ama yine de denedim, parmaklarını derine sokarken daha uzun boyumu dikleştirdim.

"Sana al dedim," dedi ve ben boğazımı gevşetmek için kendimi zorladım. Parmakları sıcak ve kalındı. Ağzımdan korkunç ıslak sesler çıkıyordu.

Elini çekerken tekrar kustum, tükürük ve safra elinin üzerine ve göğüslerime döküldü.

"Öğürme refleksin çok kuvvetli," dedi eliyle yüzümü silerken. Başımı salladım. "Bu yakında düzeltereğimiz bir şey."

Bundan şüphe etmedim. Böyle bir güce sahip bir adamın, ruhumu ve onunla birlikte bedenimi sınırlarının ötesine itmek için en çılgın beklentilerimi aşacağından hiç şüphem yoktu.

Yorulmuştum. Ağrım vardı. Onun önünde titriyordum. Çıplaklığımla savunmasızdım.

Üniversite kampüsünde dış dünyaya kapalı olmakla övünen o kıza hiç benzemiyordum. Hayatın karşısına çıkarabileceği her şey karşısında güçlü duracağına dair kendine yemin eden kıza hiç benzemiyordum.

Karanlık gülümsemesi bana bunu bildiğini söyledi.

"Diz çök," dedi ve ben mücadele etmedim, sadece yüzüm onun şişmiş kasıklarıyla aynı hizada olacak şekilde ağır bir şekilde halıya çöktüm.

Bunun o an olup olmayacağını merak ediyordum. Onu tadacağım an. Boğazımın yepyeni bir meydan okumayla boğulacağı ve öğürme refleksimin bir sonraki darbesini alacağı an.

Ama hayır.

Eli başıma indi ve dağınık saçlarımı şaşırtıcı bir şefkatle nemli alnımdan geriye doğru taradı. Gözlerim onunkilere kaydı, yüzüm yukarı kalktı.

"Benim yanımda uslu bir kız olmak her zaman işe yarar," dedi ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Onun cüssesine boyun eğmek ve bana iyi bir kız olmanın ne demek olduğunu göstermesi için yalvarmak istedim. Kız kardeşimi kurtarmak karşılığında her şeyimi alması için yalvarmak.

Onu aramama izin vermesi için tekrar

tekrar yalvardım. Ama o geri adım attı.

"Bu pozisyonu öğrenirsen iyi edersin," dedi. "Ben senin için gelene kadar burada, dizlerinin üzerinde, ellerin arkanda düzgünce kenetlenmiş olarak kalacaksın." Durakladı. "Benim iznim olmadan hiçbir şey yapmayacaksın. Bu alanda tek bir lanet şey bile. Anladın mı?"

Küçük bir baş sallama hareketi yaptım. "Evet, efendim."

Sesim garip ve kalın geliyordu. Parmakları hâlâ derindeymiş gibi boğazım titriyordu.

"Şu andan itibaren, sadece benim varlığımla var olacaksın. Geri kalan zamanlarda bir hiçsin. Sebepsiz bir hizmetkâr. Kaderini bekleyen bir köle. Şuandan itibaren sadece *ben varım*. Seninle konuşulduğunda konuşacaksın, daha önce değil. Benim açık iznim olmadan başka bir ruha bakmayacaksın bile. Anladın mı?"

"Evet, efendim," dedim tekrar.

"Sen benim küçük orospumdan başka bir şey değilsin. Anladın

mı? "Evet, efendim."

"Anlat bana!"

"Ben sizin küçük orospunuzdan başka bir şey değilim, efendim."

"Güzel," dedi. "Şimdi, ben dönmeden bir santim bile kıpırdarsan, seni öyle bir cezalandırırım ki, gazabımı ömür boyu hatırlarsın."

Başımı sallarken karnım guruldadı. "Hareket etmeyeceğim, efendim."

Birinin ayakkabılarına o anki gibi karışık duygularla bakmanın nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum.

Huşu ve nefret. Minnettarlık ve

tiksinti. Sevgi.

Korku.

İstiyorum.

"Bir santim bile değil," diye tekrarladı ve gözlerim hâlâ parlak ayakkabılarında olmasına rağmen yüzündeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Kapı arkasından kapandığında yeniden ürperdim.

Dördüncü Bölüm

Brandon

Merdivenleri ikişer ikişer inerken içimdeki öfke hâlâ olgunlaşmamıştı. Operasyonumun kayganlığı kaos içindeydi ve Bayan Emerson bunu pahalıya ödeyecekti ama yine de kötü iş kararları havuzum etrafımı karartıyordu.

Bu ben değildim.

Ben iş *adamıydım*. İyi iş kararları benim dokumu oluşturuyordu. Hayatımın. Lanet olası pis ruhumun.

Yıllar boyunca çok iyi öğrendiğim yoldan neden saptığımı anlayamıyordum ama verandaya çıkıp Lance'in kamyonetinin farlarını beklerken sikim hâlâ pantolonumun içindeydi.

Çok beklemedim.

Önce gümbürtü geldi, yüksek sesle ve alçaktan garaj yoluna doğru. Merdivenlerden inip yanımda durduğunda, park etmiş arabaların ışıkları genişçe sallanıyordu. Ona katılmak için aşağıya inmedim, bana doğru bir bakış atıp kamyonetinin arkasından satın alma işlemini gerçekleştirirken pozisyonumu güçlü ve dik bir şekilde korudum.

Satın alma, olmasını beklediğim her şeydi. Kambur ve korkaktı, kolunu sıkıca kavrayışından ürküyordu. Sesi kesik ve tizdi, çevresini algılamaya çalışırken gözleri binaya dikilmişti.

"Bırakın beni!" diye bağırdı. "Nerede benim lanet kız kardeşim? Nerede o?! Beni ona götür!" Bu yakın zamanda cevaplayacağım bir istek değildi.

Lance, iğneleyici kızı tekrar hizaya sokmak ve merdivenlerden bana doğru itmek için hiç zaman kaybetmedi. Belli ki kısa bir süre önce Drugville'deki bazı amcıkların elinden dayak yemişti ama yıpranma ve morarmalar aşinalığı azaltmıyordu.

Elmacık kemiklerinin aile hatlarını ve dudaklarının güzel dudaklarını tanıdım. Gözleri çökük ve yabaniydi, Emerson'ın çok sevdiğim küçük kız kardeşi kadar güzel değildi. Saçları gürdü ve elf saçları kadar güzel değildi; titrememek için bile bir okyanus kadar uykuya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Bir okyanus uykusu ve altmış günlük soğuk hindi, tabii ki.

Neyse ki onun için içimde garip bir yabancı cömertliği vardı. Onu sadece merak için dürtüyordum, başka bir şey için değil.

"Kız kardeşin güvende," dedim ona, ses tonumdaki rahatlığa şaşırarak. "Lütfen terbiyenize dikkat edin ve sesinizi alçaltın. Bütün binanın vahşi bir kızın çılgınlıklarıyla çalkalanmasını istemiyorum."

Onun hakkındaki değerlendirmeme katılmadıysa bile bunu belli etmedi. Aynı vahşi gözlerle yukarı baktı, ama bu sefer benimkilere takıldılar ve öylece kaldılar.

Lance'e "Bırak onu," dedim ve homurdanarak onu serbest bıraktı.

"Tam bir kâbustu," diye tısladı ve yukarı çıkıp yoluna devam etti. "Bir dahaki sefere kas işlerini yapması için mankafalardan birini gönder."

Cebimden bir sigara çıkarmadan önce ön kapı arkasından kapanana kadar bekledim. Ona bir tane uzattığımda Phoebe Emerson'ın gözleri hâlâ benimkilerin üzerindeydi.

"Korkarım sadece tütün," dedim kirli parmaklarını uzatırken. "Bağımlılık gereksinimleriniz için genellikle fiçıyı acı tortularına kadar sıyırdığınızı biliyorum."

Gücendiyse de belli etmedi. Parmaklarını sigaranın etrafında dolaştırarak, onun için yakabileceğim kadar yaklaştı. Ben de kendiminkini yaktım ve hemen ardından bir nefes çektim.

Bir sonraki konuşan oydu, ancak bu sefer sözlerinde daha sakın bir dünya vardı. "Kız kardeşim nerede? Burada olduğunu söylemişti. Burada olduğuna söz vermişti."

"Kız kardeşin güvende ve iyi," diye bilgilendirdim onu. "Eğer yeterince terbiyeli davranırsan sen de öyle olacaksın."

"Ona ödeme yapan sensin, değil mi? Sahilde tanıştığı adam? Ona bir şeyler *yapan* adam..." Sigaralarımın birini keyifle içtiğini düşününce sesi çok suçlayıcıydı.

Yine, her zamanki tercihlerimin aksine, buna izin verdim.

"Kız kardeşinizle karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşmam var. Detaylar sizi ilgilendirmez."

"O benim kız *kardeşim*," diye tısladı. "Tabii ki beni ilgilendirir!" Ve sonra kurbanın gözyaşları döküldü, alt dudağı ıslanırken çökmüş gözleri doldu.

Muhtaç küçük kızların siren çılgınlıklarına ayıracak vaktim olmamıştı, zavallı sürtükler sefaletleri içinde tek başlarına boğulurken yan çizgilerden izlemekten mutluluk duyuyordum.

Karşılığında ben de kendi tıslamamı tutamadım. "Ne yazık ki, daha önce kışını kurtarmak için tam bir bok gösterisine doğru yürürken senin endişen değildi. Uyuşturucu alışkanlığını ödemek için açgözlü küçük amcığının rastgele siklerle doldururken, peşinden sürükleyeceğin kız kardeşini umursamaman ne kadar utanç verici."

Kaşları havaya kalktı. "Onlara gitmesini istemedim!"

"Görünüşe göre onu durduracak kadar değil."

"Paige öyle biri değil! Onu durdurmana izin vermez. Onu tanımıyorsun."

Hayır. Tanımıyordum.

Henüz değil.

Ama onu tanıyacaktım. Altmış günü dolana kadar onu çok iyi tanıyacaktım.

"Dediğim gibi, kız kardeşiniz sizi ilgilendirmez. Sözleşmesi bitene kadar değil."

Gözleri yumuşadı. "Lütfen," diye taktik değiştirerek sordu. "Lütfen onu görmeme izin verin. Sadece birkaç dakikalığına. Lütfen onunla konuşmama izin verin. Onunla konuşmalıyım, iyi olduğunu görmeliyim!"

Gözlerim karşılık olarak sertleşti. "*İhtiyacınız* olan şey Bayan Emmerson, temiz bir kan dolaşımı. *İhtiyacınız olan* şey, bu pisliği vücudunuzdan atabilecek insanlarla birlikte soğuk ve sert bir rehabilitasyona girmek."

Sözlerimin onu nasıl etkilediğini gördüm. Biraz öne doğru eğildi, bir elini karnına götürürken diğer eliyle nikotin desteğini sıkıca kavradı.

Ve ben bunu yapamazdım. Gözlerimin önünde onu bir çırpıda ezip yok etmek isteyen soğukkanlı bir orospu çocuğu olamazdım.

"*İhtiyacın olan* şey," diye devam ettim, "yepyeni bir başlangıç. Başka bir şans. Bu sefer *gerçek* bir şans."

Bakışları şüpheciydi ama çaresizliği hissediliyordu. "Gerçek şans diye bir şey yoktur," diye fısıldadı. "Benim gibi kızlar için değil. Her şekilde kendimi satmışken olmaz. Kimse bilmek istemiyor. Paige dışında kimse." Duraklaması uzundu. "Bensiz daha iyi olurdu. Belki de o pisliklere teslim olup işimi bitirmelerine izin vermeli ve bu işi bitirmeliydim."

"Ya da belki de elini taşın altına koymalı ve daha temiz bir gelecek için söz vermelisin.

Hem senin hem de onun iyiliği için." Başını iki yana salladı. "Bu o kadar kolay değil."

"Varoluşun süprüntüleriyle işbirliği yaparsanız ve sizden zaten her şeyi almış olan pislikler tarafından verilen her şeyi alırsanız olmaz."

Gözlerimi gökyüzüne diktim ve sigaramın izmaritini merdivenlerden aşağı fırlattım, bana baktığının farkındaydım.

Bu kızın da ablası gibi korunaklı bir güzelliğe sahip olup olamayacağını merak ettim. Ruhunun aynı mücadele duygusuyla trajik bir şekilde canlı olup olamayacağını.

Kurtarılmaya değer olup olmadığını.

"Onu sevdim," diye fısıldadı. "O da beni sevdiğini söyledi."

Dudağımın kıvrılmasına engel olamadım. "Erkek arkadaşın için zavallı bahanen mi? İnan bana, sana aşkım deyip sonra da kendi alışkanlıklarını finanse etmek için seni arka sokaklardaki pisliklere satan bir adam, kendine adam demeye bile layık değildir."

Sesi, üzüntüsünde bile biraz küstahlaşmıştı. "Peki sen kendine ne diyorsun? Kim para verirse ona kadın satıyorsun, değil mi? Arka sokakta değil de bir malikânede çalışıyor olman bunu daha asil yapmaz."

İşte o zaman anladım.

Bu kız da kız kardeşi gibi korunaklı bir güzel olabilirdi. Ruhu, kurtarmak için boktan bir gösterinin içine daldığım kız kadar trajik bir şekilde canlı *olabilirdi*.

Para için.

Onu para için saklamıştım.

"Ben hiçbir zaman bir canavardan başka bir şey olduğumu iddia etmedim, Bayan Emmerson. Ne size ne de kız kardeşinize karşı. Ve inanın bana, performanslarından faydalanmadan önce kimseye *aşkım* demem." Bir sigara daha çıkardım, ama bu kez ona bir tane uzatmadım. Ben kendi sigaramı yakarken o son sigarasının izmaritini parmaklarının arasına aldı, gözleri çakmağın alevindeydi. "Neyse ki bu akşam bu canavar birazcık merhametli davranıyor."

"Merhametli mi?" diye sordu.

İşte o zaman gülümsedim, içimdeki cömertlik biraz daha sert bir şekilde kusmaya başladı. Garip bir gülümsemeydi. Etkisi merak uyandırıcıydı.

Gece gökyüzünün bana gülümsediğini hissettim.

"Söyle bana, Phoebe May," dedim. "İlk ve son kez temiz bir hayata geçme fikrine ne dersin? Tutsak almayan ve yenilgiyi kabul etmeyen bir rehabilitasyonda."

"Bu ne tür bir rehabilitasyon?" diye sordu ve şüpheciliği yeniden ortaya çıktı.

"İşe yarayan bir tane," dedim ona. "Bu sefer gerçek bir şans. Yepyeni bir başlangıç, eğer bunun için çalışmaya istekliysen."

Titremelerinin arasından beyninin tik taklarını duyabiliyordum. "Bunu mu demek istiyorsun? Gerçekten mi?" "Ben pek çok şeyim tatlım, ama yalancı bunlardan biri değil."

"Karşılığında ne istiyorsun? Benden de altmış günlük bir bok mu?"

"Hayır," dedim. "Bu sefer iyi olacağının garantisinden başka bir şey istemiyorum. Lanet olası bahaneler yok. İşe yaramaz bir erkek arkadaşın peşinden koşmak ve onun saçmalıklarını kabul etmek yok. Hayat biraz zorlaştığında ucuz şeyler için arka sokak ziyaretleri yok."

"Ya kız kardeşim? Kız kardeşimi ne zaman göreceğim?"

"O işini bitirdiğinde ve sen buna layık olduğunda," dedim. "Bir dakika önce değil."

Kız yeniden ağlayacak gibi görünüyordu, hüngür hüngür ağlıyor ve elinin tersiyle burnunu ovuşturuyordu.

Kelimeleri zar zor duyabiliyordum.

"Bana gerçekten bunu verecek misin? Gerçek bir şans mı?"

Neden veresin ki?" Buna verecek bir cevabım yoktu, o
yüzden *nedene* değil *neye* odaklanmıştım.

"Evet," dedim ona. "Sana gerçek bir şans vereceğim. Ama sadece bir tane. Bu firsatı tepersen cömertliğimin gazabımla birleştiğini görürsün. Yerinde olsam bu hatadan kaçınırdım."

Başını salladı.

Kız kardeşinin üst katta yaşadığı yenilginin aynısıyla dizlerinin üzerine çöktüğünü hayal edebiliyordum. Bana ne istersem verdiğini hayal edebiliyordum. Ne talep edersem.

Şaşırtıcı bir şekilde, istemedim. Hiçbirini. Aile benzerliğine rağmen kızın teslimiyeti benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Kabul ediyorum," dedi. "Şansımı deneyeceğim. Lütfen, Tanrım, bana bir şans ver." Gülüşüm kısıktı.

"Sorman gereken Tanrı değil," dedim ona. "Ama bugün bir mucize gerçekleştiği için yeterince şanslısın." Bir nefes daha çektim ve gözlerimin onunkilerdeki umutla bayram etmesine izin verdim.

"Ve canavarların bile umursayabileceği kadar şanslı."

Beşinci Bölüm

Paige

Saatlerce oradaymışım gibi hissettim. Diz çöktüm.

Bekliyordum. Aklım Phoebe'nin düşünceleriyle

doluydu. Endişeleniyordum.

Ama hareket etmedim.

Şimdi değil. 60 gün boyunca her şeyimi ortaya koydum.

Eğer bunu başarabilirsem ve diğer taraftan çıkabilirsem, ikimiz de yepyeni bir hayata hazır

olacaktık. Tutunabileceğim tek şey buydu. Bu ve o.

Yorgunluğuma rağmen gözlerim yatak odasının manzarasını seyretmekten kendini alamadı. Burası onun özel yeri. Öyle olmalıydı. Dört posterin altındaki cilalı ayakkabı sırasından, gardırop kapaklarına mükemmel bir şekilde asılmış ceketlere kadar, o her yerdeydi. Kokusunu alabiliyordum, tadını alabiliyordum, hissedebiliyordum. Sanki oda onunla yaşıyordu. Onun varlığıyla.

Belki de duvarların kendisi, özüne tutunmak için her zaman onun bir parçasını yakalamıştı.

Buranın sahibi olup olmadığını merak ettim. Altmış günlük kızlarını sözleşmelerini yerine getirmeleri için her zaman getirdiği yer burası mıydı?

Kendime, onun için izleyicileri için başka bir kızdan başka bir şey olmadığını söyledim. Cebinde daha fazla para. Müşterileri için daha fazla heyecan. Muhtemelen burada olmamın, daha önce aynı yerde diz çökmüş ve bekleyen bir dizi diğerinden daha fazla bir anlamı yoktu.

Kendime, nasıl hissettiğimi zerre kadar umursamadan beni sınırlarımı aşmaya zorlayacağını söyledim. Diğer erkeklerin gösteriden nasıl zevk aldığından başka hiçbir şey umurunda değildi.

Buna inanmalıydım. *İnanmalıydım.*

Ama inanmadım. Tam olarak değil.

Bu alanda türümün ilk örneği olduğuma dair içimi titreten inancı üzerimden atamıyordum.

Umut dolu küçük kalbimin çırpınışı içimdeki her sağduyu kırıntısıyla çelişiyordu ve bu tuhaftı. Gerçekten tuhaftı. Umuduna ya da kalbine çok fazla güvenen bir kız değildim. Sakin ve kontrollü olmaya, kendi başıma yapabileceğim en iyi gelecek için çabalamaya, inancımı bir başkasına bağlayarak kendimi riske atmaya cesaret edememeye güvenirdim.

Özellikle de onun gibisini. Onun gibi bir *tanrı*.

Yine de, çılgınca akıl yürütmelerime rağmen, kalbim gitmesine izin vermedi. Tam olarak değil.

Brandon Grant böyle bir ödeme gününde sahne alması için pek çok kız seçebilirdi ve ben bunu biliyordum. Çok daha fazlasını yapmış kızlar. Kim daha iyi gösteri yapardı. Kamera karşısında nasıl davranacaklarını çok iyi biliyorlardı.

Neden o ara sokakta yanıma gelme cesaretini gösterdiğini ve beni karınlarını doyurup ortada bırakacak olan adamlardan kurtardığını hayal bile edemiyordum. Önümüzdeki altmış gün boyunca bir yerlerde çelik bir askıya bağlanmayı hayal ederken, neden onun olduğu çok açık olan bir yatağın dibinde diz çöküp özel dünyasında onu beklediğimi hayal edemezdim bile.

Cömertliği için ona teşekkür etmek için yapabileceğim en az şey, talepleri için iyi bir kız olmaktı, ama bu zordu. Ellerimi arkamda kavuşturmuş, başımı öne eğmiş ve bacaklarımı iki yana açmış bir şekilde diz çökmek zordu.

Başım düşmeye devam etti, çevreme olan hayranlığıma rağmen uyku beni yiyip bitirmekle tehdit ediyordu. Yarı uykulu bir halde sürükleniyordum ve hâlâ parmaklarının boğazımı acımasızca sıkıştırdığını hissedebiliyordum. Hala parmaklarının amımın içinde kıvrıldığını hissediyordum. Göğüslerim kusmuktan yapış yapış olmuş, çıplak tenim bu kadar büyük bir odanın soğğundan sivilcelenmişti. Onun dört posterli yatağı tüm gezegendeki en rahat yatak gibi görünüyordu ve ben Goldilocks olmayı, büyük ayının evini özgürce kullanabilmeyi diledim.

Kalın yorganın altına kıvrılıp güneş beni bulana kadar uyumak için çok şey verirdim.

Çerçeveye biraz geri çekildim, kumaşı parmaklarımın arasında gezdirecek kadar. Çok peluş. Gülünç derecede peluş. Üniversitedeyken odamdaki öğrenci yataklarına hiç benzemiyordu. Nasıl yıkanacağını öğrenmeden önce küçük bir kızken içine atladığım kirli, yıpranmış yatak takımlarına hiç benzemiyordu.

Bacaklarımı daha da açtım, kalçalarımı halının üzerine koyabilecek kadar genişledim. Ağırlığımı öyle bir bastırdı ki uyanık kalmak daha da zorlaştı. Beni çağıran esnemelere karşı koyamıyordum, amımı klitorisimden kıvılcımlar çıkaracak kadar sıkarak bile. Solgun bir zambaktım, sarkık gözlerle ileri geri sallanıyordum, dikkatimi onun için hazır tutmaya çabalarken puslu kapıdan başka bir şeye odaklanmayı bile çoktan geçmiştim.

Ve sonra kapı kolu döndü.

Kahretsin, nasıl da yorgun kalçalarımın üzerinde doğruldum, sanki o gittiğinden beri her saniye onun için en iyi pozisyondaymışım gibi başımı öne eğdim.

Tek kelime etmedi ve odanın öbür ucundaki şifonyere doğru yürüyüp ceketini silkelerken yüzüne bakmaya cesaret edemedim.

Kendimi görünmez

hissettim. Bir hiç. Tıpkı

onun hissetmemi istediği

gibi.

Efendisini bekleyen bir köleden başka bir şey değildi. Acımasız bir adam ve onun istekleri için var

olan bir kızıdan başka bir şey değildi.

"Bu akşam başıma yeterince bela açtın, o üzgün küçük kıçına yüz mermi sıkmalıyım," dedi sonunda.

"Özür dilerim efendim," diye fısıldadım.

"Senin maskaralıklarının bozduğu iyi hazırlanmış bir programım vardı," diye devam etti. "Bedelini ödeyeceksin, ama bu gece değil."

İçimden gelen rahatlama sesini tutamadım, kalçalarım kendime rağmen düştü. "Teşekkür ederim, efendim." "Yarın bana teşekkür etmeyeceksin," dedi ama yarın umurumda değildi, o anda değil.

Büyük adımlarla yaklaştı ve çenemi sıkıca kavrayarak yüzümü yukarı kaldırmasını memnuniyetle karşıladım. Gözlerim odaklanmakta zorlanıyor, başım dönene kadar onunkilerin içinde yüzüyordu.

"Uzun bir gece oldu," dedi bana. "Pozisyonunu koruyan iyi bir kız olduğun için sabaha kadar dinlenmene izin vereceğim."

Sabahın uzun süreceğinden şüpheliydim ama bu önemli değildi. Minnettarlığımı gizleyemezdim. Onun kaşlarını çatmasını karşılariken gülümsemem tamamen gerçektir.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Yarın bana teşekkür etmeyeceksin," diye tekrarlardı ama gülümsemem

bozulmadı. "Beni kurtardığınız için teşekkür ederim," diye devam ettim. "Bunu unutmayacağım, efendim."

Bana karşılık veren gülümseme minnettarlığımı yansıtmıyordu. Çirkindi. Düşünceli. Günah, istek ve kin doluydu.

"Oh, yapacaksın, tatlım." Sesi alçaktı. "Yakında kendi adını bile zar zor hatırlayacaksın, sana söz veriyorum."

Ona verecek bir cevabım yoktu ve görünüşe göre işi bitmişti. Eli çekilince yüzüm düştü ve ellerim dizlerime dayanana kadar öne doğru yuvarlandım.

Kravatını çekip çıkarmasını ve ceketinin üzerine asmasını izledim. Gömleğinin üst düğmesini çözdü ve yatağın diğer tarafına geçerek başucu lambasını yaktı ve odayı alçak turuncu bir ışığa boğdu.

"Banyo için izinlisiniz," dedi ve odanın uzak tarafını işaret etti.

Ayağa kalkmak zor oldu ama yatak direği bana yardım etti. Titrek bacaklarımın üzerinde doğruldum, ayakkabılarını çıkarıp kendini yatağa bırakırken bir süre ona baktım.

Onun pozisyonu güçlüydü. Sertti. Gözleri karanlık bir şekilde bana bakarken yastıklara yaslanmıştı. "Teşekkür ederim efendim," diye fısıldadım. "Hemen döneceğim."

Ondan çıplak bir şekilde banyoya doğru yürürken kendimi çok korunmasız hissettim. Fayanslar ayaklarıma soğuk geliyordu. Işığı açıp lavabonun üzerindeki aynada yansıمامı yakaladığımda ışık da buna uygun olarak soğuktu.

Solgundum. ökmüşüm.

Kırılmış. Bitkin.

Bir damla işemeyi başardım ve kendimi kuruladığımda amım hala karıncalanıyordu.

Ellerimi iyice yıkadım ve yanağımdaki kir lekesini sildim. Sabun yasemin kokuyordu. El havlusu tenimi yumuşatıyordu.

İşimi bitirip alçak ışıklı yatak odasına adım atmaya cesaret ettiğimde sinirlerim tepeme çıkmıştı.

Efendisinin ayaklarının dibindeki köle bir köpek gibi haliya uzanıp yatağımı yapmamı bekliyordu ama beni şaşırttı ve yanındaki pelüş yatağı okşadı.

"Gel," dedi ve ben de onun yanında benim için bir yer olduğuna inanmaya cesaret edemeyerek yanına yürüdüm.

Yatağın üzerine düşerken dikkatliydim, mesafemi koruduğumdan ve gözlerimi aşağıya indirdiğimden emin oldum. Eli bileğime uzanıp beni daha yakına çekecek kadar sıkı kavradığında irkilmekten kendimi alamadım.

Onun yanında sırt üstü yatarken kalbim hızla çarpıyordu. Gözlerimi tavana diktim ve nefesimi sabit tutmaya çalıştım.

"Buradan taşınmayı aklından bile geçirme," dedi bana. "Sana uyanabileceğin söylenene kadar uyuyacaksın." "Peki efendim," dedim.

Yastık başımın altına hoş gelmişti. Gözlerim açık kalmak için mücadele etti.

Hiçbir parçam ona dokunmasa bile, onun yanında olduğum için vücudum boylu boyunca titriyordu. Manyetik.

Aynı anda hem çekiyor hem de itiyor.

Yatağın başucundaki lamba söndüğünde hâlâ titriyordum ama ayağa kalkıp beni terk ettiğinde gözlerim onun gölgeler içindeki bedenini takip edemeyecek kadar yorgundu.

Altıncı Bölüm

Brandon

"Cidden Bran, burada neler oluyor?"

Eric'in yüzü bembeyaz bir dehşet tablosuydu ve aptal ilk kez bu kadar haklıydı. Ofisten çıkarken beni takip etti, ben evin arka tarafına doğru ilerlerken peşimden ayrılmadı. Telefonumu içeride bırakmışım ve ceketimin cebinde sigaram bile yoktu. Sadece ben ve tişörtümden süzülen kış soğuğu vardı, arka verandadan yüzümde bir kaş çatmayla ısıltılı şafağa bakıyordum.

Kardeşim bir iç çekti ve daha da yaklaşarak kollarını korkulukların üzerinde kavuşturdu ve aynı manzarayı seyretmeye başladı.

"Drake bu boku atlatamayacak," dedi, sanki dile getirilmesi gerekiyormuş gibi. "Dün gece saat onda izlenme seviyeleri tavan yaptı. Bir sürü izleyici. Bir sürü. Aksiyon istiyordu. Hepsi istedi. Anlamıyorum..."

Bunların hiçbirisi için bir bahanem yoktu ve bir bahane bulmaya da zorlamadım. Şifreli portalda Drake'ten gelen mesajları görmezden geliyordum, o pislikten bana ne geleceğini çok iyi biliyordum.

Annabel Fisher'la birlikte hareket etmek ve zaten dolgun olan cebini parayla doldurmak istiyordu.

Rebecca Lane'in ortadan kaybolmasıyla ilgili neler olduğunu ve o amcığın bununla ne ilgisi olduğunu bilmek istiyordum.

Ona anında siktirip gitmesini söyledim ve bunun heyecanı haftalarca sürerdi. Onu bir lağım çukuruna atıp bir daha asla görmemeyi çok isterdim.

O bok parçasına bir dizi aşağılık eylemde bulunmak isterdim ama bu benim açımdan aptalca bir hareket olurdu.

Henry Drake hayatın ilerleyen yaşlarında olabilirdi ama onunla karşılaşmak hafife alınamazdı. Güçlüydü. Tehlikeliydi.

Ama ben de öyleydim.

"Sana ne söyledi?" Eric kendi kasvetli düşüncelerimi bölerek sordu. "Seni

ilgilendiren bir şey değil," dedim ona.

İçini çekti ve başını salladı, kısa bir süre önce onu Annabel'in odasından sürükleyip ağzını burnunu kırıdığım zamanki halinden çok daha derli toplu bir görüntüsü vardı.

Kabadayılık bir aptalın dostuydu. Asılsız kibir başka bir şeydi.

Eric'in rehberinde ikisi de vardı.

Ona Drake'in önceki mesajından bahsetmeyecektim. Ben daha ileri gitmeden ve onu takip eden bir dizi tacizden çok önce.

Daha fazla sıçıp batırmak yok. Bu gece en iyi oyun yüzün olmalı. Riskler yüksek. Müşteriler bekliyor. Saat tam 10'da.

Paige Emmerson benden alacağı cezanın her zerresini hak ediyordu. Kızın aptal kız kardeşini kurtarmak için gösterdiği aptalca çabalar bana koca bir çatışma dağına mal olmuştu.

"Yukarı çıkıp bir gösteri yapacak mısın?" diye dürttü ağabeyim, onunla homurtudan başka bir şeyle konuşma konusundaki bariz isteksizliği görmezden gelerek.

Şafak karşıdaki ağaçların arasından söküyordu. Bırakın Avrupalıları, ABD'li izleyicilerimiz için bile uygun bir zamanlama değil.

Bu yüzden kendime Annabel Fisher'ın pis küçük bedeniyle bir başka pis ödeme günü uğruna oynamayacağımı söyledim.

Bu yüzden kendime, beni bu karanlık yola sokan adamlar arasındaki iş ilişkisinin bazı kısıntılarını kurtarmak için yukarıya koşmadığımı söyledim.

"Hayır," dedim Eric'e. "Değilim."

Bir sonraki iç çekişi bir öncekinden daha yüksekti. Başını sallayışı inançsızlıktan başka bir şey değildi.

"Yapabilirsin. İyi bir şey yap. İzleyiciler bildirim alacaklar. Boş zamanlarında izleyebilecekler. En azından yeni bir materyal olur, değil mi?"

"Hayır," dedim tekrar. "Günü kurtarmak için yarım yamalak bir performans sergilemeyeceğim." Durakladım. "Hele hele şerefsiz kardeşim bana iyilik yapacağını söylediği için performans sergilemeyeceğim."

"Peki," dedi. "O zaman ben sadece bir hıyarım. Her zaman sadece bir

hıyarım. Beni görmezden gel." "Görmezden geleceğim," diye cevap

verdim. "Sen hiç merak etme."

Sonunda beni kendi halime bıraktı. Homurtulu küfürler ve kambur omuzlarla içeriye doğru ilerledi.

O haklıydı. O her zaman bir pislikti. Ne yazık ki hâlâ bunu sıradan bir gerçek gibi değil de haksız bir vahiy gibi görüyordu.

Kuyruğumu verandaya çevirmeden önce yaklaşan şafağa son bir kez baktım.

İçeri girdiğimde Eric ofise dönmemişti. Kendi koltuğuma oturup mesaj portalından gelen kaçınılmaz Drake hakaret akışıyla yüzleştiğimde istasyonu temiz ve monitör siyahtı.

Dört mesaj.

Aklını mı kaçırdın sen? Ben devralmadan önce şu lanet şovu başlat. Ara beni. Sadece

ara beni.

Daha fazla kelime yok. Kelimelerle işim bitti. Yakında sen de öyle olacaksın. Fisher denen kızı yükleyin yoksa onun işini kendi ellerimle bitiririm.

Ve sonuncusu.

Bu tehdit, uğursuz olmak için doğmuş bir adamın parmaklarından çıkmasaydı bu kadar uğursuz olmazdı.

Bunun bedelini ödeyeceksin.

Onu yazarken hayal edebiliyordum, tehditler savururken kendinden o kadar emin hissediyordu ki. Ama artık onun maaş bordrosundaki bir çocuk değildim. Önüne çıkan her fırsatı değerlendirmek isteyen bir arkadaşının çelimsiz oğlu da değildim.

Bu farklıydı. Biz

farklıydık. Ben

farklıydım.

Ve her şeyi kendi bildiğim gibi yapacaktım. Sevdiğim şekilde.

Merdivenleri tekrar çıktığımda normal ekip geceyi tamamlamıştı. Annabel Fisher'ın odasına girip ışığı açtığımda sahanlıkta sadece ben ve şafak söküyordu.

Göz kırptı. Başladı. Bu tanrısal olmayan saatte - tanrısal olmayan ben için bile - benim olduğumu fark ettiğinde yatağın köşesine çekildi.

Ona katılmakta tereddüt etmedim, ancak bu sefer çenem sıkı ve sert değildi ve ellerim onu cezalandırmak için beklemiyordu.

Onu serbest bırakmak için bekliyorlardı.

"İşin bitti," dedim bileğinden tutup kendime doğru çekerken. "Sözleşmen bitti." "Bitti mi?! Ama..." diye başladı. "Ama dediğini sanıyordum..."

"Ne dediğimi biliyorum tatlım, ama burada işin bitti. Zamanını doldurdun."

Yüzü yarım kalmış bir yapboz gibiydi, sakinleşmeye çalışıyordu. Gözleri *ne sikim* bir havuz gibiydi. İnanmaya bile cesaret edemiyordum.

Onu yatağın kenarına sürüklerken yatağın altından mini bir bavul çıkardım. Koleksiyondan belli belirsiz birkaç kıyafet çıkardım ve açık havada mütevazılığını örtmesi için çıplak göğsüne fırlattım.

Pantolonunu bacaklarından yukarı çekerken titriyordu.

"Para..." dedi. "Parayı yine de alacak mıyım? Biraz para?"

"Yine de sözleşmedeki ödemeni alacaksın," dedim ona, sözcüklerin ağzımdan çıktığından hâlâ şüpheliydim. "Anlaşmayı fesheden *ben* olduğum için. Sizi temin ederim ki fonlar zamanı geldiğinde listelenen banka hesabınıza ulaşacaktır."

Ondan aldığım tek şey peri gibi başını sallamasıydı. Bedenine, zihnine ve ruhuna yaptığım onca şeyden sonra, altmış yaşının sadece birkaç kısa gününde bile, böylesine ağır işlerde bana güvenebilmesi beni şaşırtmıştı.

Ama o yaptı.

Küçük çıplak göğüslerinin üzerindeki dantelli sade bluzu çekiştirerek çıkardığında, ince bacaklarının üzerinde ayağa kalktı.

Yatak odasının kapısına yönelip sahanlığa üstünkörü bir bakış attığımda "Beni eve mi götürüyorsun?" diye sordu.

Eric'in ana merdivenlerden yukarı çıktığını gördüğümde, "Seni hiçbir yere götürmeyeceğim," diye karşılık verdim.

Daha önce verandada yüzünde bir resim olsaydı bile, Annabel Fisher'ın titreyen parmaklarını elimde tutarak yatak odasından çıktığımda çenesindeki şokun yanında hiçbir şeydi.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedim ona, o daha tek kelime edemedi. Sanki bir serapmış gibi kızıdan bana baktı ve tekrar geri döndü. "Bayan Fisher'ı iskeleye sen götüreceksin," diye devam ettim. "Onun buradaki zamanı doldu."

"Ama onun buradaki zamanı..." diye başladı, ta ki benim ona doğru attığım adımlar sözlerine son verene kadar. "Onun buradaki zamanı doldu," diye tekrarladım, "bitti," dedim onu teslim ederken.

Adamın parmakları kızın parmaklarının etrafında kenetlenirken kızın gözleri geniş ve vahşiydi.

İçgüdüsel olarak, onu benim ardımdan merdivenlerden aşağıya, elinde hurda bavuluyla indirdi. İçgüdüsel olarak kaşlarını kaldırdı ve emin olmak için isteğimi bir kez daha tekrarlamamı istedi.

"İskeleye," dedim sabırsızlıkla kaşlarımı çatarak. "Bayan Fisher'ı lanet olası iskeleye götür ve görev için rapor ver. Bir sonraki projemiz senin her bir zerrene ihtiyaç duyacak, o yüzden elini çabuk tut."

Kız, adamın parmaklarını tutmaya devam ederek ön kapıya doğru ilerledi.

Hâlâ gergindi. Hâlâ sinirliydi. Sadece birkaç gün önce onu doldurmak için ortaya çıkan kızıdan hâlâ çok farklıydı.

Aklımdaki iyi maaş gününe veda ettim.

"Gerçekten onu lanet olası iskeleye geri bırakmamı mı istiyorsun?" diye tekrar sordu, ikisi de kafamda deli bir maymun olan bir organ öğütücüyümüşüm gibi bakıyorlardı.

"Git," dedim. "Onu buradan çıkar ve bir sonraki tur için geri dön."

Bu sefer omuz silkme zahmetine girmedi. Omuz silkme yok, homurdanmak yok, sadece iyi bir küçük kardeş, ağabeyinin ona yapmasını söylediği şeyi yapıyor. Sonunda, normalde sahip olabileceğimden bile daha fazla sabır gösterdikten sonra, önceki altmış günlük güzel kızımı binamızdan dışarı çıkardı ve küçük spor numarasına doğru ilerledi.

Ofisin penceresinden onun yolcu koltuğuna oturmasını izledim ve kendi kendime sııttım.

sert bir şekilde onun yanına baktı, hatta normal hayatına geri döndü.

Motoru çalıştırmasını ve farları yakmasını ilgiyle izledim, yanındaki yaratığı etkilemek için son bir gayretle ayaklarını yere basmaktan başka bir şey yapmadan sürücüden gürleyerek çıktı.

O gidene kadar izledim. Garaj yolunun sonundaki köşeyi dönerken arabası ilerideki yolda bir ışık titremesinden başka bir şey değildi.

Güzel. Lanet olsun. Kurtulduk.

Ve sonra Annabel Fisher'ın sürtük web kamerası cennetini yepyeni sakini için hazırlamak üzere yukarı çıktım.

Yedinci Bölüm

Paige

Yavaşça uyandım, ışığa karşı göz kırptım. Çok rahat ve sıcaktım. Hayatımda hiç olmadığım kadar rahattım. Yorgun uzuvlarımın etrafında kumaştan bir koza.

Hareket etmek istemedim.

Rüyalar beni daha fazlası için geri çağırıyordu ve bilincim yüzeye biraz fazla yakın olmasaydı onlarla mutlu bir şekilde giderdim. Etrafıma bir göz attığımda titreyen gözlerim odaklanmaya başladı.

Ve işte oradaydı.

Brandon Grant.

Rüyalarımın ve kâbuslarımın hâlâ takım elbiseli tanrısı, sağ tarafımdaki yorganın üzerinde rahatça dinleniyordu. Yere yığılmıştı. Başının arkasında bir yastık vardı. Gözleri kapalıydı. Nefesleri sabitti. Bacakları bileklerinden çapraz, uykuda bile öylece duruyordu.

Onu uyurken izlemek garip hissettiriyordu. Onu bir anlığına bile olsa kendi kontrolü dışındaki olaylara karşı savunmasız görmek garipti.

Ona bakmamam gerektiğini hissediyordum. Onun gözleri kapalıyken hevesli gözlerle onunla ziyafet çekme cüretini göstermemeliydim ama duramadım. Hayatım boyunca duramadım.

Yatakta olabildiğince dikkatli bir şekilde yer değiştirdim ve yüzümü ona dönmek için yorganın altına girdim. Yatak odasının penceresi dışarıdaydı ve perdeler tam olarak kapanmamıştı. Sabah ışığı perdelerin arasından çok şiddetli geliyordu. Koyu renk kirpiklerinin yelpazesini, kirli sakalının mükemmel ağırlığını seçiyordu.

"Bakmak kabalıktır."

Sesi sertti ama kötü niyetli değildi. Yüzünü gülümsemenin başlangıcıyla bana doğru çevirdiğinde karnım mide bulandırıcı bir şekilde döndü.

Altmış günün devam ettiğini ve iyi bir kız gibi ayaklarına kapanmam ve ona efendim demem gerektiğini biliyordum. Benden istediği her küçük itaat kısıntısını ona vermenin çok farkında olmam gerektiğini ve ilk etapta ona bakmaya cesaret ettiğim için özür dilemem gerektiğini biliyordum.

Ama yapamadım.

Atmosfer tuhaftı. Yarı aydınlıkta

bulanıktı.

Karmaşık.

Gerçeküstü.

Hiçbir şey söylememenin en güvenli seçenek olduğuna karar verdim. Yorganın altında rahatlarak nefesimi bıraktım ve bakışlarımı tavana diktim.

Gözleri yanıyordu.

Bakıyordu. Bunu ben de

karnımda hissettim.

"Ee?" diye sordu. "Yatak hoşuna gitti mi?" "Evet, teşekkür ederim," dedim, sonra durakladım.

"Efendim."

Sertleştiğini hissettim.

"Seni küçük pis bir sürtük gibi banyoda yerde yatırabilirdim. Cömertliğimi hak etmedin."

Bir nefes daha aldım ve buna hazır değildim. Daha çok uyumak istiyordum. Daha fazla rahatlık.

Kız kardeşim.

"Yatak için teşekkür ederim efendim," dedim ama içimden gelmiyordu. "Çok rahattı."

Tekrar yer değiştirdim ama bu sefer ondan biraz uzaklaştım. Gözlerim odayı tekrar baştan sona taradı, buranın artık benim alanım olup olmadığını merak ediyordum. Gerçekten onun istediği gibi bir kız olup olamayacağımı. Diğerleri kadar iyi. Onun ödülüne layık.

Kız kardeşimin iyi olduğumu bilmesini sağlayarak

merhametine layık oldum. "Bugün başlıyor" dedi.

Başımı salladım.

"Altmış gün boyunca ruhunu kendi isteğiyle satmış bir kıza göre çok suskunsun. Bu yakında değişecek, tatlım. Anın tadını çıkar."

Bununla birlikte ayağa kalktı. Ayağa kalkışını izledim. Ceketine doğru ilerlerken ve iç cebinden sigarasını çıkarırken hareketlerini takip ettim. Perdeleri geri çekip pencereyi en geniş yerine kadar açtığında duruşu tehditkârdı. Çakmağını ateşleyip ilk nefesini çekerken, ışığın hücumuna karşı gözlerimi kırıştırdım ve onu zar zor seçebildim.

Pencere pervazına yaslandı, dirseklerini dayadı, omuzları güçlüydü.

Serin esinti yüzümde dans ediyor, tütün kokusu da onunla birlikte geliyordu. İşte o zaman şansımı denedim.

"Lütfen efendim," dedim. "Lütfen kız kardeşimi aramama izin verin. İyi olduğumu bilmesine ihtiyacım var. *Onun* iyi olmasına ihtiyacım var." Omzunun üzerinden bana ters ters bakınca

durakladım ama duramadım. "Lütfen efendim, onun bensiz iyi olacağından emin olmazsam size her şeyimi veremem. Bir yanım onun için çıldırırken kendimi size veremem."

İşte o zaman bir hata yaptığımı anladım.

Ölümcül bir hata.

Yatağa geri dönüp yorganı çıplak bedenimden çekip alırken sigarası hâlâ parmaklarının arasındaydı. İçgüdüsel olarak bacaklarım göğsüme doğru kalktı ama hiçbir şey fark etmedi. Saldırdı ve bileğimi yakaladı, ben dehşet içinde çığlık atarken beni yatağın üzerinden kendi tarafına doğru sürükledi.

Saçlarımı sıkıca kavrayışını beklemiyordum, yüzüm ona dönük olana kadar beni çekip çevirmesini ve açık ağzıma sigara dumanı üflemesini beklemiyordum.

"Bana her şeyini vereceksin," diye tısladı. "Ben aldım, ben alıyorum. Her bir parçanı. Seni nasıl istersem. Ne zaman istersem."

Titremeye karşı koyamadım. "Özür dilerim efendim," diye inledim. "Öyle demek istememiştim-"

"Ciddiydin," dedi. "Ve buradaki lanet yerini öğreneceksin. Benim yanımdaki yerini. Tam olarak olmanı istediğim kişi olacaksın. Olmanı istediğim *kişi*. Ne yapmanı istiyorsam onu yapacaksın."

Beni yataktan sürükleyip yere bıraktığında haykırdım. Beni pencereye doğru sürükleyip sigarasını dışarı fırlattığında tekrar bağırdım.

"Her şey burada başlıyor," dedi, bir eli saçlarımdayken diğer eliyle kolumu sıkıca

kavradı. Çok güçlüydü. Acımasızdı. Parmakları kemiklerimi sıkıyordu.

Beni ayağa kaldırıp peşinden sürüklerken karşı koymadım. Kapı aralığından geçip sahanlığa çıktı ve ben titreyen çıplaklığımınla açık bir ortamda kendimi çok açıkta hissettim.

Solumuzdaki bir kapıyı açıp beni karanlığa doğru iterken gözlerim etrafta çılgınca dolaşıyordu. Tahtanın üzerine sertçe indim, ışığı yakmadan önce etrafımda bir tür dayanak noktası arıyordum.

Bu manzara nefesimi kesmeye yetti.

Köşedeki yatak sert ve haşın görünüyordu, baş ve ayak kısmı çelik çubuklardan yontulmuştu. Bağlar her tarafta gevşek bir şekilde asılı, harekete geçmeye hazırdı; yan taraftaki bir sandalye, destekleri genişçe açılmış bir tür ortaçağ işkence aleti gibi görünüyordu.

Uzak duvarın karşısında bir raf vardı. Tavanda vinçler ve kablolar. Ve

kameralar.

Her yerde kameralar var. Duvarlara monte edilmiş. Standlara. Yatak direklerinin köşelerine.

Tüm oda bir stüdyoydu. En zayıf anlarıma saldırmaya hazır mekanik gözlerden oluşan bir okyanus.

Dehşete düşmüştüm.

Ve utanıyorum.

Utanmışım.

Ama işte yine oradaydı. Sessiz ama gerçek. Vahşi heyecan derinden geliyordu. Olmaması gereken yerleri gıdıkladı.

"Odana hoş geldin küçük sürtük," dedi ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Burası senin ait olduğun yer. Karanlığın içinde benim kaprislerime. Verileni zarafetle kabul etmek ve her küçük nezaket kırıntısı için bana içtenlikle teşekkür etmek."

Başımı bile sallayamadım, sadece ona baktım.

"Altmış gün içinde sana verdiklerimden başka bir şey bilmeyeceksin. Benim emrimle yaşayacaksın. Benim nefesimle nefes alacaksın. Ne hissetmeni istersem onu hissedeceksin, daha fazlasını değil."

Bakmaya devam ettim. Gözleri karanlıktı.

Kablolu. Güzeldi.

"Benim olacaksın," dedi. "Bedenin, aklın ve lanet ruhun. İşin bittiğinde, kalmak için yalvaracaksın. Haftalarca süren saf terk edilmişlikten kalan yaşam kırıntılarını kazımak zorunda kalacaksın. Anladın mı?"

Küçük bir baş sallama hareketi yaptım. "Evet, efendim. Anlıyorum." "Güzel," dedi. "O zaman başlayalım."

Odanın uzak ucundaki elektronik cihaz standına yöneldiğinde boğazım kurudu. Kamera ışıklarının titreyip yeşile dönmesini izledim, bütün bir odak dünyası canlandı.

Bir kolumu çıplak göğüslerimin üzerine sardım ve klitorisim karıncalanıyor olsa da kaçınılmaz ifşadan kaçınarak bacaklarımın sıkıca kapalı olduğundan emin oldum.

Küçük, pis bir parçamın bunu istediğine zar zor inanabiliyordum.

Böylesine ahlaksız, kullanılmış bir sürtük haline gelmişken bile bunu istiyordum. *Onu* istiyordum.

"Dünya izliyor olacak," dedi bana yaklaşırken. "Yakında seni kendileri için kullanmak üzere iyi para ödeyecek bir dünya erkek. Bu sadece başlangıç." Yatağı işaret etti. "Yukarıda. Dört ayak üstüne. Bana o güzel amcığını göster."

Ayağa kalktığımda midemin bulandığını hissettim.

Korkmuştum. Açtım. Susamıştım. Çaresizdim.

Pozisyonumu alırken yine de ürpertici bir nefes aldım.

Dizlerimi açtım ve sırtımı dikleştirerek amımı hem ona hem de arkadaki kameralara sundum. Arkamdan diz çökerken şilte eğildi.

"Ne kadar da küçük bir yarık," dedi ve kalçalarını daha da ayırdı. Beni aşağıya doğru itti ve uzaktaki yatak direğindeki kameraya doğru hizaladı. Karşıdaki ise tam yüzümdeydi. "Küçük kirli hazinelerinin dünyanın dört bir yanından izlendiğini bilmek nasıl bir duygu?"

Bir cevabım yoktu.

"İzleyicilerimizin amının ilk gerçek darbesini aldığını görmelerini istiyorsun. Söyle

onlara." "Evet," diye başardım. "Evet lütfen, efendim."

"Söyle."

"Evet, efendim," dedim. Sert elleriyle kış yanaklarımı ayırdı ve bir parmağını kış deliğimde gezdirdi. İrkildim ama dayandım. "İzleyicilerin beni görmesini istiyorum, efendim."

"İzleyicilerin amcığını güzelce gerilmiş ve geniş bir şekilde görmelerini istiyorsun." "Evet, efendim. İzleyicilerin amımı güzelce ve genişçe gerilmiş olarak görmelerini istiyorum."

"Seni acı çekerken görmelerini istiyorsun, değil mi? Sana para ödediğim küçük fahişe gibi." "Evet lütfen efendim. Beni acı çekerken görmelerini istiyorum."

Hiç böyle konuşmamıştım. Adamların beni dinlediğini ve izlediğini düşünmek gözyaşlarımı tutamamak için yeterliydi. Gözyaşları ve başka bir şey.

"Tıpkı küçük pis bir fahişe olduğun gibi," diye sordu.

"Küçük pis bir fahişe gibi, efendim."

Kendimi öyle hissetmeye başlamıştım. Olmamı istediği küçük, pis bir fahişe gibi hissetmeye başlamıştım.

"Ben de bunu bekliyordum," dedi ve beni sertçe okşadı.

Parmakları klitorisime karşı güçlüydü, o noktaya sıkıca bastırıyordu. Bunu istememeliydim. Dokunuşuna karşı sallanmamalı ve bir sürtük gibi inlememeliydim. Dünyanın dört bir yanındaki gözler uğruna bana vermek zorunda olduğu şeyi arzulamamalıydim.

Onu memnun etmek için çırpındığım gibi onu memnun etmek istememeliydim. Bana tokat attığında irkildim. Sertçe. Tam amıma.

Parmaklarını içime sokmaya zorladığında hâlâ sersemlemiştim, o kadar gerilmiştim ki tekrar inledim. Parmaklarını derinlerde dolaştırması beni inletti ve inletti.

"Çok sıkıydın amına koyayım," diye homurdandı ve ben de onun itişlerinin etrafında gerildim.

"Sıkı ve ıslaksın." Ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyordum. Özbilinç çiçek açtı.

"Sikimi ne kadar istediğini söyle bana," dedi.

Kelimeleri zorla söylerken yanaklarım yanıyordu. "Lütfen, efendim. Lütfen bana sikinizi verin. Gerçekten istiyorum."

"İçinden geldiği gibi söyle."

"Lütfen, efendim. Bunu istiyorum. Gerçekten istiyorum."

"*Ciddiymişsin* gibi!" diye bağırdı ve parmaklarını çektı. Kendımı çok boş hissediyordum. Hiçbir şeye tutunamadım. Daha fazlasını istiyordum.

Gerçekten daha fazlasını istedim.

İlerleyen vücudunu istiyordum. İhtiyaç homurtularını. Onun kirli iltifatlarını. İçime boşaldığını hissetmek istiyordum.

Boşalırken homurdanmasını duymak istedim.

"Lütfen efendim. Sizi çok istiyorum. İçimde sana gerçekten ihtiyacım var. Lütfen efendim, ilk tanıştığımız gecedен beri sakinizi istiyorum."

Yalan söylemiyordum.

Amıma iki tokat daha indi ve klitorisim kıvılcımlanıp acıdı. Elinin altıma girmesini ve meme uçlarımı çekiştirmesini beklemiyordum. Kıvılcımların bacaklarımın arasından aşağıya doğru fırladığını hissetmeyi beklemiyordum.

"Her parçanı kullanacağım," dedi. "Her parçanı inciteceğim. Her parçanı yok edeceğim. Her parçanla doya doya sevişeceğim."

"Evet, efendim," diye tısladım. "Evet, efendim, anlıyorum, efendim."

Klitorisime tekrar tekrar sürtünürken inledim. Ritmi acımasız ama kusursuzdu, ona karşı koyma dürtüsüyle savaşırken beni bir kararsızlığa sürükledi.

"Yalvar!" diye bağırdı. "O aç küçük amcıktaki sikim için yalvar."

Kameraların vücuduma ziyafet çektiğini hissedebiliyordum. Bunu kaç kişinin izlediğini merak ediyordum. İlk kirli vuruşuma tanık olmak için kaç kişi beni izliyordu.

"Lütfen, efendim. Tanrım, lütfen, efendim. Lütfen. Sikin beni..." Sesim çok zayıf geliyordu. Çok savunmasız. "Lütfen efendim, lütfen benim aç küçük amımı sikin."

Takım elbisesinin pantolonunun kemerini çözdüğünü duymadım. Arkamdan amımın dudaklarına değen sıcaklığını hissetmeden önce yatağın bir anda kaydığını hissettim.

Ağırdan almadı.

Sonuna kadar soktuğunda yüksek sesle haykırdım, kalçalarımı tutup derinlemesine iterken kollarım gevşedi ve yüzümü örtülere çarptım.

"Al şunu," diye hırladı. "İyi bir kız gibi al."

Acıdı.

Canını yaktı.

Gerilme çok şiddetliydi. Derin bir acı.

Ama

hoşuma gitti.

İstedim.

Onu istiyordum.

Hiç kaçırılmamıştım. Bu şekilde değil. Bedenimi aldığı güç gibi bir şeyle hiç alınmamıştım. Ben onun bebeğiydim. Onun küçük fahişesiydim, acı çekerken bile. Onun satın almasıydım. Onun oyuncağıydım. Onun kirli küçük kızı, kendine rağmen daha fazlası için bacaklarını açıyordu.

"Kameraya bak," dedi bana. "Onlara nasıl hissettirdiğini anlat."

Gözlerimi en yakındaki yeşil ışığa odakladım. "Acıtıyor," diye fısıldadım. "Acıtıyor ama hoşuma gidiyor."

Saçımı avucunun içine aldı ve kaldıraç olarak kullandı. Diğer eli boğazıma dolandı ve beni sıkıca tuttu.

Vücudu üzerimde sıcak ve sertti. Kalçalarının çıplak kığıma vuruşu gürültülü ve alçaktı. "Bu amcık benim," dedi.

İniltiden başka bir şeyim yoktu.

Acı hafıfledi. Esneme iyi hissettirdi. Derin.

Ellerinin rehberliğinde onun ritmine göre hareket ettim. Ve sonra yer değıştirdi. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir noktayı bulduğunda inledim.

"İyi kızlar ödüllerini alır," dedi bana. "İyi kızlar acı çekerek zevk alırlar."

Ağzım açık kaldı. İzleyicilere yutkunmaya çalışan bir balık gibi görünmüş olmalıyım, basınçtan dolayı homurdanıyordum.

İnanılmazdı. Ve

sonra durdu.

Aletini içimden çıkarıp elini bıraktığında aptal gibi sızlandım. Artık boğazımdaki eli tarafından tutulmadığım için öne doğru savruldu. O benden uzaklaşırken nefesim kesildi ve taklalar atmaya başladım.

Ona bakmak için kendimi durduramıyordum. Aletini hiçbir şey olmamış gibi kaldırdı ve ben bundan nefret ettim. Kendimden nefret ettim.

Yeterince iyi olmama duygusundan nefret ediyordum.

"İyi kızlar ödüllerini uyumlu bir çabayla kazanmaları gerektiğini öğrenecekler," dedi ve duyguları

daha da parladı.

"Özür dilerim efendim," diye cesaret ettim. "Ben... Ben iyi olduğumu sanıyordum..."

"Yeni bir küçük sürtük için yeterince iyi," dedi. "Ama iyi küçük fahişeler için çok yalvarmak gerekir.

zevk."

Ne yapacağımı bilmiyordum, bu yüzden hiçbir şey yapmadım, odanın diğer tarafına çekilip elektronik cihazları kapatırken aptal gibi bakakaldım.

Yeşil ışıklar kırmızıya dönüştü.

"Kahvaltını hazırlatacağım," dedi ve parmağıyla açılmış bacaklarımı işaret etti. "O pis küçük amcığa dokunmayı aklından bile geçirme. Kendine dokunursan günlerce pişman olursun."

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım, o kendini fırçalayıp kapıya doğru ilerlerken bir sürü aptalca soruyu kendime sakladım.

Kapıyı arkasından kapatıp beni yalnız bırakırken omzunun üzerinden bile bakmadı.

Sekizinci Bölüm

Brandon

Kapının dışında durakladım. Geri çekilmeye hazırdım. Geri çekilmeliydim.

Aşağıda, gelecek haftaların programını planlıyor olmalıydım. Soğuk, sert paramı kazanmak için lezzetli küçük fahişenin vücudunu nasıl kullanacağımı planlıyordum.

İzleyicilerimize bildirimler göndermeli, onlara onun çektiği eziyet ve acının getireceği zevkleri anlatmalı, işkence pahasına pis zevklerini vaat etmeliydim.

Hiçbir şey yapmadım. Sadece bekledim. Kulaklarım küçük oyuncağımdan gelecek herhangi bir sese karşı tetikte, kapıya dayandım.

Sessizdi.

Bir yanım o güzel amcığıyla oynadığını, cezalandırılmak için yalvardığını umuyordu. Bir yanım da şımarık küçük meme uçlarının dişlerim için ağladığını umuyordu.

Daha da büyük bir parçam, o güzel yanaklarından aşağı akan güzel gözyaşları olmasını umuyordu, yaklaşan şeyin beklentisiyle boğulmuştu.

Kahvaltı için acıkmış olmalı. Ona gerekli malzemeleri göndermeli ve kendi özel kameramdan onları yalayıp yutmasını izlemeliydim.

Ben yapmadım.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve sikim hala pantolonumun içinde sertçe atıyordu. Bu alışılmadık bir şeydi. Gülünç derecede olağandışıydı, aslında, farlarımdaki bu kadar geniş gözlü küçük bir tavşan tarafından hala bu kadar büyülenmişim.

Alnımı kapıya dayayarak aletimin kabarıklığını avuçladım, dürtüler beni tüketirken nefesimin altında küfrettim. Sonra lanet olası kolu çevirdim ve kapıyı geri iterek açtım.

Beni görünce başladı, tabii ki başladı. Omuzları kaskatı kesilmişti ve dizleri şiltenin üzerindeki göğüslerine yapışmıştı.

Gerginliği içinde kesinlikle çok güzeldi ve üzerine atılmadan önce kapıyı arkamdan kapatma zahmetine bile girmedim. Parmaklarım boğazını bulup onu sırt üstü yatmaya zorlarken, ağzım sert ve aç bir şekilde onunkine sahip çıkıyordu.

Hırladım ve onu ısırdım. Dudaklarını. Kulağını. Omzunun titreyen etini.

İnledi ve kıvrandı, vücudu benimkinin altında kıpırdandı. Yeterince yükseldiğimde daha çok bağırdı.

o göğüsleri tokatlamak için. Kendimi tutamadım. Solgunluğu pembeye dönüştü, derisi acıyla karıncalandı. Acıttığından emin oldum. Gözlerinin sulandığından emin oldum, avucumu o hassas küçük meme uçlarına tam olarak indirdim.

"Canını çok fena yakacağım," dedim ve o da başını salladı.

"Biliyorum efendim. Evet, efendim."

Zaten arzuladığım şekilde yanaklarını sıktım, gözleri benimkilere sabitlenirken dudaklarını yutkunmaya çalışan bir balık gibi şişirdim.

"Bok biliyorsun," dedim. "Acından ne kadar zevk alacağımı tahmin bile edemezsin."

Çene çizgisini ısırdım, sonra çarpık dudaklarını yaladım, ıslak dilimi ağzına sokup onunkini avlamaya çalıştım. Yutkundu ama karşı koymadı, tutuşumu değiştirip parmaklarımı yanaklarına geçirdiğimde homurdandı. Ağzını o kadar geniş açtım ki. Tıpkı yakında onun ıslak küçük amını genişleteceğim gibi.

"Bana dilini ver," diye emrettim. "Göster bana."

İyi bir kızdı, dilini güzelce dışarı çıkardı. Dişlerimin arasına aldım ve sertçe ısırdım.

Bu onu kaynattı. Acı vurdukça inlemeleri cennet gibiydi.

Açık ağzına tükürmemi beklemiyordu. Öğürmesi içgüdüsel, gözleri fincan tabağı gibiydi, yeni bir ağız dolusu kesip tekrar yaptım. Bir dahaki sefer gözlerindeydi.

"Orospular kendilerine ne verilirse onu alırlar," dedim ve kalçalarım yuvarlandı, uzunluğum takım elbisemin içinden onun derinliklerine doğru süzülüyordu. "Teşekkür ederim de!"

Açılmış ağzıyla tek bir kelime bile söyleyemiyordu. Onun bu çabası benim şişmiş taşaklarımı sıkmaya yetti.

"Teşekkür ederim, efendim."

Onun amına tekrar vuramazdım, henüz değil.

Bunu hak etmenin anlamını gerçekten öğrenmeden önce onu o daracık küçük amcığına boşalmamla ödüllendiremezdim.

Homurdanarak sikimi pantolonumdan çıkardım, tükürükten sırlıslık olmuş yüzünün üzerindeki pozisyonuma tırmanırken onu yatağa yatırdım.

"Senin o aç gırtlığını sikeceğim," dedim ona. "Bunu kabul etsen iyi olur."

Islak ağzının arkasına doğru ilerlemeden önce ona cevap verme şansı vermedim. Taze öğürmesi tam da istediğim şeydi, derinlere inerken boğazı altımda şişti. Boğulacaktı ve bunu biliyordum. Ona sahip olurken gözleri havasızlıktan şişiyordu.

İstediğim her şeyi alırken, onun korkusunu, utancını ya da aşağılanmasını hiç umursamadan, kaldıraç olarak yatak başı korkuluklarını tuttum.

Alt dudağının taşaklarına doğru salyası mükemmeldi. Orada kaldım, heykel hala o daracık boşlukta sikimin nabzını tutuyordu. Eğer gücüm olsaydı, homurdanan karnının içine kadar becerirdim. İçinden geçip diğer tarafından çıkardım.

"Al sana kahvaltı," diye homurdandım ve yüzüne doğru tirbuşonla vurdum. Boğazından çıkan sesler başımı döndürdü. Nefeslerim düzensizdi.

Ve sonra onu aldı.

Bağırsaklarına doğru sıcak tohumun cömert bir porsiyonu. Boşalırken derinlerde kaldım, gözlerimin arkasında beyaz ısı patlarken nefesim kesildi.

Uzun bir homurtu çıkardım. Bir titreme. Altımda kıvranışının tadını çıkarırken gözlerim kapandı.

Ben çekilirken çaresizce kocaman bir nefes çekti, tükürük ve gözyaşlarıyla birlikte çenesini kirletmek için kalın beyaz sperm akıntılarını geri çekti.

Ona iyi bir kız olduğunu söylemeliydim. İtaatkâr bir kız. Karnımı doyurmaktan zevk aldığımı ve ben ödül olarak izlerken onun hassas küçük klitorisiyle oynayabileceğini.

Ama ben yapmadım.

"Bu da izleyiciler için başka bir ikram," diye tısladım ve başını en yakın yatak direğindeki kameraya doğru eğdim. "Saatlerce senin o pis suratına bakmak isteyecekler, o yüzden sakın kendini temizlemeyi aklından bile geçirme."

Göğsü hâlâ inip kalkıyordu. Gözleri karartılmış kamera lensine bakarken ıslak bir öksürük çıkardı.

"Kendimi silmeyeceğim, efendim," diye sızlanmayı başardı.

"Kahvaltın için bana teşekkür et," dedim ve gözleri utanç içinde düştü. "Teşekkür ederim, efendim."

"Şanslıysan günde üç öğün yemek yiyeceksin," dedim. "Üç aç küçük delikte kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği."

"Teşekkür ederim, efendim," diye tekrarladı ve merak ettim, acaba beni içgüdüsel olarak zaten efendim olarak mı görmeye başlamıştı yoksa bu hala bilinçli bir çaba mıydı?

"Sen pis bir sürtüksün," dedim ona, gözlerinin daha da düşmesine bayıldım. "Evet, efendim."

Ona öğle yemeğinde yardım etmeyi düşünüyordum ki arka duvardaki dahili telefon ışığının parladığını gördüm. Dikkatini dağıtmak için bir an gözümü başka tarafa çevirdim ama buna gerek yoktu. Bakışları arka duvar dışında her yerdeydi. Yaptığım işi tam olarak görebilecek kadar gevşemiştin ve bu tam bir parlaklık resmiydi.

Dudaklarından döl ve tükürük fışkırıyordu, yanakları çiğ ve ağzıyla birlikte kabarıktı. Gözleri cam gibiydi, arzu ve tiksintiyle doluydu, göğsü hala sekiyordu.

"Unutmayın, izleyicilerimiz sizi izliyor," diye tekrarladım ve bu sefer sadece küçük bir

baş sallama sesi duydum. Görmezden geldim.

Yataktan inip kendimi alt kattaki başka bir normallik turuna hazırlarken taşaklarımın havayla dolduğunu hissediyordum.

İkinci kez çıkışa yöneldiğimde bana bakmıyordu. Bu sefer onu gerçekten geride bıraktım, merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve ofise doğru adım atarken yüzümü bir gülümsemenin süslemesine izin verdim. Masama yönelip bilgisayarımı çalıştırdığımda Eric'in duruşu her zamanki şaşkın hiçliğıydi. Odanın kendi tarafından gelen dahili telefon zilinın bip sesini kasıtlı olarak duymazdan gelerek adımlarını hızlandırırken ona zar zor bir bakış attım.

"Bu bir hata mıydı?" diye sordu ve ben de ona bir cevap vermedim. "Canlı yayın olmadığını biliyor olmalıydın, değil mi? Belki bilmiyorsundur diye vızıldıyordum..."

İçimi çektim. Adam her zaman tam bir salaktı.

"Açıkçası biliyordum," diye homurdandım ve onu

kenara ittim.

Hareket etmedi. "Bunu neden yaptın ki?" diye sordu. "İzleyiciler olmadan onu becermek mi? Bekleyen bir sürü insan var."

"Neye sahip olup olmadığımızın gayet iyi farkındayım," diye cevap verdim. "Ben dene yaptığının farkındayım, teşekkür ederim. Ne yazık ki bu seni hiç ilgilendirmez."

"Drake yakında kan için dışarı çıkacak," dedi ve bu yüzümdeki gülümsemeyi silmeye yetti. "Drake ne sikim istiyorsa onun için dışarıda olabilir Eric, umurumda bile değil."

Bu tam olarak doğru değildi.

"Onu izleyicilere vereceksin, değil mi?" diye sordu. "Onunla canlı yayına çıkacaksın, değil mi? Yakında mı? Buna ihtiyaçları olacak."

Çenemi sıkıp sonunda koltuğumda dönerek onunla yüzleştüğimde yüzümdeki gülümseme çoktan kaybolmuştu. "Lanet bir embesil gibi mi görünüyorum? İzleyicilerimizin ihtiyaç ve gereksinimlerinin gayet iyi farkındayım."

Vazgeçti ve başını sallayarak geri çekildi, gerekçem konusunda açıkça çuvallamıştı.

Tüm palavralarıma rağmen onu suçlamadım. Ben de mantığım konusunda biraz boku yemiştim.

Sonunda, deliliğimin içinden bir parça duyarlılık kendini gösterdiğinde, bildirim portalını çalıştırdım ve duyuruma başladım.

Paige geliyordu.

O pis amcıklar ellerini o pis ceplerinin derinliklerine soksalar iyi olur.

Dokuzuncu Bölüm

Paige

Hayatımda hiç bu kadar kirli ve kullanılmış hissetmemiştim.

Boğazım çiğdi. Amım gibi acıyordu. Yüzüm tükürük, gözyaşı ve dölle kayganlaşmıştı.

Titriyordum. Kilometrelerce uzakta hissetmeme rağmen boğazımdan çıkan hıçkırıkları duyuyordum. Taze gözyaşlarının yanaklarımdaki kaygan pisliğe karıştığını hissettim.

Kendimi değersiz

hissettim. İfşa

oldum.

Kendime dokunmak

istememeliydim. Bir parçam

istemedi.

Ama diğer kısmı.

Diğer tarafta ise onu düşündükçe titreyen parmaklarım kalçalarımın arasına kayıyor ve kendimi ovuşturuyordum.

Saldırganlık. Homurtular. Onun kokusu. Onun tadı. Tükürüğünün

ve sıcak dölünün tadı.

Aletinin tadı boğazımda.

Kaç kişinin izlediğini, hâlâ izleyip izlemediklerini merak ettim. Onları memnun edip etmediğimi. Daha fazlası için izleyip izlemeyeceklerini. Acımdan ve aşağılanmamdan zevk alıp almayacaklarını.

Bu, güzel canavarı, onun için olmaya çalıştığım kirli kızla gururlandıracak mıydı?

Sanırım bu benim doğal içgüdümdü, en azından kısmen. Olabileceğimin en iyisi olma dürtüsü. Bu da farklı değildi.

İyi olmak istedim. Layık.

Gülümsemesini ve bana iyi bir kız demesini istedim. Ve bunu kastetmesini.

Kendi utancıma ve acınası hıçkırıklarına rağmen, o iyi kız olmak istedim.

Orada yatıyordum, çıplak ve pis, top gibi kıvrılmış, parmaklarım içimde, kapalı kapıya bakıyor, dakikalar geçtikçe nerede olduğunu merak ediyordum. Hâlâ yakınlarda olup olmadığını. Beni düşünüyor muydu? Beni izliyor muydu?

Umarım izliyordur.

Sonunda gözyaşlarım dindiğinde bir sürü şey umuyordum.

Acıkmıştım. Susamıştım.

Belki de bu sefer beklediği şey buydu. Dizlerimin üzerinde, en yakın kameraya ekmek ve su için yalvaran ben. Geri gelip canımı yakması için yalvarıyordum.

Belki de hiçbirinin zerre kadar önemi yoktu ve ben sadece onun bana vermek istediği şeyi, o bana vermek istediğinde alacaktım.

Sonunda bana vermesini istediğim tek şey kız kardeşimi kurtarma şansıydı. Yüzümün pisliği sümüksü dehşetiyle kururken bile, Phoebe için duyduğum acı midemde hâlâ güçlüydü. Herhangi bir açlıktan çok daha güçlüydü.

Altmış gün.

Elimdeki tek şans buydu. Onun tek şansı.

Sessizliği fırsat bilerek odayı biraz daha içime çektim. Yatak sertti ama katlanılabilirdi. Kaldıraçlar, zincirler ve mobilyalar ürkütücüydü ve kameralar sinirlerimi daha da geriyordu.

Beynim pek çok olasılıkla çalkalandı. Bir sürü soru.

Rebecca Lane'in burada, tam da bu odada, Brandon Grant'in bana yapacağı şeyleri yapıp yapmadığını. O da burada olsaydı, yüzü benimki gibi kurumuş ve lekelenmiş olsaydı. Tıpkı benim gibi ağlıyor, ağzında benimki gibi onun dölünün tadı vardı.

Kalan günler boyunca burada kalıcı olup olmayacağımı merak ettim. Eğer bu gerçekten bir lütuftsa, onun kişisel alanının zenginliğinde tek bir gece geçirdiğim için minnettar olmalıydım.

Bir an için bu odanın bir hapisane olacağını hissettim. Hiçbir şey için

katlanamayacağım bir şey. Sonra beynim normale döndü.

Dışarıdaki hayata dönelim.

Kız kardeşimi borçları yüzünden burada mahvolduğumdan çok daha fazla mahvedecek insanlara. Dışarıda artan sorunların pratikliğine.

Üniversitede eğitimimi yarıda bıraktığımı ve onun evrendeki tek sığınağını elinden aldığımı düşünen insanlara.

Çalışmalarım öngörülebilir bir süre için sona erecekti. Bundan hiç şüphem yoktu. Altmış gün sonra bir açıklama e-postası bile göndermeden normal kampüs hayatına dönmeme izin vermeleri mümkün değildi. Finansmanım sıfıra inecek, görevlerim radarın altına düşecek ve bir yerlerde görevimin bittiğini söyleyen bir yönetici sayfasındaki işaretli bir kutudan fazlası olamayacaktım.

Bu sadece kötü bir adam için iyi bir kız olmanın önemini artırdı, bu süreçte ruhumun ne kadarını parçalamış olursa olsun.

Onun vahşet saltanatı olmadan yok olacak olan artık sadece Phoebe'nin hayatı değil, benimkiydi de. Paraya şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve tavana baktım.

Acıyı umursayamazdım, gerçekten. Aşağılanma, acı çekme ya da tüm gezegendeki erkekler için bir oyuncak bebek olma ihtimali umurumda değildi.

Sadece diğer ucundan çıkmayı önemseyebilirdim.

En azından kendime böyle söyledim.

Parmaklarımı amımdan çektim ve bacaklarımı sıkıca kapattım ama kalçalarımı sıkmadım. Onu orada hissetmek istemiyordum, yönetebildiğim her tutarlı düşünce kırıntısıyla çelişen pis ihtiyaç.

Klitorisimi zaten onun tetiklediğinden daha fazla tetiklemek istemiyordum. Sırf onun nerede olduğunu hissetmek için parmaklarımı amımın içine sokmak istemiyordum, her ne kadar çağrı derinlerde beliren bir gölge olsa da. Dilim bana ihanet edip tadına bakmak için çırpınsa da, kuruyan dudaklarımda onun dölünün tadını almak istemiyordum.

Ve en önemlisi, onun geri gelmesini istemiyordum.

Kendime bunu söyledim.

Ama benim bile aptalca mantığım bu noktada iflas etti. Dehşet

içindeyken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum.

İşte o zaman kesin olarak anladım. Her şeyin ötesinde. Her şeyin

ötesinde. Teslim edecektim.

Benden isteyebileceği her şeyi verirdim.

Altmış günü atlatacak ve lekelenmiş ruhum için bana vaat ettiği her kuruşu kazanmış olarak diğer taraftan çıkacaktım. Hepsini alabilirdi. Savaşmadan. Haysiyet, ateş ya da kendini kontrol etme yanılması olmadan.

Bedenimde ve ruhumda benden alamayacağı hiçbir şey yoktu. Ona isteyerek veremeyeceğim hiçbir şey. Karnını doyurması ve ikincileri kucaklaması için çıplak ve açık bir tepside sunulmayacak hiçbir şey.

Mükemmel parlak saçları ve kamera için mükemmel kıvrımlarıyla bir Rebecca Lane olamayabilirim, ama ondan çok daha fazlası olurdum. Ondan çok daha fazlasını veririm.

Sadece Brandon Grant ve onun iğrenç imparatorluğu için

olmayacaktı. Phoebe için olacaktı.

Hepsi Phoebe için.

Ve belki bir parça. Küçük, kırılgan bir parça benim için olurdu.

Hapishane odasının kapı kolu sonunda tekrar döndüğünde geçen zamanı kavrayamamıştım. Kalbim biraz hızlandı ama irkilmedim. Bu sefer değil.

Tanımadığım bir figür elinde bir tepsiyle odaya girip tepsiyi kapının kenarından yere bıraktığında bir heykel gibi hareketsizdim. Ekmek ve su görünce midem guruldarken onlara değil, tepsiye baktım.

Ama hareket etmedim.

Yabancıнын gözlerini üzerimde hissettiğimde gözlerimi tekrar tavana diktim ve mütevazılığımı örtmek için hiçbir harekette bulunmadım. Nefeslerim olabildiğince düzgündü. Bacaklarım şiltenin üzerinde rahatça açılmıştı, öyle ki en ufak bir mücadele göstermeden alınmaya hazırdım.

Meme uçlarım sertleşmişti. Ellerim karnımın üzerinde, parmaklarım genişçe açılmıştı. Kapı çerçevesinin içinde hareketsiz durdular. İzliyorlardı.

Bekliyorum.

Onlara hem hiçbir şey hem de her şeyi aynı anda verdim. Hiçbir şey almadılar.

Kapı arkalarından kapanırken ben de öyle yaptım.

Ekmek ve suya dokunmadım.

Onuncu Bölüm

Brandon

Her dürtüye direndim. Onu üst katta, döllerim güzel yüzüne bulaşmış halde hayal ederken aletimin her darbesi. Sınırlarını zorladığımı ve onun kırık çekirdeğini hissettiğimi hayal ederken omurgamdaki her heyecan fermuarı.

Her şeye direndim.

Odasındaki web kamerası yayını sessiz ve minimize edilmiş olarak kaldı. Ekranım teknik ayrıntılarla doluydu. Mesajlar, teklif veren profilleri ve artık Annabelle'den boşalan program takvimini Paige'in dünyasıyla güncellemem gerekiyordu.

O bir hiçmiş gibi kendimi işe verdim. Altmış günlük bir kız daha. Sömürülmek için yalvaran başka bir pis ödeme günü.

Dünya döndü ve ben de onunla birlikte döndüm, banka hesabıma yatacak para okyanusundan başka hiçbir şeyi umursamadan düzenli programımın derinliklerine gömüldüm. Aptal kardeşim bile gün ilerledikçe bana ayak uydurdu. Bana doğru şüpheli bakışlar atmayı bıraktı. Zavallı kahvaltı parçasını yemediğini ya da onun için gönderdiğim bir bardak suyu yudumlamadığını söylemekten vazgeçti.

Drake'i ve onun tehdit mesajlarını umursamadan kendimi derinlere atıyor, müşteri tabanımla olan ilişkiyi büyütüyordum. İş ortağım olsun olmasın, o piç benim için ölmüştü. Benim için bir hiçti. Onunla yüzleşecektim. Onunla hesaplaşacaktım. Bağnaz aptallığı ve saygısızlığıyla yüzleşecektim.

Kenardan çekip aldığı ve potansiyelimimin karanlığına ittiği bir adamın hurdası değildim. Minnettarlığım zirveye ulaşmış ve azalmıştı, ne kadar ilerlediğimi umursamaması beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Loggerheads'in canı cehenneme. Çözüm olmazdı. El sıkışmak yok.

İşimiz bitmişti.

İşi bitmişti. Sadece bunu henüz bilmiyordu.

Seansları masaüstü takvimime girdiğimde Paige için programım iddialıydı. Kızları sınırlarına ve ötesine kadar zorladım, ancak her zaman çevrimiçi performans kotalarına göre gerçekçilik düzeyini korudum. Bu sefer hiçbir şeyi saklamadım. Hiçbir şeyi saklamak istemedim. Onun her şeyini ve daha fazlasını istedim. Sunabileceği her şeyi. Olmadığı her şeyi.

Onu kırık bir yığın halinde bırakmak için açgözlü, şehvet dolu ellerimle alacağım her şey, sadece ertesi gün egzersizi tekrarlamak için, ve tekrar ve lanet olsun.

Hakkını ve çok daha fazlasını kazanacaktı. İçgüdülerimin ihtişamının tadını çıkaracaktım, çünkü onun diğerlerini geride bırakacağını biliyordum.

Müşterilerime bir dizi bildirim gönderdim ve yaklaşan etkinlikleri en yoğun deneyimler için ayırdığım bir öncelik etiketiyle listeledim.

Parmaklarımın klavye üzerindeki telaşı arasında, öğleden sonra akşamın kararar tonuna dönüştüğünde bir mola verdim. Yarı aydınlıkta malikânenin bahçesinde bir gezintiye çıktım ve binaların görkemli tuğlalarına bakarak bir sigara içtim. Web kamerasının bulunduğu odaya doğru bakıyor ve bu güzel küçük yaratığın nasıl bir pislik içinde yüzdüğünü merak ediyordum.

Hâlâ açlıkla mücadele edip etmediğini ve kahvaltıdan kaçıp kaçmadığını merak ettim. Kendini yıkılmış hissediyor muydu? Eğer gözyaşları içindeyse. Sallanıyor. Adıma ve bu boktan fırtınaya attığı imzaya lanet okuyor.

O küçük dudaklarında döllерimin tadından hoşlanıp hoşlanmadığını merak ettim. Eğer derinlerde bir yerde daha fazlasını arzuluyorsa. Vücudu serbest kalana ve ona ne yapacağını düşünerek boşalana kadar o tatlı küçük klitorisini ovma dürtüsüyle savaştım.

Aletim pantolonumun içinde kabarıırken, bu düşünceden zevk aldığım kadar zevk almam gerekip gerekmediğini merak ettim.

Ama heyecanın ortasında başka bir şey daha vardı. Onu naif kardeş kahramanlıklarından kurtarmak için normal programımı bir kenara bırakmanın öfkesinin ortasında.

Ve işte o zaman beni tekrar vurdu. Daha fazla bir şeyin aynı sapkın acısı. Hastalıklı ve iğrenç bir şey. Endişeliydim.

Ellerimde yok etmek için can attığım o güzel küçük yaratık için endişeleniyordum.

Kız kardeşi için verdiği savaşlar için endişeliydi. Karanlıkta iyilik için savaşan kırık küçük ruhu için endişeleniyor.

Üniversite eğitimi uğruna bir araya getirmeye çalıştığı düzensiz yaşam çabaları için endişe.

Bu hastalıklı sapkın sancı aletimin nabzını bile bastırmaya yetmişti. Harekete geçerken bile kendimden nefret ediyordum, cebimden telefonumu çıkarıp izmaritimi bir kenara atarken nefesimin altında küfrediyordum. Üniversitenin web sitesini bulmak kolaydı, üniversitenin ana resepsiyonunun e-posta adresi de öyle.

Yazdığım kelimeler oldukça zor geldi, ama geldiler. Kahretsin, nasıl da geldiler.

Onlara acil bir aile durumundan bahsettim. Zavallı Paige Emerson olduğumu ve beni bekleyen ailemin yanına ülkenin öbür ucundan koşarak gittiğimi anlattım. Kampüste önümüzdeki haftalara katılamayacağımı ve bana izin vermeleri için e-posta yoluyla gönderilecek materyallere ihtiyacım olduğunu anlattım.

Özür diledim. Ders materyallerini ve ödevleri takip etme çabalarımın samimiyetine söz verdim.

Bir *Paige* ve doğrudan benimkine yönlendirecek tanımsız bir e-posta adresi ile imzaladım. Ve sonra tekrar lanet ettim. Endişe lanet olsun.

Bir sigara daha içip çenemi sıkarak güvenli bir şekilde masama döndüğümde köşeyi dönmüştüm. Kendi saçma hassasiyetimin bedelini ona ödetmek için ellerim ağrıyordu ve öyle de olacaktı.

Bu gece hassasiyetlerimin geri geldiğı gece olacaktı.

O gece web kamerası dünyası, henüz kendini tanımayan küçük pis fahişenin mucizesini hissetti. Kardeşimin aptal bahsiyle yaptığı hatayı anlamaya başladığı gece.

Drake'in bu kârlı operasyondaki en önemli gücün ve önünde eğilmesi gereken kişinin ben olduğumu anladığı gece.

Bana ayrılan süreden çok önce hazırdım. Zihnim odaklanmış ve hazırды, bunu müşterilerimizin beni alkışlayacağı bir ilk performans yapmaya karardıydım, Annabelle Fisher bir kalp atışında unutuldu.

Müşteri tabanına geri sayım bildirimini göndermeden önce duş aldım ve odasında yeniden görünmek için ağır kol düğmeleriyle birlikte bozulmamış bir takım elbise seçtiğime emin oldum. Siyahı tercih ettim. Siyah gömlek. Siyah kravat. Siyah ceket. Ayakkabılar ayna parlaklığında cilalanmış. Çenemde bir tutam koyu kirli sakal.

Kendimi hazır görmeden önce aynada kendimi kontrol ettim, onun kirli olduğu kadar süslü olduğumdan emin oldum. Bu zıtlık çok şey anlatacaktı. Web kamerası izleyicilerine. İzleyenlere. Ona.

Kendimi hazırladığım kişi oydu. Onun tepkisi her şey olacaktı.

Onun muhtaç itaati her şey olabilirdi.

Ekibimden birini sahil kenarındaki bir İtalyan restoranından en iyi paket yemek için gönderdim. Kavrulmuş sebzeli bir başlangıçla eşleştirilmiş, zengin bir sos içinde nefis bir makarna.

Mükemmel bir şekilde sundum, pırıl pırıl çatal bıçak takımı, klasik beyaz porselen. Buzla dolu taze bir sürahi maden suyu. Kalbim güm güm atarak yukarı taşıdım, gösteriden önce karnını doyurması için yeterince zaman bıraktığımdan emindim ama kapıyı açıp odayı ışıkla doldurduğumda bana doğru bakmadı bile.

Sırt üstü yatmış, bacaklarını açmış ve dizlerini yatağı dayamıştı. Yüzünde bir boyun eğme ifadesi vardı. Aynı anda hem sakın hem de bıkkın.

Bunu beklemiyordum. Bu kadar çabuk değil. Gözlerini benden kaçırmasını, bakışlarını tavana çevirmeden önce bir kalp atışı kadar ayakkabılarıma bakmasını da beklemiyordum.

Odanın içinde ilerlerken zavallı kahvaltı tepsisini bir kenara bıraktım, tabağı onun yanındaki

yatağa koydum ve uzun ve sessiz bir şekilde durdum.

Gözlerim onun çıplaklığı üzerinde gezindi. Sığ nefes alışını. Teninde bir gün öncesinden kalma kirler hâlâ duruyordu. Parmakları yanlarında sertleşti ve ben yokken kendine dokunduğunu bu küçük hareketinden anladım.

Yüzü güzeldi ama kirliydi. O güzel ağzında döllерimin hâlâ kuru olduğundan hiç şüphem yoktu. "İyi kızlar kahvaltılarını yaparlar," dedim ona. "İyi kızlar akşam yemeklerini de hak ederler."

"Aç değildim efendim," diye yalan söyledi. "Susamadın mı?"

Başını iki yana salladı. Başka bir yalan. Korkunç bir yalan.

Ona ödeteceğim bir şey.

"Altmış günlük itaat, temel insani ihtiyaçlarının karşılanması da içeriyor," dedim. "Size ne verilirse onu yiyeceksiniz. Sana ne verilirse." Gözleri üzerimde olmadığı için fark etmemiş olsa da sırttım. "İnan bana tatlım, bazı yemekler diğerlerinden daha iştah açıcı olacak. Bazıları da sadece kısa bir süre midende kalacak, sonra bağırsaklarını kusacaksın."

Eğer içinde bir endişe dalgası varsa bile bunu belli etmedi. Yüzü hiç değişmemişti.

Bu beni şaşırtıcı derecede kızdırdı.

"Terbiyeli ol, sürtük," dedim. "Konuşulduğunda konuşacaksın." "Üzgünüm efendim," diye cevap verdi ama üzgün değildi.

O hiçbir şey değildi.

Yemeği görmezden gelmek zor olmalı, ama o iyi bir iş çıkarıyordu.

"Bunu yiyeceksin," dedim ona. "Yiyecek ve minnettar olacaksın, yoksa bundan sonra seni günde üç kez sakatatla besleyeceğim."

Gözleri benimkilerle buluştu ve bir süre öyle kaldı. Bir hayat kıvılcımını istedim. Bir mücadele kıvılcımını.

Bir kıvılcım, *siktir* git, *orospu çocuğu* ve ben onun vücudunun sınırlarını zorlarken yumruklarını kaldıracağına dair bir söz. Yine hiçbir şey yoktu.

Yan yattı ve narin parmaklarıyla bir çatal aldı, bir parça makarnaya sapladı ve sanki mikrodalga fırında hazır yemekten başka bir şey değilmiş gibi çiğnedi. Buzlu sudan düzgün bir yudum aldı ve biraz daha çatalladı.

Sonra da bana teşekkür

etti. Çok sıkıcıydı.

Anlamsızdı.

En az tatmin edici şekilde itaatkar.

"Nedir bu?" diye sordum. "Bu akşamki omurgasızlığın da neyin nesi?" Cevap

vermeden önce yutkundu.

"Bana söyleneni yapıyorum, efendim. Bana ne söylenirse yapacağım. Benden ne isterseniz vereceğim."

Yemek yemesini izlerken başımı eğdim, seçeneklerimi tarttım ve işte o zaman gördüm. Her şey bir anda olup bitmişti. Kalçaları birbirine sıkışırken bana doğru küçük bir bakış attı.

Her şeye rağmen vücudu olacakları istiyordu. Beni istiyordu.

Ve her şeye rağmen, benimki de onunkini geri istedi. Onu kameralar olmadan istiyordu. Tüm performansını benim için sergilemesini istiyordu. Sınırlarını tamamen benim için yıkmasını.

Duygularım soldu. Solmalarından nefret ediyordum.

Bu zavallı küçük yaratığa bu kadar değer vermemden ve onun büyüleyici karmaşıklığının büyüünden daha da nefret ediyordum.

Çatal bıçağı elinden alıp yere fırlattım, parmaklarımı makarna kâsesine daldırdım ve nefesi kesilirken saçlarından bir avuç aldım. Çenesi doğal bir şekilde açılana kadar boynunu eğdim ve yanaklarının benim için şişmesine yetecek bir güçle yemeği ağzına attım.

"Senden istediğim her şeyi vermenin ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Sen benim emrimdeki bir bedenden başka bir şey değilsin ve bunun için acı çekeceksin. İnan bana, bunun için acı çekeceksin."

Çiğnemekte zorlandı.

"İtaatkâr küçük bir bez bebek mi olmak istiyorsun? Sana lanet bir bez bebek gibi davranacağım."

Yemeğin daha fazlasını ağzına ve parmaklarıma zorla yedirdim. Kusup salya akıttı, öksürerek makarnayı altındaki tabağa boşalttı.

"Bu gece izleyiciler için canını yakacağım, tatlım. Senin kırıldığını görecekler."

Elleri havada titriyordu ve sıçradı. Biraz daha sıçrayınca ağzına su verdim, bir yudum alıp yutmayı başardığında daha fazla makarna ile bekliyordum.

Onu dakikalar içinde besledim. Parmaklarım tükürük ve makarna sosuyla kaplanmıştı. Yüzü makarna sosu ve bayat dölle doluydu.

O zaman bile çok güzeldi.

Elf saçları avuçlarımda yumuşacıktı, gözleri kocaman ve istekliydi.

Nefes almak ve homurdanarak parmaklarımı emmesini sağlamak için her şeyimi harcadım, sikimi de onlarla birlikte içeri sokmaya zorlamadım.

Bu programı yayınlamaktan ve müşterilerime istediklerini vermekten vazgeçmem gerektiğinin farkında değildim.

"Akşam yemeği için teŖekkür et," dedim ve parmaklarım hâlâ küçük ağzındayken gözlerini kapattı.

"Teşekkür ederim, efendim."

Geri çekilirken dudaklarını mıncıkladım ve şiş yanakları muhteşem bir görüntü oluşturdu. Sesim bu sefer bir fısıltıydı, tam onun tatlı küçük kulak memesine karşı.

"Bundan zevk alacağım," dedim.

On Birinci Bölüm

Paige

Soğukluğu beni derinden etkiledi ama çok uzakta hissettirdi.

Yine de ondan etkilenmiştim. Odadaki güzel canavara.

Yasak olduğunu bildiğim halde elektronik duvarına doğru ilerlerken gözlerimi ondan ayıramıyordum. Gözlerimi onun takım elbiseli bedeninin ihtişamından alamıyordum.

Kaynıyordu. Sessiz bir öfkeyle kara kara düşünüyordu. Hepsi bana.

Hepsi benim *içindi*. Ama dahası da vardı.

Hissedebiliyordum. Onun içinde. Zonkluyordu.

İsteme

k.

Arzu.

Şehvet.

Brandon Grant beni istiyordu. Beni istediğini biliyordum.

Benim gibi bir kızın onun gibi bir adamı nasıl heyecanlandırabileceğini merak ediyordum. Onun kadar çok şey görmüş bir adamı. Onun kadar çok şey yapmış.

Söylemediği halde içinde dalgalanan heyecanı nasıl hissedebildiğimi merak ettim. Fısıldadığı sözlerdeki gerçeklerden daha fazlasını nasıl hissedebildiğimi. Benim gibi geniş gözlü küçük bir fahişe özentisiyle paylaşmayı seçtiği kelimelerden daha fazlasını.

Temas olmasa bile vücudunu benimkiyle birlikte hissedebiliyordum. Odanın içinde web kamerası kontrollerine doğru attığı her adımı, cihazlarla meşgul olurken ellerinin her hareketini hissedebiliyordum.

Bu seferki farklıydı. Kameraların yeşil ışıkları yanık ve yanıp sönmeden kalmaktan daha fazlasını yaptı. Odağı hissettim. Çekimi hissettim. Hayatı hissettim.

"Bu sefer gerçekten iyiler, değil mi?" Ben de öyle dedim.

Aniden döndü. "Üç dakika," dedi bana. "Üç dakika sonra canlı yayında olacaksın. Geçen sefer bir deneme sürüşüydü. Başlatma sürecinde bana cömert diyebilirsin." Bana doğru geri dönerken zorlukla nefes alabiliyordum. Yukarı tırmanırken şilte dizlerinin altına indi.

Çenemden bir topak makarna sosu alıp ağızıma atarken parfümünün zenginliği muhteşemdi.

Yüzümü kendine doğru eğdiğinde koyu renkli gülümsemesinin zenginliği daha da muhteşemdi. "Cömertliğim sınırlıdır, tatlım. Gerçek oyunlar burada başlıyor."

Başımı salladım. *Evet, efendim.*

Yemek tepsisini fırlatıp atarak yanıma sıkıca yerleşti. Aradaki tezat çok büyüktü, ben kıcımın üzerine yığılırken o boylu boyunca yükseliyordu.

Duygularımın çırpınması ve gerilmesi için gereken her şey ondaydı. Gergin.

Çok gergindim.

Bunun beni durdurmasına izin vermedim.

Bir gece önce söylediği duruşa geçtim. Dizlerimi onun için açtım, gözlerim yüzünün çekiciliğinden kaçınmak için kravatının düğümünde ziyafet çekiyordu. Ona önceki cezalardan dolayı hâlâ acıyan göğüslerimi uzattım. Hâlâ morarmıştım, hâlâ canım yanıyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Daha fazlasını istedim.

Korkuma rağmen daha fazlasını istedim.

Parmakları saçlarımı okşarken nefesimi düzene sokmak için elimden geleni yaptım ama başaramadım. Berbat haldeydim. Bir enkaz. Bir harabeydim. Bir korku, utanç ve ihtiyaç çukuru.

Elleri benim için tanrıydı. Beni yönlendirdikleri gibi kaprislerine göre hareket ettim. Döndüm. Yavaşça. Çıplak sırtımı onun emriyle takım elbiseli göğsüne bastırdım ve titredim. Parmakları kayarak çenemi en yakın karyola direğindeki kameraya doğru kaldırdı.

"Onlara bakıyorsun. Her zaman onlara bakıyorsun." Başımı salladım.

Tenim kir ve terle kirlenmiş, berbat hissediyordu. Avuç içleri boğazımdan aşağı doğru inerken memelerim acıya hazırды, meme uçlarım sertleşmiş ve yalvarıyordu. Onları parmaklarıyla yakaladığında sarsıldılar ama oyalanmadı. Aşağı doğru inerken karnım guruldadı ama bacaklarımın arasına dokunmadı. Onun yerine bileklerimi tutup kaldırdı ve omuzlarının üzerinden geçirerek boynunun arkasında çaprazladı. Dizlerimin üzerinde yükselirken duruşumu korumak için gerinmek zorunda kaldım.

"Eğer pozisyon almak istiyorsan, pişman olacaksın." Başımı salladım.

"Müşterilere o güzel gözleri göster. Acının tadını çıkarmaya hazır o kadar çok insan var ki, onları hissedebiliyor musun?"

Bir kez daha başını salladı ama bu sefer yeterli değildi. Meme ucumu o kadar sert büktü ki inledim, sonra kelimeleri kekeleyerek söyledim.

"Evet... evet, efendim. Onları hissedebiliyorum."

"Söyle onlara, pis küçük kız. Onlar için acı çekmeye hazır olduğunu

söyle." Ama *onlar değildi*.

Uğruna acı çekmeye hazır olduğum

onlar değildi. Onun içindi.

O, uğruna acı çekmeye hazır olduğum kişiydi. Uğruna acı çekmek *istediğim*.

Takım elbisesinin pantolonundan kıcıma doğru kabardığını hissedebiliyordum. Onu orada istiyordum. Aç ve küçük bir fahişe gibi kıcımı ilk onun sikmesini istiyordum.

"Hazırım efendim," dedim, gözlerimi önümdeki kameradan ayırmadığımdan emin olarak. "Onlar için acı çekmeye hazırım."

Avucu göğsümü kaburgalarımaya yapıştırdı ve sıkıca kavradı. Kavrayışı acı vericiydi, o kadar sert çekiyordu ki etim yandı.

"Onlara, onlar için acı çekmek

istediğini söyle." "Onlar için acı

çekmek istiyorum, efendim."

"O pis ara sokaktan her tarafın kir içinde. Umarım bunun küçük pis bir sürtüğe ne kadar yakıştığının farkındasıdır." Durakladı. "Şimdi sen busun, küçük kız. Küçük pis bir sürtük. Zavallı, ucuz, pis bir sürtük. Hepsi kameralar için. Hepsi benim için."

Onun için.

Tokadı kalçama sertçe indi. Sarsıldım ama boynunun arkasındaki tutuşumu gevşetmedim. Bir sonraki daha sertti. Ondan sonraki beni ağlattı.

"Onlara o güzel küçük amcığını göster," diye homurdandı ve ben de gösterdim. Dizlerimi pozisyonumun izin verdiği kadar açtım, parmaklarının beni nasıl yaydığını ve am dudaklarımı nasıl çekiştirdiğini umursamıyordum.

Kameraların yakınlaştırdığını hayal edebiliyordum. İzleyenlerin en mahrem yerlerime bakıp yargıladıklarını hayal edebiliyordum. Teşhir edildim. İğrenç bir şekilde ifşa olmuşum.

Belki yeterince güzeldim. Yeterince kirli. Yeterince ucuz.

Belki yeterince iyiydim. Yeterince iyi *olabilirdim*.

Belki Rebecca Lane'den daha fazla fahişeydim ve bu benden zevk almaları için yeterli olacaktı. Daha fazlasını istemeleri için.

Belki zevkleri onu memnun ederdi. Arkamdaki Tanrı.

Aman Tanrım.

Deli olduğumu bildiğim halde memnun etmek istediğim kişi. Deliden de

öte. Sesi kulağımda bir fısıltı gibiydi. Nefesi sıcaktı.

"İşte başlıyor."

Ve öyle de oldu. O beni çekip çevirirken ve inletirken meme uçlarımdaki acıya odaklandım. Kameraların diğer ucundaki izleyicilere hitap ederken ve onlara altmış gün boyunca nasıl kirli zevkleri olacağımı anlatırken kalçalarımın arasındaki klitorisimin nabzına odaklandım. Onların kirli, sürtük, yalvaran küçük sürtükleri, nasıl vermek isterlerse istesinler dölleri almaya söz veriyordu. Bana ne kadar acı çektirmek isterlerse çeksinler.

Sesi iğrenç bir satendi. Sözleri iğrençti ve kalbimin kaburgalarımaya doğru çarpmasına neden oldu.

Dokunuşu inciticiydi. Çok fazla acı. Ağır avuç içleriyle iç uyluklarımı kırbaçlıyordu. Titreyene kadar klitorisimi çimdikliyordu. Göğüslerimi o kadar sert eziyordu ki nefesim kesiliyordu.

Beni tokatlıyor, tekrar tekrar. Sertçe. Çığlıklarımın özgürce ve vahşice çıkmasına yetecek kadar sert.

Ama kollarımı hiçbir şey için indirmedim. Boynunun arkasında kilitli kaldılar, duruşum ne olursa olsun güvendeydi.

Parmaklarıyla klitorisimi bükerken gözlerim yaşardı. Sırtımı göğsüne yasladım, üç parmağını bacaklarımın arasına sokup derinlere daldırırken fırtınada bir dayanak noktası oldum.

Olması gerekenden daha iyi hissettirdi.

Olması gerekenden daha çok istedim.

"Böyle güzel küçük bir vücuttaki pislik kokusuna bayılıyorum," dedi ve kahkahası alçaktı. "Suratsız küçük fahişelerin temizlik için yalvarması gerekir. Eğer güzelce yalvarırsan, belki ödülünü daha sonra alırsın."

Yalvaramadım. İnlemekten ve kıvranmaktan başka bir şey yapamadım.

Kameralara "Acısının tadını çıkarın," dedi ve parmakları içimden çekilirken inledim.

Çok hızlıydı. O kadar hızlıydı ki, aynı parmaklar ayrılmış dudaklarımın arasından geçip boğazımın arkasına çarptığında boğuldum. Sonunda boynunun arkasındaki tutuşumu kaybettim, içgüdülerim ellerimi bileklerini kavramak için öne doğru getirdi.

Tepkisi şimşek hızındaydı. Elleri boğazıma dolandı ve beni tek bir hareketle yatağa yapıştırdı. Dizleri bileklerimi başımın üzerinde gergin bir şekilde tutturmadan önce bir kalp atışı için mücadele ettim ve avuç içi, küfretmem, ağlamam ve kıvranmam için yeterince sert bir şekilde gövdemden aşağı tokatlar yağdırdı.

"O pis kalçalarını aç," diye bağırdı ve ben de denedim. Kalçalarımı açmak için zorlandığım saniyeler uzun sürdü.

Ağrıyan amımı tokatlamadan önce geçen saniyeler yeterince uzun değildi. Gözlerim sulandı ve döküldü, ona boyun eğmek için savaşıırken nefeslerim homurdanıyordu.

İşte o zaman adrenalin patladı.

Vücudumda dalgalar halinde zonkladı. Çığlık atan sinirlerim zevk ve acı arasında mücadele ederken yüksek sesle çiçek açıyordu. İkisi arasındaki orta nokta aç bir şok okyanusuydu. Dünya yavaşladı, duylara uyum sağladıkça kulaklarım çınladı.

Ücretsiz.

Kendimi özgür hissettim.

Gözlerim en yakındaki kameranın yeşil ışığına odaklandı. Duyularım bir anda köreldi ve keskinleşti, nefeslerim beni cezalandırırken ellerinin tokatlarından daha gürültülüydü.

Onlara baktım. Ötedeki insanlara. Beni uzaktan izleyen insanlara.

Teknolojinin boşluğuna baktım ve incinmişliğimden zevk alan kirli zengin adamların bakışlarını hissettim.

Yanaklarımı çimdikleyip bana seslenene kadar hâlâ gülümsediğimi bilmiyordum. Ta ki gözleri gözlerimin içine girip yanana ve bedeni yanıma uzanana kadar.

"Kaldır şu lanet dizlerini," diye homurdandı ve bu kez izleyicilerin yararına konuşmuyordu. Benim yararımaydı. "Onları göğsüne doğru çek ve bana o pis küçük göt deliğini ver."

Gülümsemem kayboldu. Gözlerim onunkilerde sabit kaldı, kurallar unutuldu.

Dizlerimi göğsüme doğru kaldırdım ve koluyla göğüslerime bastırmadan önce dizlerimi iyice çekti. Sırtımın alt kısmı yataktan kalktı ve kıcımlı kameralara gösterdi.

Ona kıcımlı gösterdim.

Bunu hiç yaşamamıştım. Bunu hiç yapmamıştım. Kıcımlı hiç kimse ya da hiçbir şey tarafından dövülmemişti.

Korkum aşikârdı. İki parmağını yalayıp kık yanaklarımın arasına soktuğunda ağzım kurumuştı.

Hazır değildim. Bırak iki parmağı, tek bir parmak için bile.

İçimin derinliklerine doğru itip beni çiğ çiğ gerdiklerinde yanmaya hazır

değildim. Homurdandım. Nefesinin altından küfretti, gözleri hâlâ

benimkilerdeydi.

"Pis kız," dedi ve sözleri yine benim içindi. "O küçük, dar deliğini yok etmekten zevk alacağım."

Ben onun için inerken kameralar arka planda kayboldu. Üçüncü parmağı derinlere itmek için mücadele ederken dünya sadece ondan ibaretti.

En acı verici koşullarda tuvalete ihtiyaç duymak gibiydi. Derinlerde yanan sıcak bir acı şimşegi gibiydi.

Ve sonra olmadı.

Amım sıkıştı ve klitorisim kıvılcımlandı. Vücudum kendi kendine hareket etti.

"Sakin ol," diye fısıldadı. "Daha fazlasını istiyormuş gibi davran, ben de sana pişman

olmana yetecek kadar vereyim." Ama daha fazlasını istiyordum. Acıya rağmen her

şeyi istiyordum.

Parmaklarını çekerek kurtardı ve tekrar içeri soktu. Nefesim onunkiyle buluştu, dudaklarım onunkine uyacak şekilde ayrıldı.

Beni öpmesini nasıl da istiyordum. Ağzını benimkinin üzerine koymasını ve dilini parmaklarıyla eşleşecek kadar derine sokmasını. Canavar tarafından aynı anda tüketilen iki delik.

O yapmadı.

"Kıcını çiğ çiğ sikmek mutlak bir zevk olacak," dedi bana. "Durmam için bana yalvarmanı sağlamak, beni çektiğin dünya kadar bok için yeterli bir ödül olacak."

Onu nasıl bir bok çukuruna sürüklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha bir gün önce ara sokaktaki pislikle yüzleşmek, onun gibi bir canavar için ördeğin sırtından akan su gibi gelmişti. Ter dökmesine bile değmezdi.

Benim dünyam boktan bir evrendi. Kendimi bildim bileli öyleydi. Onun dünyası

başka bir şey gibi görünüyordu.

Parmaklarını kıcımda dolaştırıp beni daha da gererken yüksek sesle haykırdım. Kaslarım istemsizce parmaklarının etrafında gerildi ve bu hoşuna gitti, dikkatini tekrar kameralara vermeden önce uzun bir süre gözlerinde bunu gördüm.

"Buna tadımlık diyebilirsiniz," dedi izleyicilere. "Tanık olacağınız en iyi altmış günlük deneyimin bir tadımı. Yok edilmek için yalvaran küçük, iğrenç bir güzellik."

Dudağı korkutucu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Size bu çaresiz küçük fahişeyi o kadar çok göstereceğim ki, buraya uçakla gelmek için can atacaksınız. Tekliflerinizi hazırlayın, çünkü her yerden teklifler gelecek. Bazılarınızın şansı yaver gidecek. Bazılarınızın şansı yaver gitmeyecek." Durakladı. "Hepiniz isteyeceksiniz, inanın bana."

Teklifler.

Bu düşünce beni çok etkiledi.

Yani biliyordum. Rebecca Lane'den ve onun merhametine sığınarak geçirdiği altmış güne dair anlattıklarından biliyordum. Bu muhteşem canavarın iradesine boyun eğmenin, altmış günlük itaat kasırgasının yalnızca ilk aşaması olduğunu biliyordum.

Hangi horoz verilirse verilsin, hangi şekilde teklif edilirse edilsin kabul etmek zorundaydım.

Beni kim çağırırsa çağırsın ve ne şekilde çağırırsa çağırsın kendimi ona vermek zorundaydım.

Bana birçok erkek olduğunu söylemişti. Bir sürü korkunç adam. Alçak adamlar. İğrenç adamlar.

Para kazanmak için ona akıl sağlığını unutturan adamlar. Bunun

ötesinde nedenlerle memnun olduğu adamlar. Bunun ötesinde bir

sebepe için. Sadece tek bir sebep.

Onu.

Onun yüzünden akıl sağlığından vazgeçmiş ve bir sürü aşağılık, iğrenç adama katlanmıştı.

Çünkü ona öyle söyledi.

Ve o bir an için, tam o anda - birinci raundun sonunda çekilip izleyicilere iyi geceler demeden önceki o küçük bir an için - ben de öyle yapacağımı biliyordum.

On İkinci Bölüm

Brandon

O lanet yataktan kalktığımda sikimin bu kadar sert olmasından nefret ediyordum. Kız, ben çekildiğimde nefesini tutmaya çalışarak kıvranan bir karmaşaydı. Yanındaki pozisyonumdan çekildiğimde yeniden inledi, her ne kadar pembe lekeli olsa da, saldırımdan dolayı parlak bir şekilde yanıyordu. Bedeli ne olursa olsun, geri çekildiğimde vücudu içgüdüsel olarak hareket etti, daha fazla temas için zorlandı.

Yatağın üzerinde kıvranan o dağınıklığın, daha fazla tacizim için açılmış küçük, güzel bir taç yaprağı olması beni hayrete düşürdü. Bir yılan gibi geri çekildim, web kamerası yayınlarını sonlandırmak için otomatik pilotta hareket ederken maskem sıkıca çelikten yapılmıştı.

Kıpırdamayan kabadayılığuma rağmen, kandırılmadığını biliyordum. Nefeslerimi onunkilere karşı hissetmişti. Şişmiş sikimin onun daracık bakire göt deliğinin derinliklerini arzuladığını hissetmişti.

Kameraları kapatmakla meşgulken bir saniye bile ona dönmedim. Ona ilgimi gösterme düşüncesine katlanamıyordum. Onun için ne kadar azgın bir pislik olduğumu görmesi ihtimaline dayanamıyordum.

Kontrol.

Her şey kontrolle ilgiliydi.

Her şey duruş, güç ve ciddi bir kısıtlama ile ilgili.

Kısıtlama o akşam bir şakaydı, her şey göz önüne alındığında - benim tarafımdan ciddi şekilde eksikti. Onu ilk canlı yayında amaçladığımdan çok daha fazla incitmişim. O titreyip sarsılırken ve benim için inlerken ellerim kendi hayatlarına bürünmüş, onun kirli tenine öyle sert vurmuşlardı ki.

Klitorisi acımasız parmaklarım yüzünden acıyacaktı. Kalçaları tokatlardan çok hassas olacaktı. Göğüsleri vaat edilen morluklardan bir enkaz olacaktı.

Yine de çok daha fazlasını istedim.

"İlk yayının için kabul edilebilir bir performanstı," diye bağırdım, sanki yaz okulundaki ilk kötü günüymüş gibi.

Ondan bir cevap gelmedi ve ben de beklemiyordum.

Sonunda onunla yüzleşmek için döndüğümde yan tarafına yuvarlanmıştı, gözlerini dikmiş bakıyordu. Daha fazla aşağılık provokasyondan kendimi alıkoyamadım.

"O daracık göt deliğinde üç parmakla durduğum için bana daha sonra tuvaleti kullandığında teşekkür edebilirsin. Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın."

Yüzü kızarmadı. Biraz bile ürkmeydi.

Onu orada yalnız başına iyileşmesi için bırakmalı, bir bardak su ve aşağılayıcı bir yatak tavaşı göndermeli ve önümüzdeki üzücü gece için başka bir şey yapmamalıydım. Başka bir şey düşünmeden verandada muhteşem bir sigara içmek için geri çekilmeli ve uzun zamandır unutulmuş olan aptal kardeşim aracılığıyla gelecek teklif telaşını beklemeliydim.

Ben ikisini de yapmadım.

"Kafandaki o dili konuşmak için kullanmaya başlasan iyi olur," dedim ona, "yoksa onun için çok daha kirli bir kullanım alanı bulurum."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Özür dilerim efendim. Ben sadece..."

Elini göğsüne doğru kaldırmış, düz bir şekilde bastırıyordu. Onun kalp atışlarını düşündükçe ağzım sulanıyor, dilim onun o lezzetli küçük amcığının derinliklerine gömülmeye ve hızımı daha da artırmaya can atıyordu.

Dilim onu yüzüme karşı boşaltmaya aç.

Sanki onun benim için gelmesi umurumda olmalıymış gibi. Dünyanın dört bir yanındaki izleyicilerden bana doğru akacak olan kirli para akışı dışında hiçbir şey umurumda olmamalı.

"Bana ilk deneyiminin nasıl olduğunu anlatabilirsin," diye söze girdim. "O küçük gösteriden sonra önündeki altmış gün hakkında ne kadar güçlü hissettiğini anlat bana."

Ne söylemesini istediğimi bilmiyorum. Kabadayılık mı istedim. Gözyaşları. Bunu istemediğini itiraf etmesini. Bunu beklediğini. Bununla başa çıkamadığını.

Omuz silkme ve başından savma gibi bir meydan okumayı isteyip istemediğimi. Ne pahasına olursa olsun bu işi başaracak sert bir kız olduğu sözünü.

Hiçbirini vermedi.

Parmakları bacaklarının arasına daldı, kendisiyle açıkça oynamadan o hassas küçük amcığı örttü.

Bir kalkan belki, ama değildi. Ayrık dudakları her şeyi anlatıyordu.

Dokunmak istedi. Oynamak istedi. Kendi karanlık dürtülerine yenik düşmek ve pisliği yüksek bir notla bitirmek istedi.

"İyi olmak istedim," diye fısıldadı ve kendimi daha da yaklaşıırken buldum. "Memnun etmek istedim. Yeterince iyi olmak. Sen nasıl istersen kendimi öyle vermek. *Onlar* beni nasıl isterse. Sanırım öyleydim. *Umarım* öyleydim."

"Gururlu küçük kız," dedim. "Gurur genellikle düşüşten önce gelir. Eminim bunu biliyorsundur."

Başını iki yana salladı. "Bu gurur değil. Gururlu değilim... öyle değilim. Bu daha çok..." Nefes aldı. "Parayı hak etmek istiyorum. Bana verilen her şeyi her zaman hak etmek istiyorum efendim."

İçimde garip bir sızı hissettim ve bundan nefret ettim. Gerçekten nefret ettim. O zavallı küçük kızın bana bir şeyler hissettirmesinden nefret ettim.

Görebildiğim kadarıyla kıza hayatta hiçbir şey verilmemişti. Aslında üzgün yaratılışından bu yana ona pek bir şey bahşedilmiş gibi görünmüyordu. Ablasından geriye kalanlar. Üniversitede onu tanımayan aptallar. Plajda o daracık, ıslak amcıkta bir parça isteyen ve sonrasında peşine düşen aptal adamlar.

"Sana verileni hak ettiğinden emin olacağım," dedim ona. "Bu konuda endişelenmene gerek yok." Başını acınası bir şekilde salladı. "Teşekkür ederim, efendim."

"Artık o kabarık küçük yarığını benden korumayı bırakabilirsin. Performansın tamamlandı."

"Onu korumuyorum..." diye itiraz etti ve elini bir anda çekti. "Ben hiçbir şeye kalkan olmazdım. Emriniz her şeydir. Neye imza attığımı biliyorum efendim."

İşte o zaman sözlerinin ardındaki teslimiyeti hissettim.

Duruşu bir anda değişmişti. Kafası karışık bir zihniyetin dalgalarında savruluyor, çılgın iniş çıkışları anlamlandırmaya çalışıyordu.

Bu onun teslimiyeti değildi. Artık değil.

Benimki ona acı çektirirken bedenini tüketen o aç, kıvranan, doğal teslimiyet değil. O kayboluyordu.

Yerini bu almıştı. Bu sefil, acınası kabulleniş.

Bu hiçlik.

Kameralar canlı yayına geçmeden önce İtalyan mutfağını boğazına tıkmama neden olan aynı hiçlik.

Bütün gece bunun içinde debelenecekti ve ben bunu biliyordum. Sanki dakikalar, bundan sonraki tüm o günler boyunca son hedefe doğru ilerlemekten başka bir şey değilmiş gibi tavana bakacak ve buna katlanmak için yapması gereken tek şeyin benim merhametime kalmış bir hiç olduğunu kabul etmek olduğunu hissedecekti.

Siktir et.

Onun sefil ilişkisizliğini sikeyim.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve sağduyumun tersini söylemesine rağmen yatağa tırmandım.

"Yenilginin asil bir yanı yoktur," diye tısladım. "Vazgeçme ihtimalinin yarattığı acınası boyun eğişin güçlü bir yanı yok."

"Bu teslimiyet, değil mi? Pes etmek mi?" diye sordu ve bu gerçek bir soruydu. "Yenilgi, iradeni bir başkasının kine teslim etmektir, değil mi? Mesele de bu değil mi?"

Yüksek sesle güldüm. Acımasız bir kahkaha. Vahşi bir mizah.

"Gerçek teslimiyetin bozguncu bir yanı yoktur," dedim ona. "Başta kendine değer vermeyen birinin kendini bir başkasına teslim etmesinin hiçbir değeri yoktur."

Sözlerimle yer değiştirdi. Gözleri benimkilere dikildi.

"Ölü bir atı kırbaçlamakla ilgilenmiyorum," diye devam ettim. "Birinin ruhunu kendi ruhummuş gibi alıp, eğer ruhunu çoktan toprağa vermişse, sınırlarını zorlamakla ilgilenmiyorum. Müşterilerim de öyle."

O başını sallayınca sikim yine kalktı.

O anladı. Tabii ki anlıyordu. O yumuşak bir kabuğun içinde küçük, keskin bir kurabiyeydi. Bir hayalperestin kabuğu. Sert kenarlarla dolu bir dünyada onu koruyan utangaçlık kabuğu. Yıllar boyunca boktan başka bir şeye maruz kalmamış gibi görünen bir kızda gülünç düzeyde bir iyimserlik.

"Zayıf iradeli bir et parçasıyla oynarsam müşterilerimin canı çok sıkılır," dedim. "Ben de öyle."

Bir kez daha kendimi zorladım. Ayağa kalktım, sikim hâlâ zorlanıyordu.

"Öyle olmayacağım..." diye seslendi arkamdan, dizlerinin üzerine kalkarak. "Öyle olmayacağıma söz veriyorum, efendim. Ben bundan daha fazlasıyım. Bundan daha fazlası olabilirim."

Gözlerimin onun üzerinde gezinmesinden nefret ederek bir kaşımı kaldırdım.

Elf saçları vahşi ve dalgalıydı, tükürük, kir ve makarna sosuyla kaplı tatlı küçük yüzünü çerçeveliyordu. Göğüsleri sımsıkıydı, nefes alış verişleriyle birlikte hareket eden meme uçları sertleşmişti. Kalçaları, tenindeki pislik tabakasının altında kararıyordu.

Çekip gitmeliydim.

Ona sözüne sadık kalmasının ve bana her şeyini ve daha fazlasını vermesinin akıllıca olacağını söylemeliydim, bozguncu bakış açısına lanet olsun.

Kesinlikle ona elimi uzatmamalı ve parmaklarımla onu yukarı çağırmamalıydim.

Tek kelime etmeden onları aldı, karanlıktaki bir meleğin kör inancıyla narin küçük parmaklarını büyük parmaklarımla arasına katladı.

Onu şilteden çekip sallanan bacaklarının üzerine yatırdım ve dik durmaya alışırken ona ters ters baktım.

Kapıya yönelirken ona acınası bir açıklamayla "Temizlenmen gerek," dedim. İyi aydınlatılmış sahanlığa adım attığımızda gözlerini kapattı, ben kendi yatak odama doğru dönerken uysalca onu takip etti ve ikinci bir üzgün akşam için onu yedekte tuttu. "İki gösteri boyunca pasaklı küçük bir sürtük sunamam. Seni düzgün bir düzene sokmamız gerekiyor."

Süitime vardığımızda bir heykel gibi hareketsizdi ve ben kapıyı açıp içeri girdim. Kapıyı arkasından çarparak kapatmak için arkasına uzanıp onu içeri çekmek zorunda kaldım ve tekrar benim özel odamda olduğunu fark ettiğinde yüzünde beliren şok için kendime lanet ettim.

"Üzerindeki pisliği temizlemek için iyi bir banyoya ihtiyaç var," diye homurdandım ve o da başını salladı ama niyetime inanmadı. Tam olarak değil.

Umut. O güzel gözlerinde garip bir umut parıltısı vardı.

İçimdeki o sızı yeniden zonkladı ve her şeyden yeniden nefret ettim. Bu zavallı lanet şeyle ilgili her

şeyden nefret ettim.

ve en başta onunla nasıl ilişkiye girdiğimi.

Kız kardeşi benim isteğimle rehabilitasyondaydı. Benim isteğimle katliamdan kurtarıldı.

İş ortağım muhtemelen operasyonumuzun su geçirmez lojistiğini kurcaladığım için hâlâ tepkiliydi.

Önceki altmış günlük ödemem cebimde bir delikten başka bir şey değildi, kızın önümüzdeki haftalarda benim ellerimde isteyerek ödeyebileceği borcu umursamadan kendi lanet kaprisimle serbest bıraktım.

Hepsi onun için.

Paige Emerson.

Göğsünde hassas bir kalbi ve ceza için yalvaran tatlı küçük bir amcığ1 olan üzgün küçük bir üniversiteli kız.

Ceketimi çıkarıp yatağa fırlattım ve dişlerimi sıkarak banyoya doğru yürüdüm.

Peşinden gitti ama ben duşu sonuna kadar açıp, pantolonumu ıslatacak ve kumaşı kasıklarındaki kabarıklığa daha sıkı yapıştıracak kadar güçlü bir akıntıyla küveti doldururken kapı aralığında oyalandı.

Gözleri tuvalete gitti. Hiç şaşırmadım. Çok çaresiz olmalıydı. "Alabilir miyim lütfen?" diye sordu.

Başımı salladım ve o da hemen yanıma geldi. Aceleyle oturdu, akıntı tavaya vururken gözlerini kapattı. "Ben..." diye başladı. "Belki de..."

En şeytani gülümsememi takındım. "Yerinizde olsaydım, bedensel işlevler konusundaki çekingenliğinizi kaybederdim, Bayan Emerson. Altmış gün dolmadan her bir parçanızla tanışmış olacağım."

Gözlerini kapatıp işini yaparken kirden kızardığını görebiliyordum. Varlığımdan duyduğu rahatsızlığa tanık olmak beni derinden eğlendirdi.

Bu rahatsızlığı daha çok yaşayacaktı.

O kendini silerken ve banyonun öbür ucundan mahremiyetini olabildiğince su geçirmez tutmaya çabalarken, ben de ona baktığımdan emin oldum.

Parmaklarımı şıklatıp işaret etmeden önce sifon çekmenin bitmesini ve tekrar ayağa kalkmasını bekledim.

"İşte," diye bağırdım. "Lanet olası duşa gir, seni temizleyelim." Üzgün

küçük Paige Emerson kendisine söyleneni aynen yaptı.

Banyo dudağının üzerine çıkıp kendini su jetinin altına bıraktığında uysal, küçük bir güzellikti. Akıntı önce omuzlarına sertçe çarptığında üzerindeki yağ ve terin boyutuna hayret ettim. Cildi mükemmel bir resim gibiydi, solgunluğu çiçek açan morluklarının karanlığına bir başyapıt gibi

karşı koyuyordu.

Muhteşemdi.

Muhteşemdi.

Göğüsleri elimle vurduğum tokatlar yüzünden benek benek olmuştu. Kalçaları çürükler içinde kızarıyordu. Kukusu saldırımdan dolayı kabarmış, pembeleşmiş ve şişmişti ve bacaklarını sel için açarken inlemesine neden oluyordu.

Ondan istememe bile gerek yoktu.

İsteddiği gibi hareket etme özgürlüğüne sahipti ama onun için hareket etmiyordu. Gözleri benimkilerden uzak duruyordu ama tüm performansı benim içindi. Öyle olduğunu biliyordum. Bunu bir mil öteden hissedebiliyordum.

Hareket edişi. Suyun onu bulması için dönme şekli. Vücudunu tam olarak bana en iyi şekilde hizmet edecek şekilde benimkine yönlendirdiğinden emin olma şekli.

Öğreniyordu. Şimdiden beni memnun etmeyi öğreniyordu.

Yine de masumdu. Emin değildi. Kararsız.

Avucuma kocaman bir sıvı sabun sıktım ve onu köpürtmek için uzandım. Kollarım saniyeler içinde sıırılsıklam olmuştu ama umurumda değildi, cildini köpüklerle yıkarken kendi sertliğime odaklanmışım. İtaatkâr bir genç gibi hareket ederek kendini benim dokunuşuma bıraktı, gözlerini bana dikmiş minnettar bir ifadeyle bakıyordu.

Bunun için minnettar mı? Onun gibi bir kız bunun için nasıl minnettar olabilir? Basit bir temizlik için mi? Basit bir ilgi için?

Kolunu sabunlarken jetin tıslaması üzerine "Teşekkür ederim efendim," dedi. "Bu iyi hissettiriyor. Temiz olmak güzel bir duygu. Ben... Temiz olmayı seviyorum..."

Onu iyice sabunladım, tam bir daire çizdirdim ve daracık kıç çatlağından hassas amcığına kadar her yerini köpürttüm. Pırıl pırıl olana kadar onu iyice yıkadım. Küvet kirli sudan arınana ve lanet bir yaz günü gibi berrak akana kadar.

"Dizlerinin üzerine çök," diye homurdandım ve şampuan şişesine uzandım.

Tereddüt etti. Kendini aşağıya bırakırken kolumu destek olarak uzattım, dizlerinin üzerine düştü ve selle birlikte biraz kaydı. Saçlarını köpürtmek için hiç vakit kaybetmedim ve gözlerini kapattı, sadece kafa derisinin temiz olması bile gerçek bir teşekkürü hak eden büyük bir onurmuş gibi başını arkaya eğdi.

Böyle bir zevk bu kadar kolay verilebiliyorsa, hayatı gerçekten acınacak haldeydi.

Aklımın bir köşesinden yükselen bu sorudan nefret ediyordum. Böyle bir zevki en son ne zaman hissettiğim sorusu, onunki acınası bir şekilde elde edilmiş olsa bile.

Şampuanı durulayarak temizlerken bana "Tekrar teşekkür ederim efendim," dedi. "Temiz olmak gerçekten harika bir duygu."

Suyu kapattım ve ona askıdan bir havlu uzattım, ben sıırılsıklam gömleğimin düğmelerini açarken onu

kalkıp sarınması için bıraktım. Kol düğmelerimi çıkarıp pencere kenarına düzgünce yerleştirirken gözleri benimkiler üzerindeydi. Kumaşı silkeleyip temizlediğimde onlar da gövdemin üzerindeydi.

havlu askısının yanında.

"Küvetteki diş fırçasını kullan ve yatağa girmeden önce iyice kurulan," diye bağırdım, duşa yönelip fiskeyeleri tekrar açarken sırtım ona dönük bir şekilde pantolonumu indirdim. Dakikalar önce ona gösterdiğim aynı vahşilikle kendimi köpürttüğümde görüş alanımın köşesinde kaldı. Banyo lavabosunda söyleneni yaparken ona tek bir bakış bile atmadım.

Diş fırçam.

Ona benim diş fırçamı kullanmasını söylediğime inanamıyordum.

Çabaları ciddiye. Ağzını çalkalayıp dikkatini tekrar havluya vermeden önce bir süre dişlerini fırçaladı.

Şişmiş sikimi köpürtürken ve çok sıkı tutmamaya dikkat ederken gözlerini üzerimde hissettim. Ancak saçlarımı yıkamayı bitirip su fiskeyelerini kapatmak için uzandığımda ne kadar uzun süredir aval aval baktığını fark etmiş gibiydi. Havluyu askıya bıraktı ve aceleyle yatak odasına çekildi.

Ben dişlerimi fırçaladıktan ve arkasından gidebilecek kadar kurulandıktan sonra yorganın altına girmiş, banyo kapısına bakıyordu.

Yatağın başucundaki lambanın ışığını söndürdüm ve kendi tarafıma geçtim, o bana doğru dönerken ben de yanına uzandım.

Aramızdaki şiltenin üzerindeki mesafe titriyordu. Bu akşam daha ne kadar teslim etmesi gerektiğini düşündüğünü hissedebiliyordum.

Cevap hiçbir şeydi. Ona

da söyledim.

Cevap, altmış günün son izleyicilerden gelen para ve web kamerasındaki performanslarla ilgili olduğuydu, özel odalarımın ekran dışında kişisel zevkler için değil.

"Önceki etkileşimlerimiz sadece eğitim ve test amaçlıydı," dedim ilgisiz olduğu iddia edilen düz bir tonla. "Ben müşterilerimin memnuniyeti ile ilgileniyorum. Kendiminkiyle değil. Burada bulunman son kullanıcılar için, benim için değil tatlım."

En azından biraz rahatlama beklerdim. Yüzünde beliren incinmişlik ve utanç için değil. "Ama ben... Ben senin..."

"Ne düşündün?" Ben sordum. "Kişisel olarak ilgilendiğimi mi düşündün?" Zorla bir kahkaha attım. "Bu bir iş küçük kız, lanet bir hobi değil."

Hala mevcut olan sertleşmemi gizlemek için yorganın altından bir bacağımı kaldırdım.

Yine o düşüncelerin kafasında dönüp durduğunu hissedebiliyordum. Tik tak. Gözlerinin arkasında dans eden periler gibi dönüyorlardı.

Konuyu değiştirdim.

"Makarna yeterli miydi? Önümüzdeki haftalarda performansınızın izleyicilere layık olması için beslenmeniz çok önemli."

Başını salladı. "Evet, teşekkür ederim, efendim."

"Burada güzel yemekler kazanabilirsiniz," dedim. "Ayrıca onları kendi boş zamanlarınızda yeme ödülünü de kazanabilirsiniz."

"Teşekkür ederim, efendim," diye tekrarladı.

Parmaklarım o küçük ıslak ağza tekrar makarna sokmak isterdi ama ses tonumu değiştirmedim, işinde profesyonel biriydim, başka bir şey değil.

"Uyu," diye talimat verdim. "Yarın senden ciddi bir performans daha isteyeceğim."

Karıştırdı. Biraz daha yaklaştı.

O anda gözleri daha fazla şeyle doldu. Onunla yeniden doldu.

Paige Emmerson.

Öğrenci.

Hayatta yolunu bulmaya çalışan genç bir kadın.

Kardeşim.

Gelmeden önce ne olacağını biliyordum, ama lanet olsun ki o karşılığında ne olacağını bilmiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Paige

Yanlış anı seçtim, Brandon Grant gibi bir adamla doğru bir an olamazdı.

Sahte bir güvenlik duygusuna kapılmışım. Yanımda yatarken sakın bir iş adamı gibi görünen bir adam tarafından o anın içine çekildim.

Bu sadece işle ilgili değildi ve bunu biliyordum. Hissediyordum.

Bana ekranda ona para kazandıracak bir inekten başka bir şey olmadığını söylerkenki soğuk ses tonunun altındaydı. Bana bunun para için yapılan bir iş olduğunu, başka bir şey olmadığını söylerken gözlerindeki buz gibi ifadenin altında. Zevk için değil. İstekle ilgili değil. Benimle ilgili değildi.

Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Sertliğini hissetmişim ve bu sadece kameralar için değildi. Duşta onun kabarıklığını görmüştüm ve daha önce yatağa dokunuşunda hissetmişim; uzaktan izleyen insanlardan çok daha fazlasıydı.

Sanırım bu bana olması gerekenden biraz daha fazla cesaret verdi. Hiç olmamalıydı. Ama buna ihtiyacım vardı. Cesarete ihtiyacım vardı.

Kız kardeşim için ihtiyacım vardı.

"Lütfen efendim," dedim ve gözleri içgüdüyle parlayarak benimkileri yaktı. Sanki ne olacağını biliyordu. Belki de biliyordu.

Belki de her zaman biliyordu.

Belki de bekliyordu. Ona doğru yöneleceği zamanı bekliyordu. Beni tekrar yıkabileceği zamanı bekliyordu.

Konuşmayı bırakmadım. Konuşmadan duramadım.

"Lütfen efendim, bundan bahsetmemem gerektiğini biliyorum. Bahsetmemem gerektiğini biliyorum. Ama kız kardeşim. Lütfen. Kız kardeşimin iyi olduğundan emin olmam karşılığında verebileceğim bir şey varsa... yani size... izleyicilere değil, çünkü zaten her şeyimi onlara vermem gerekiyor..." Gözlerimi kapattım. Ona bakamadım. Yüzleşemedim. "Demek istediğim... sizin için, efendim. Lütfen. Kardeşimin iyi olduğundan emin olmanız karşılığında size bir şey sunabilirsem... her şeyi yaparım."

Saldırıya hazır değildim. Saldırıya asla hazır olamazdım. O zaman hazır değildim. Hiçbir zaman.

Vücudu benimkinin üzerine inerken çok güçlüydü. Bir eli bileklerimi yatak başlığına sabitlerken,

diğeri boğazımı tutup sıkıca bastırduğında korkmuş küçük bir fare gibi ciyakladım.

"Senden istediğim şey itaat, küçük kız. Bana itaatten başka sunabileceğin hiçbir şey yok. Altmış gün boyunca istediğimi alırım. Ve istediğim şey müşterilerim için düzgün bir sürtük. Kameralar önünde kendisine söyleneni yapan ve yapmadığı zaman benim için hiçbir şey ifade etmediğini anlayan pis bir sürtük."

Kızgındı. Gerçekten kızgındı.

Korkunç, dehşet verici ve beni ürperten her şey.

Kalbim bir yük treni gibi çarpıyordu. Nefeslerim tıslayarak çıkıyordu. Canım acıyordu.

Her şey acıttı.

Çürükler. Hassas cilt. Başım. Kalbim.

Korkularım Phoebe için çığlık atıyordu. Bir iblis olan ve başka hiçbir şey olmayan bir adamı memnun etmek için çığlık atıyordu.

Vücudu dizini bacaklarımın arasına sertçe bastıracak kadar yükselene kadar ağladığımı fark etmemiştim. Bu da acıttı.

"Benim üzerimde herhangi bir kozun olduğunu mu sanıyorsun?" diye hırladı. "Benim gibi her şeyi görmüş bir adama sunabileceğin boktan bir şeyin olduğunu mu sanıyorsun? Her şey teklif edilmiş? Her şeyi almış?"

Başımı sallayamadım. Kavrayışı çok sıkıydı.

"Dünya karanlık bir yer," diye devam etti. "Günah, acı ve açgözlülükle dolu bir bok çukuru. İnsanlar amcıktır. Bu dünyada en ileri gidenler en büyük amcıklardır. *Ben* en büyük amcıklardan biriyim. Hayatta bu konuma geceleri yatağında küçük sürtüklere yaltaklanarak gelmedim."

O haklıydı. Açgözlülük konusunda haklıydı. Dünya hakkında haklıydı. En tepedekiler hakkında haklıydı. Bu kadar haklı olmasından nefret ediyordum.

Omzumdaki melek o anda benim için ölmüştü. Hayata dair iyimserliğim, gözlerim onunkilerle buluştuğunda buruştu ve soldu.

Ve sonra onu

gördüm. Acıyı.

Öfkenin, kinin ve sadizmin altında. Kontrolün ve iğrenmenin altında. Gücün altında.

Acı.

O da acı çekiyordu. Derinden.

Bir gölgeden başka bir şey olmayacak kadar derindi. Bir ipucu. Onun güzel kokusunun altında metalik bir tat.

Canavar boğazımdan çekildi ve ben nefes nefese kaldım. Bileklerimi tutmaya devam etti ama kendini göğsümden kaldırdı, ben yutkunurken dizi hala bacaklarımın arasındaydı.

Ondan nefret etmeliydim. Bir yanımda savaşmak ve saldırmak istiyordu, ona bu altmış günlük pislikle işimin bittiğini ve kız kardeşime ihtiyacım olduğunu söylemek istiyordum, dış dünyadaki sonuçları ne olursa olsun siktir et çünkü aşk aştır ve bunu birlikte atlatacaktık. Bir şekilde bunu birlikte başaracaktık.

Ama tek kelime etmedim.

Ona baktıkça gözyaşlarım akmaya devam etti ve bunlar sadece benim ve Phoebe için değildi. Onun için de vardı. Bir adamı bu kadar karanlık bir tanrı haline getiren dünyanın alçaklığı içindi.

Üzücüydü. Çok güçlü ve kudretli olduğu için çok şey olma potansiyeline sahip olması üzücüydü. Bir kurtarıcıya ihtiyaç duyduğum o pislik sokağında bana ışık tutmuştu. Tanıdığım herkesten daha büyük bir kurtarıcı olmuştu.

Bu dünyada olmak istediği her şey olabilirdi. Pek çok insana çok faydası oldu. Kendisi için de.

Yine de buradaydı. Ve ben de buradaydım. İkimiz de alabileceğimiz her türlü ödülü almak için kirli paranın derinliklerinde oynuyorduk.

Bana dik dik bakarken gözlerimden yeni bir damla yaş süzüldü ve işte o zaman anladım. İlk kez kalbimde hissettiğimde.

Bana daha önce teslimiyetin yenilgiyle hiçbir ilgisi olmadığını söylemişti. Başıma gelecek her şeyi kabullenerek saatlerimi geçirmemle hiçbir ilgisi yoktu.

Bunu o anda anladım. Hiçbir şey olarak değerlendirirsem teslimiyetin nasıl hiçbir şey ifade etmediğini anladım. Mezbahadaki sürgü tabancasına doğru giden bir ineğin teslimiyetiyle kendimi teslim ediyorsam, bu yerde geçirdiğim zamanın hiçbir anlamı olmadığını anladım.

Gözlerimizin acıyla kilitlendiği ve onun gözlerinin derinlerde yandığı o saniyelerde içimdeki kıvılcımı fark ettim. Yaşam kıvılcımı. Değerin kıvılcımı. *Benim* kıvılcımım.

Özgüven ya da gerçek bir öz-değer anlayışı değildi. Bu yerin banka hesabıma sunabileceği her şeye layık olduğuma karar vermem değildi.

Bundan daha derin şeylere olan inancımdı. Kendi gücüm. Kendi sadakatim. Acılar karşısında kendi sevgim ve iyimserliğim.

Kız kardeşime olan

sevgim. Ve daha

fazlası.

Ruhumu hissettim. Ruhumun dürüstlüğündeki değeri hissettim.

Saflığını ve karanlığını aynı anda hissettim. Aşk arzulanışındaki saflığı. Karanlığı ise bu adamın her yerime acımasızca dokunmasını arzulamasında.

Çünkü ben yaptım.

O zaman bile, her yerime dokunmasını arzuluyordum.

Uyluklarımın açılmasına izin verip nefes alarak sırtımı dikleştirirken hâlâ ağlıyor olmam umurumda değildi.

"Takas edecek hiçbir şeyin olmadığını sşyledim," diye tısladı. "Zevkin hiçbir anlamı yok. İnsanların hiçbir anlamı yok. Bu hayatta tek anlamlı olan şey para. Her zaman bir anlamı olan tek şey."

Konuşurken sesim zayıftı, "Ticaret yapmaya şalışmıyorum. Artık değil."

Gözleri çıplak gövdeyi taradı. Tavana doğru gerilen meme uçlarımdan ne kadar sertleşeceğini bilmek için onları takip etmeme gerek yoktu.

"O zaman ne yapıyorsun?" diye homurdandı. "şu anda tehlikeli bir oyun oynuyorsun."

Onu istediğimi söylemek istedim. Onun beni istediğini bildiğimi. Dünyayla ilgili her şeyi, dışarıdaki karanlığı, korkuyu, nefreti ve zavallı küçük benliğimden çok daha büyük felaket dalgalarıyla savaştığım bilgisini bir kenara bırakmak istediğimi.

Ona, beni kullanarak kaçmak istediğimi söylemek istedim. Beni onun için kullanmasını, kameralar için değil. Müşteriler ve para için değil, beni performanslar için eğitmek için.

"Bir daha ekstra iyilikler için kendini rehin vermeye kalkarsan çok pişman olursun," dedi ve ben de başımı salladım.

Kalçalarım hâlâ ayrıktı. Gözlerim hâlâ onun gözlerindeydi ve gözyaşlarımdan arasında açtım.

"Biraz uyu lan," dedi ama elleri bileklerimde, dizi de kalçalarımın arasında sabit duruyordu.

Uyuyabilmemin hiçbir yolu yoktu. Onunla o yatakta olmazdı. Ruhumdaki sapkınlığın çırpınışlarını çağırın vücudunun çekiciliğiyle değil.

Onun içindeki gücün beni tüketmesini istedim. Onun derinliklerindeki acının benimkiyle birlikte şarkı söylediğini hissetmek istedim. Beni düşüncelerin ötesine itmesini istedim. Mantığın ötesine. Beni incitirken hissettiklerimden başka her şeyin ötesine. Benimle oynamasını. Beni kendisi için kullanmasını.

Dizini bacaklarımdan arasına sertçe bastırırken boğazımdan çıkan nefes acınasıydı. Ağrıyordu ama kıvılcım çıkarıyordu. Islanmıştım ve bunu biliyordum. Nefesi durakladı. İçindeki ürpertiye hissettim.

Arzunun dalgalanmasını.

Özgüven, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde gözlerimin arkasında patladı. Böyle bir adam tarafından böyle bir şekilde istenmek hiçbir şey ifade etmemeliydi, ama her şey ifade ediyordu.

"İyiliklerimi satın almaya çalıştığın için seni çok fena cezalandırmalıyım," dedi.

"Lütfen..." Fısıldadım ve ne istediğimi bile bilmiyordum. Ceza. Acı. Acıma.

Onu.

Onu soruyordum.

"Ciddiyim," dedi. "Bir daha bana iyilik yapmaya kalkarsan çok pişman olursun."

Başımı salladım, çıplak dizi ıslaklığıma değerek sertçe gıcırdayınca tekrar nefes nefese kaldım. "Ben... Ben bir şey satın almaya çalışmıyorum, efendim... şimdi değil..."

"O zaman ne yapmaya çalışıyorsun, küçük kız?" diye sordu ve gözleri benimkileri kavuruyordu. Sırtımı ona doğru eğdim, meme uçlarım temas için ağlıyordu. "Bilmiyorum efendim," dedim ona.

"Sadece istiyorum..." Utanç yaktı. Beni canlı canlı yedi.

"Söyle," diye bağırdı. "Söyle ve ciddi ol."

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Kelimeler gelmek istemiyordu.

Ona çekirdeğini özgürce hissetmek istediğimi söyledim mi? Vücudum uğuldarken, çırpınırken ve hisler içinde kendini kaybederken beni kendine aitmiş gibi yutmasını?

Ona zevkini hissetmek istediğimi söyledim mi? Onu memnun etmenin şimdiden paradan daha fazlasını ifade ettiğini? Bunun ödemedem, altmış günden ve buranın dışındaki hüznü küçük varlığıma sunduğu yaşam çizgisinden daha fazlası olduğunu?

Onu memnun etmek ruhumun arzuladığı bir heyecan mıydı?

Onu memnun etmenin beni arzuyla çıldırtmaya yeteceğini mi, hem de bu akşam onun köhne kameralarının önünde anlamsızca ezildikten sonra bile?

Onu istememeliyim. Onu istememeliyim.

Bu yerle ve kendisiyle işinin bitmesinden başka bir şey istememeli.

"Beş saniyen var, tatlım. Hiçbir zaman sabırlı olmadım. Konuş ya da uyu, son çağrı."

İnlemeyi başardım. Zavallı.

Cevabımı zorla söylemeye çalışırken sırtımı bir kez daha

kamburlaştırmayı başardım. "Beş."

"Lütfen..." Başladım ama sesim kesildi. "Dört."

Bir nefes aldım. Utancımdan yanıyordum.

"Üç." Sesi bir havlamaydı. Dizleri bana doğru hareket etti ve ürperdim.

"Lütfen..." İçimde bir parça bile duyarlılık kalmış olmasını dileyerek tekrar söyledim. "İki. Son şansın."

"Lütfen... efendim... İstiyorum..."

"Ne istiyorsun lan?" diye homurdandı. "Bir tane."

Ve söyledim. Sadece söyledim. Sonuçlar ve utanç lanet olsun.

"Sen," dedim ona. "Lütfen, efendim, lütfen... Bu iyilik için değil. Hiçbir şey için değil... lütfen, efendim." Durakladım. Duraklamak zorundaydım. Devam etmek için her şeyimi verdim. "Lütfen, efendim. Lütfen. Sadece sizi istiyorum."

Bölüm On Dört

Brandon

Onu cezalandırmalıyım. Ona altmış gün boyunca benim dünyamda olduğunu, güçsüz olduğunu ve her lanet kaprisime tabi olduğunu hatırlatmalıyım.

Ona dışarıdaki hayatının bu alanda bir hiç olduğunu hatırlatmalıyım. Bana hizmet etmekten ve maaş gününü kazanmaktan başka bir şey düşünmemesi gerektiğini.

Ona benim için hiçbir şey ifade etmediğini kesinlikle hatırlatmalıyım. İyi bir kâr ve memnun bir müşteri kitlesinden başka bir şey değildi. Kendi kişisel zevklerimin iş hayatımda hiçbir önemi olmadığını söylerken yalan söylemiyordum.

Ama gözyaşları sarhoş ediciydi. Bileklerini beyaz mafsallarla kavradığımda vücudunun benimkinin altında gerilmesi içimdeki canavarı kızdırmaya yetti.

Yıllardır böylesine çiğ bir şehvet hissetmemiştim.

Dünyanın nimetlerine karşı aynı hüznü iyimserliğe sahip, onun yaşında bir çocuktan daha fazlası olmadığımın beri böyle birini istememişim.

Onu korumak isteyen yanımdan nefret ediyordum. Çünkü istiyordum. Onu korumak istiyordum. Aynı zamanda onu ve onunla birlikte güzel ruhunu da yok etmek istiyordum. Onu itaatin derinliklerine daldırmak ve ardında yumuşak bir itaat kabuğu bırakmak.

"Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok," dedim ona ve bunda ciddiydim. "Eğer kafanda birazcık mantık varsa, benden bir şey istemekten uzak durursun."

Uyarım ciddiydi. Sözlerim dürüsttü.

Başını salladı ama vücudu benimkine hazırды, sessizce yalvarıyordu. Acıyan amcığı dizime yapışmıştı, meme uçları mermi gibiydi ve dokunmam için can atıyordu.

"Sana tekrar soracağım. Beynini çalıştırmak için son şansın," dedim. "Ne istiyorsun?" Bu sefer cevabı anında geldi.

"Sen," diye inledi. "Sizi istiyorum, efendim."

Sesindeki gerçek beni tam karnımdan vurdu, taşaklarım gerildi ve onun o güzel amcığına boşalmaya heveslendim. Sikim zorlanıyordu, ağrıyacak kadar sertleşmişti ve ben de denedim. Kendi temel sağduyuma rağmen bunu yaptım.

Onu kolayca çevirerek ön tarafına çarptım ve kendimi sertçe sırtına indirdim. Bileklerini sıkıca kavradım, kalçalarımı çıplak kıkına doğru salladım ve sert bir şekilde çatlağa gömdüm.

Başına gelecekleri bildiği için çılgınca bir nefes aldı. Ama öyle değildi. Şu anda değil. Ben bile onun göt deliğini yırtıp açacak kadar amcık değildim.

Aminı tek seferde mızraklayacak kadar alçalmamı beklemiyordu. Derinlemesine soktum ve o kaygan küçük delik öyle sıkı kavradı ki homurtularımı tutamadım. Kız her itişte haykırdı, onu sert ve hızlı bir şekilde alırken yüzü yastığa bastırdı, kalp atışlarım şakaklarımda çarparken sikimi onun derinliklerine daldırdı.

Açımın doğru olduğundan emin oldum. İtişlerimin doğru noktaya yöneldiğinden emin oldum. İşe yaradı.

Ağırlığımın altında kıvranması uzun sürmedi, daha fazlası için kıvranırken bilekleri kavrayışında çekiştiriyordu.

Gelmesine izin vermemeliydim. O gece değil. Uyuşturucu bağımlısı kız kardeşini ve dışarıdaki hayatı isteyerek bu deneyimi başlattıktan sonra olmazdı.

Aslında boşalmasına hiç izin vermemeliydim. Boyun eğmenin değerini tam olarak öğrenene kadar değil. Bu yerde iyi bir ücret kazanana kadar olmaz.

Bu tatlı küçük kızla ilgili yapmamam gereken pek çok şey vardı, ama bir kez daha sağduyum tepelere doğru yola çıktı.

"İzin almadan gelmiyorsun," diye tısladım kulağına. "Benim iznim olmadan asla gelmiyorsun."

"O zaman lütfen..." diye mırıldandı. "Lütfen efendim, izin verin. Bunun ne olduğunu bilmiyorum... Nasıl duracağımı bilmiyorum..."

Bu güzel yaratığın siki derinden almanın zevklerine yabancı olduğu gerçeği beni neredeyse uçuruma sürüklüyordu.

"Geri çekil," dedim ona. "Aklın varsa kendini tut. Çözüldüğün an, göt deliğini yeni oyuncağım olarak sahipleneceğim andır. Gerçekten canın yanacak."

Uyarım onu engellemenin tam tersini yaptı. Havayı emdi ve nefes verirken homurdandı ve bu ilahi bir şeydi. İlahi bir şeydi.

Ritmimi sabit tuttum. Sabit ve derin. Alnımda biriken teri hissettim, vücudum onunkini tüketmek için çok çalışırken sıcak duşumu gereksiz hale getirdim. Tüm ağırlığımı onun üzerine bıraktım, o inleyip kendini kaybederken parmaklarımı açık ağzına soktum. Bunun olacağına yemin ettim, ilkel ihtiyaçlarıma teslim olduğum tek örnek, sikimin çıldırdığı acınası bir örnek ve bu süreçte bakire kıcı almak için iyi bir fırsat, ama bu düşünce aklımdan geçerken bile kendime yalan söylediğimi biliyordum.

Kız ikinci gecedir yatağımdaydı. Yatağımda hiç olmamalıydı.

İnlemeleri, kıvranmalarıyla birlikte daha acil hale geldi, amcığı itişlerimin etrafında sıkıca kenetlendi

vücudu kreşendoya doğru ilerlerken.

"Geri çekil," diye tekrar uyardım ama kelimelerim kayboldu. "İzin," diye hatırlattım ona. "Benim iznim olmadan asla gelemezsin."

"Pweasss," diye inledi parmaklarımın etrafında ve ağzımı kulağına bastırdım.

"İzin. İzni hak ediyorsun."

Vücudu kontrolünü kaybediyordu ve ben bunu biliyordum. Onayımı kazanmak istiyorsa hemen yalvarması gerekiyordu.

Denedi.

"Pweassse, efendim... pwease. Yapamam...

Duramam." "Daha fazla," dedim ona. "Bırak da duyayım."

Parmaklarımı çektim, tükürük damlıyordu ve yutkunarak ağzının kontrolünü ele geçirdi.

"Lütfen efendim... lütfen boşalmama izin verin. Lütfen. Lütfen izin verin..."

"Daha yüksek sesle," diye bağırdım.

"Lütfen, efendim! Lütfen! Yapamam... Bu çok iyi hissettiriyor. Lütfen, efendim!"

Tohumlarımı onun derinliklerine boşaltabilirdim. Bir kez daha, bu kızla ilgili sağduyum tanınmayacak kadar bozulmuştu. Altmış günlük kızların süreçleri genellikle çok hesaplıydı. Testler, tıbbi kontroller ve doğum kontrolü garantiliydi. Onu kapıdan içeri sokmak için acele ederken bunların hepsini atlamıştım.

"Lütfen, efendim! Lütfen!"

"Benim için gel," diye tısladım. "Küçük pis bir sürtük gibi benim için gel." Ve yaptı.

Gerçekten de öyle.

Daha fazlası için kükreme ve bağırma biçiminde hiçbir kısıtlama yoktu. Azgın küçük bir orospuydu, toplayabildiği kadar kuvvetle itişlerime karşı geri dönüyordu. Amcığı sıkışmıştı. Islaklığı havada bir müzik gibiydi, etimin onunkine çarpması gecenin içinde mükemmel bir senfoniydi.

Çılgınlıkları cennet gibiydi. Onun zevki beni çılgına çevirmeye yetiyordu.

Nefesini toplarken ondan kurtulmak için tek yapabildiğim buydu. Küçük bir uyarı ile sözümü yerine getirdim, büzülmüş küçük deliğe bastırdığımda homurtudan başka bir şey olmadan kıç deliğine bir bıçak için sıraya girdim.

Kendini hazırladı ama bu anlamsızdı. Hiçbir şey onu ardından gelen şoka hazırlayamazdı. Aletimin

başı onun halkasını itti ve bir mengene gibiydi. Gözlerimin arkasına beyaz bir ısı veren sıcak bir mengene.

İkinci bir itiş için pistonladığımda yüksek sesle haykırdı, o sıkı küçük oluğun inçlerini talep ettiğimde vücudu bir tel gibi gergindi.

Acıttığını biliyordum.

Daha önce parmağımla vurduğum için göt deliğinin zaten çiğ olduğunu biliyordum. Kendimi derinlere gömdüğümde yanmaktan başka bir şey hissetmeyeceğini biliyordum.

Umurumda bile değildi.

"Al şunu," diye homurdandım, o da aldı.

İyi bir kızdı, rahatsızlığını inliyor ama acıyla savaşmak için hiçbir şey yapmıyordu. Kabzasına kadar gömülmeden önce birkaç düzgün itme aldı ve orada kalabilirdim, bakire bir delik tarafından bu kadar sıkı sıkılmanın baskısını emebilirdim.

Canının yanmasını istedim. Benim zevkim için acı çekmesini istedim. Ona verilen her şeyi alacağını ve bu ayrıcalık için bana teşekkür edeceğini bilmek istedim.

İçindeki her kas gergindi. İnlemeleri yeni bir gözyaşı nöbetine çok yakındı.

"Teşekkür ederim de," diye hırladım, ağzımı kulağına dayamıştım.

"Teşekkür ederim efendim,"

dedi. "Nasıl bir his?"

"Acıyor..." dedi bana. "Acıyor... ama istiyorum. Lütfen, efendim, istiyorum..."

Neredeyse boşalıyordum. Tam o kalp atışındakiçını döllerimle doldurmamak için içimdeki tüm kısıtlamaları kullandım.

Başını saçlarından tutarak geriye çektim ve yüzünü görebilmek için onu döndürdüm. Dürüstlüğü tam oradaydı, gözlerinde. Açtı. Acıya rağmen daha fazlasına açtı.

O bir kaltaktı.

Bu düşünce beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı.

İtişlerimi yavaşlatarak onun benim şişliğime alışmasını sağladım. Yavaş bir süreçti. Uzun bir süreç. Nefeslerimiz esrarengiz bir eşzamanlılıkla eşleşti. Vücudu hissiyata alışıkça ve acısı arzuya dönüştükçe homurdanmalarımız aynı tonu aldı.

O kızın bakir kıcını, on yıllardır hiçbir fethe göstermediğim kadar büyük bir dikkatle kendime mal ettim. Kalçalarımın her hareketi bir konsantrasyon dalgasıydı, taşaklarım patlamak için gümbürdüyordu. Aletim aklın ötesinde çelikten bir çubuk gibiydi. Onun arka tarafı sıcaklık, gerginlik ve mükemmel pislikten oluşan bir hazineydi.

"Seni dolduracağım," diye homurdandım sonunda.

İniltisi minnettarlıktan başka bir şey değildi. "Lütfen, hayır. Lütfen durma... Bu çok iyi hissettiriyor..." Deli.

Kız delinin tekiydi. Ama

ben de öyleydim.

Parmaklarımı altından geçirip bacaklarının arasına bastırabilecek kadar kaydım. Şişmiş klitorisini buldum ve bükülecek kadar hassas olduğunu çok iyi bilerek sertçe daire çizdim.

Ve boyun eğdi, daha önce ondan görmediğim bir şekilde kontrolünü kaybetti. Çaresizdi. Çılgınca kıvranıyordu. Acı çekse bile her şeyi arzuluyordu.

Hareketleri, onu itişlerimle mükemmel bir uyum içinde aletime geri dönmeye zorladı ve yine senkronize olduk, serbest bırakma arayışımızda pis bir uyum içindeydik.

Geldiğinde, ikimiz için de geldi.

Kendi ikinci doruk noktasına ulaştığını biliyordum. Tekrar mırıldanmaya başladı, ben oyun parkındaki bir çocuk gibi klitorisile oynarken tekrar izin istiyordu.

"Evet," diye inledim kendi doruk noktam patladığında. "Boşalabilirsin amına koyayım. Pis kız. Sen çok pis bir kızsın."

O göt deliğinin derinliklerine boşalmak mutluluk vericiydi. Aletim nabız gibi atarken nefesimi tuttum, taşaklarım sertçe boşalırken kulaklarım çınladı. Onun deliği bir mengeneydi, beni kurutuyor, aç bir ağız gibi uzunluğumun etrafında kenetleniyor ve daha fazlası için sertçe emiyordu. Çılgınlıkları gürültülü ama uzaktı, kendi homurtularım derinlerden gelirken kendi sersemletici hislerim tarafından karartıldı.

Durduğumuzda nefeslerimiz çılgıncaydı. Kendimizi yakaladığımızda oda sessizlikle doldu, kaygan bir hareketle ondan kurtulurken aletim tükendi.

Göt deliği fokurdadı ve dölleriimi akıttı. Muhteşemdi. Muhteşemdi amına koyayım. Manzaraya hayran olmak için yanaklarını iyice gerdim ve tavana bakmak için yuvarlanmadan önce bir tokat attım.

Kılını bile kıpırdatmadı, sadece yüzünü bana dönmüş bir şekilde yüzüstü yattı, alnında bir ter tabakasıyla yerleşirken gözleri genişti.

Yeni bir paket sigara almak için yan çekmecemi karıştırdım, çakmağı bulana kadar parmaklarım oradaki pislikleri karıştırdı. Kolayca yaktım, tavana doğru bir duman üfledim ve o hala tek kelime etmeden beni izliyordu.

"Bu yarın senin için daha zor bir gösteri olacak," dedim ona. "O göt deliğin orada olduğumu öğrenecek, inan bana."

"Zaten öyle," dedi. "Ama buna değdi."

Her zamanki soğuk kahkahamı attım. "Bakalım sabah böyle mi konuşacaksın, tatlım. Sanırım bu, ders dışı etkinliklere bu kadar hevesli olduğun son gece olacak."

Ağzımdan çıkar çıkmaz söylediklerimden pişman oldum. Bunun gibi daha çok gece olacağını, onun bedeninin benimkiyle aynı yatakta olacağını ima ettiğim için pişman oldum.

"Göreceğiz," dedi ve sonra esnedi.

Uyku onu ele geçirmek için yükselirken kirli yüzündeki sevimlilikten nefret ettim. Sigaramı üflerken ve onun uykuya dalarken aldığı nefesleri duyarken içimdeki mutluluktan nefret ettim.

Afterglow.

Yıllar ve lanet olası yıllar geçtikten sonra, bir sonraki parıltıya yakın bir şey bile yaşamamıştım.

Sigara izmaritimi açık pencereden fırlatmak için tam zamanında yataktan kalktım ve iğrenme içimde yeni zirvelere yükselmeden önce taşaklarımla birlikte mesanemi boşaltmak için çıplak bir şekilde banyoya doğru yürüdüm.

Buna dayanamazdım. Hiçbirine.

Yatağımda uyuyan bedeninin tatlılığı değil. Yanına tırmanıp tenine kendi tenimle dokunma dürtüsü değil.

Kendi sesiyle bana verdiği hazzı değil. Kontrolünü kaybettiğinde ve benim için vahşice çözüldüğünde narin sesinin verdiği heyecan değil.

Bu yüzden dayanamadım.

Banyo lavabosunda aletimi yeniden yıkadım ve canımı acıtacak kadar kuvvetle kurulandım. Gardıroptan yeni kıyafetler aldım ve o kıpırdamadan giyindim, kendini yorganın altına bilinçsizce gömerken uykunun dalgaları dışında her şeye yenik düşmüştü.

Kendime bir söz verirken ona bakıyordum, içimde yeşeren sevgi kırıntılarını bastırmaya çalışıyordum.

Hiçbir anlamları yoktu. Hiçbir değerleri yoktu.

Bu dünyada felaketten başka bir şeye yol açmazlar ve ben bunu biliyordum.

Paranın kral olduğunu biliyordum, başka bir şey değil. Bu sefil dünyada emin olunabilecek tek şey nakit paraydı.

Bundan emin olacağıma dair kendime söz verdim. Onun benim için etten başka bir şey olmadığına söz verdim. Altmış günü dolduğunda onu sahile geri bırakacağıma ve bir daha onun küçük tatlı bedenini düşünmeyeceğime söz verdim.

Ve sonra saatler önce yapmam gereken şeyi yaptım.

Sahanlığa çıkarken kapıyı arkamdan kilitledim ve aşağı inerken nakit para benim için yine kraldı.

On Beşinci Bölüm

Brandon

Alt kattaki ofis odasında başka bir dünyaya girdim. Eric birkaç güvenlik görevlisiyle viskisini yudumluyordu, ben eşikten geçerken yüzünde bir gülümseme ışıltısı vardı.

"İşte geldi!" dedi ve kadehini kaldırarak hüznü bir kadeh kaldırdı. Diğerleri de başlarını sallayıp kendi kadehlerini kaldırdılar ama ben kaçırdığım işten başka hiçbir şeyi umursamadan onun ekranına doğru ilerlerken kaşlarım çatılmıştı.

Teklif ekranını net bir şekilde görebilmem için kenara çekildi. Tekrar konuştuğunda sesi kulağımda yankılanıyordu.

"Beni liderlik teklifimden eden üstün sürtük okuma becerilerinize lanet okumalıyım," dedi bana. "Ama nasıl edebilirim? Üst kattaki gibi zavallı küçük bir sürtük bize bir servet kazandıracak kadar iyiye nasıl yapabilirim? İyi karar, kardeşim. İyi karar."

Sırtıma bir tokat indirdiğinde dişlerimi sıktım, ellerimi boğazına dolama ve aptalca heyecanını boğma dürtüsüne karşı koydum.

"Sessizliğe ihtiyacım var," diye homurdandım ve diğer adamların ikinci kez söylemesine gerek kalmadı. İçkilerini yudumladılar ve kapıyı arkalarından sıkıca kapatarak çıktılar.

İyi ki kurtulduk.

Gözlerim ekrandaki lazerler gibiydi, duyularım üst katta mışıl mışıl uyuyan kız için internette verilen tekliflerin cömert listesine odaklanmıştı.

"Drake zaten benimle uğraşıyordu," dedi Eric, görünüşe göre onun tavrından duyduğum hoşnutsuzluktan hâlâ habersizdi. "Ona üst kattaki sürtükle meşgul olduğunu söyledim ama mesaj bırakmadı. Belki bu onu senden uzaklaştırmak için yeterli olur, ha? Herkese iyi şanslar."

"Drake sana ne söylemek zorunda kaldı?" Tısladım, ama viski bu aptalı daha da aptallaştırmak konusunda yine harikalar yarattı.

Görüş alanımın kenarında omuz silkişini gördüm. "Gelen tekliflerden haberdar olduğunu söyledi. Sadece teklif portalından değil, kişisel bağlantılarından da. Konuştuğunu söyledi. Kendisine talep olduğunu, insanların ihtiyaçlarının karşılanacağına dair bir arka kapı garantisi istediklerini söyledi. Gizli el sıkışmalar falan, nasıl olduğunu bilirsiniz."

Nasıl olduğunu biliyordum. En tepedeki insanlar, en tepedeki diğer insanların sırtını kaşıyor. Hepsi de ne pahasına olursa olsun kendi isteklerinin yerine getirilmesine yatırım yapan bir baloncuk. Ve öyle de yaptılar. Hepsi bir araya toplandı. Ayrıcalık ve prestijle dolu kokuşmuş büyük bir fiçı ve arzuladıkları herhangi bir kokuşmuş hedefe giden yolu satın almaya yetecek

kadar para.

Görünüşe göre, hepsi onu arzuluyordu.

Paige Rowan Emmerson.

Yukarıdaki narin küçük taç yaprağı.

Zevkleri kirli yarı ışıktaki yatan zarif küçük kız.

Ekrandaki teklifler, onun değerine ilişkin daha önceki iddialı beklentilerimi bile aştı. Bu sadece tekliflerin hacmiyle de ilgili değildi. Aynı zamanda değerdi de. Değer ve arzulanan deneyimler.

Müşterilerim aşırı derecede kirliydi, elbette öyleydiler. Buradaki işin doğası buydu ve Drake yıllar önce beni kendi raylarımın kenarında, sert mizaçlı genç bir sapkın olarak askere aldığı andan itibaren hep böyle olmuştu. Yine de, bu tekliflerin aşırılığını sanki yeni bir gözle yeniden görüyormuşum gibi hissediyordum.

Dubaili ikizler teklifleriyle ilk sıradaydı, ancak normal çift penetrasyondan farklı olarak, teklif başlıklarının altında ince ayrıntıların bir listesi vardı.

Çift vajinal. Çift anal. Götten ağza. Tüm gece yasaksız. Eyleme dahil olan ek ortaklar için potansiyel oda ile on iki saat düz.

Yani onların parti parçası olacaktı. Onların pis, bok lekeli sikleri boğazında olan pis bir parti parçası.

Onları gülerken hayal edebiliyorum. Kışkırttıklarını. Kusarken, sıçrarken ve onlara tekrar tekrar zorla teşekkür ederken onu tokatlıyorlardı.

Sundukları figür duygularımı yaktı. Kızı içine soktukları boktan fırtınaya aldırmadan, bana kırbaç etkisi yapacak kadar güçlü bir şekilde kabul etmediğim için kendime bir kez daha lanet ettim.

"Bu iyi, değil mi?" Eric, tıklama parmağım havada asılı kaldığında sordu. "Yani genelde bunun yarısını teklif ederler, değil mi? Onu almak için çok hevesli olmalılar."

Ona bir cevap vermedim, sadece kabul et düğmesine basmadan bir sonraki teklif listesine tıkladım.

Yeni üyelere birinden geldi, bu kez diğer yeni üye arkadaşıyla senkronize değildi. Teklifi kabul edilebilir den de öteydi. Birkaç gün önce Annabel Fisher söz konusu olduğunda yasaklanma riskini göze aldıkları tekliften dünyalar kadar uzaktı.

Esaret istiyordu. Acı verici bir esaret. Göğüslerinden askıya almak, bağlamaları doğru yapmak için bana yardım etmek. Sınırsızca kemeriyle önünü kırbaçlayabilmek, sonra da hâlâ sınırsız bağlıyken onu herhangi bir deliğinden sikebilmek istiyordu.

Standarttı. Standarttı. Ama onun standart isteği bile içgüdülerimi şaşırtıcı bir şekilde değişken hale getirdi.

Eric sinir bozucu yorumlarına devam etti. "En azından iyi geldi. Ortağı da öyle. İkisi de senin verdiğin uyarıdan sonra derslerini çok iyi öğrendiler."

İş ortağının teklifi, Atlantik'in ötesindeki en cömert müşterilerimizden birinin listesinin altındaydı. Kalıcı yara izi bırakmayan çeşitli BDSM aletleri için bir başka standart giriş.

İki numaralı aceminin listesine tıkladım ve son birkaç saat içinde canlı olarak geldiklerinde bunları görüntülemeye öncelik vermediğim için kendimden nefret ettim.

Drake hepsini görmüştü ve şüphesiz ben daha bakmadan önce hepsini inceleme ve sözlü onay verme şansına sahipti. Son birkaç gündür kendi sağduyuma yaptığım bir başka saçma hakaretti bu. Paige Emmerson etkisinden daha fazlası gibi görünüyor.

Görünüşe göre Paige Emmerson etkisine karşı kendimi bağışıklamam gerekiyordu.

İki numaralı çaylak onu bir okul kızı gibi giydirmek ve kışını geleneksel bir bastonla dövmek istiyordu. Okul bluzunun her tarafına kusmasına yetecek kadar uzun bir aletle boğazını sikmek, sonra da kendini yalatarak temizletmek istiyordu.

Aman Tanrım. İki numaralı aceminin zevkleri şaşırtıcı derecede nişti. Müşterimiz olduğu ilk günlerde onu asla A sınıfı ucubelerle aynı kefeye koymazdım, ancak onu işe almadan önce mülakat sürecini yapan o olduğu için bunu Eric'in bir başka dikkatsizliğine bağladım.

Eric sanki aklımı okumuş gibi, "Onu bu kadar tuhaf biri olarak görmemiştim," diye yorum yaptı.

Ona bir yanıt verme lütfunda bulunmadım, kabul et düğmesini bir kez daha görmezden gelerek bir sonraki listeye tıkladım.

Drake'in tüm bunları lüks bir yerdeki koltuğundan okuduğunu ve nakit zengini müşterilerine böylesine popüler küçük bir olasılık sunduğunda kendisine yönelen kaçınılmaz övgüler karşısında kendi kendine sırtıttığını hayal edebiliyorum.

Nakit zengini

müşterilerimiz. Listeye

devam ettim.

Yaşlı petrol baronu müşterimiz, özellikle vahşi bir tek kuyrukla düzenli kırbaçlama seansını istedi. Bunu yapmak için daha rekabetçi bir ödeme teklif etmeye hazırды.

Avrupalı politikacı müşterimiz - her zamanki gibi genel halkın parasını kullanarak - anal yıkım için düzenli sürücüsündeydi. Anal fisting. Açıklamada *acı verici* olduğunun altını çizmiş ve kızın kık deliğinde bir prolapsus elde etmeyi başarırса, kıza nakit teşvik olarak bir miktar daha para teklif etmişti.

Bu düşünceyle midem yeniden bulandı. Eric'in kahkahası yumruğumu klavyenin üzerinde sık mama neden oldu, cehaletinden dolayı boktan ağzına doğrudan düzgün bir yumruk indirmek istiyordum.

Kendimi tutmayı başardım ve hedeflerine şöyle bir göz atmaktan başka bir şey yapmadan sonraki beş listeye tıkladım. Boğulma. Aşırıya kaçan grup seks. Tıbbi oyun. Su sporları. Yumruk sokma, germe ve acı üzerine acı.

"Altmış gün boyunca çok meşgul olacak," dedi Eric ve bu kez ben ona cevap

verdim. "O popüler bir kız."

Koluma bir tokat indirdiğinde ona doğru döndüm. "Onu bu hale sen getirdin," dedi ve ben

bir kaşını kaldırdı.

"Övgüleriniz için teşekkür ederim ama bu başarı tamamen üst kattaki kızın eseri. Tıpkı sana söylediğim gibi."

İkna olmamış bir yüz ifadesi takındı. "Hayır. Şey, kısmen. Ama kendini ekranda görmeliydin Bran. Lanet olsun, her şeyini ortaya koydun. Ondan bu kadar zevk aldığını görünce bahse girerim izleyen adamlar tekliflerini almak için sabırsızlanıyordur. Gece bitmeden bir ton daha alacağımıza eminim."

"Pardon?" Onun aptal mantığını tam olarak anlayamadığım için sordum.

"Sen," diye tekrarladı. "Kendini tamamen kaptırmıştın. Kendini büyülenmiş gibi hissediyordun. Seni hiç bu kadar havanda görmemiştim. Genelde çelik gibiydin, piyasadaki hiçbir daracık vajinadan etkilenmezdin."

"Her zamanki gibi rolümü oynuyordum," diye karşılık verdim ama o aptal kahkahasını attı.

"Elbette öyleydin. Kaydı daha sonra kontrol et ve bunu sabah tekrar söyle. Kendindeydin. Sana garip şeyler yapıyordu."

Yepyeni bir teklifin ping sesi önümüzde yüksek ve net bir şekilde duyulmasaydı biraz daha karşı koyabilirdim. Listelerin en altında, imlecimin gezindiği yerden sadece birkaç sıra aşağıda görüldüğünü gördüm.

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

Benimki göğsümün derinliklerinde sıkışırken Eric'in nefes aldığını duydum.

İhaleyi alanın adı, onu içime sindirmeye çalışırken bile gözümü yaktı. Neredeyse günlük işlerin bir parçası olarak hafızamda bir kenara atmaya başlamıştım, son birkaç yıldaki radyo sessizliğinden sonra nihayet girişimimizde bir daha asla görülmeyecek bir varlık olduğuna inanıyordum.

"Bu şey gerçekten gerçek mi?" Eric sordu, ama ben zaten kendimden emin

olmak için tıklıyordum. Oradaydı. Gerçektir. Pirinç gibi cesur.

Adı kraliyet ailesindendi. Gerçek kraliyet. Medyanın önünde mükemmel bir hayat süren geleneksel asalet.

Edward Macmillan York tahtın varisi değildi, sadece kan bağı olan genç bir yarışmacıydı, ama yine de paparazzilerin kahvaltısı, öğle yemeği ve akşam yemeği için günlük aktivitelerini yemesine yetecek kadar muhteşimdi.

Mucizevi bir şekilde bilmedikleri şey ise Edward Macmillan York'un sadist ve sapkın bir amcık olduğuydu.

Drake'in kişisel bir arkadaşı ve şimdiye kadarki en yüksek teklifi veren müşterimiz, daha önceki altmış günlük kızlarımızdan birkaçıyla onun isteklerini yerine getirirken kendi sınırlı ahlaki içgüdülerimle savaşmamdan yeterince rahatsız oldu.

Bu bir süre önceydi. Söylentilere göre hala yayınlarımızı izliyormuş ama başka işlerle meşgul

oluyormuş.

Söylentilere göre bazıları, evrensel bir derecelendirme olarak bizim iğrenç şiddetimizi utandıracak kadar aşırıymış.

Ve şimdi buradaydı. Sıkı teklif veriyordu. Benim güzel küçük Paige'im için ciddi bir miktar para teklif ediyordu. Adı ekranda belirdiğinde sinirlerim kaburgalarım kadar yükseldi. Sinirlere alışık değildim.

İşteyken değil. Drake ile uğraşırken değil. Herhangi bir lanet şeyle uğraşırken değil.

Ama işte buradaydılar. Küçük Bayan Emmerson'ı iğrenç istekleriyle mahvedeceği düşüncesiyle yanıp tutuşuyorlardı.

"Tıklamayacak mısın?" Eric itti ve ben onu tekrar yumruklamak istedim.

Tam o sırada özel telefonunun zil sesini duydum ve Drake'in adının ekranda yanıp söndüğünü görece kadar keskin bir şekilde bakışlarımı kaydırdım.

Ve sonra

biliyordum. Tabii ki

biliyordum.

Kraliyet hazretleri bize habersiz gelmiyordu. Davet edilmişti. Okul arkadaşı Henry Drake tarafından bu üzücü yönde kişisel bir itme. En büyük nakit teklif verenler kasırgasını yaratma görevindeki adam.

Teklif detaylarına tıklamak ve taleplerini kontrol etmek için sahip olduğum tüm kararlılık kırıntılarını aldım. Tek istediğim reddet butonuna bir tık atmaktı. Yine de bunun yankıları çok büyük olacaktı. Kraliyet hazretlerini geri çevirirsem Drake ile aramızdaki çatışma yepyeni bir boyuta taşınacaktı.

Bekliyordum. Eric'in telefonu aynı amcık arayanla yeniden çalmaya başladığında reddetme düğmesine basmak için kendimi zorluyordum.

"Cevap vermeliyim," dedi Eric.

Başımı salladım. "Boş ver. Beni arayabilir."

"Hiç cevap vermiyorsun..."

"O bekleyebilir," diye bitirdim ve York teklif detayları önümde en üst düzeye çıkarken nefesimi tuttum.

Göründüklerinde Eric bir nefes aldı. Metni incelerken gözlerinin büyüdüğünü anlamak için ona doğru bakmama gerek yoktu.

"Kabul tuşuna basacak mısın?" diye sordu. "Kabul etmelisin, değil mi? Yani para... para ve Drake... ve o bunu atlatacak... hayatının geri kalanında eskisi gibi olmayabilir ama bunu atlatacak... York'u geri çeviremezsin, Drake'i bir daha idare etmek istiyorsan olmaz..."

"Kapa çeneni," diye homurdandım. "Hayatında bir kez olsun çeneni kapat, olur mu?"

Hayatında bir kez olsun talimatımı dinledi.

Ve hayatımda bir kez olsun kendi beğenilerime karşı çıktım.

Drake'in numarası hâlâ yanıp sönerken ahizeyi masadan aldım ve bir sigara içmek için arka verandaya çıkarken çağrı kabul düğmesine bastım.

Drake yakında kendini becerebileceğini öğrenecekti. Ve Edward Macmillan da York'u sikebilirdi.

On Altıncı Bölüm

Paige

Gözlerimi açana kadar o kadar uzun süre uyumuş olamam. Yönümü bulmakta zorlandım. Oda da ben de tuhaf hissediyorduk.

Sıcacıktım. Böylesine pelüş bir yatakta, cömert örtülerin altında sımsıkı sarılmışken hiç alışık olmadığım kadar rahattım. Ancak vücudum onu aramak için yana doğru kaydığında bedenimin aldığı darbenin farkına vardım.

Ve kığım da onunla birlikte.

Yüzümü buruşturdum ve sakinleşmek için mücadele ederken yastığa doğru homurdandım. Bunun bir önemi yoktu. Bu boşlukta gerçekten yalnızdım, gözlerim gölgelere alışırken kulaklarıma sessizlikten başka bir şey gelmiyordu.

Yalıtılmışlığı hissettim. Bir şekilde manyetizmadan kopmuştum. Onsuz küçük ve garip bir şekilde kırılgandım, her ne kadar hasarı veren o olsa da.

Nefesimi düzene soktum ve biraz daha hareket etmeye cesaret ettiğimde şefkatin saldırısına hazırlandım. Susamıştım. Gerçekten susamıştım. Ağzım parşömen kadar kuruydu ve dilim de buna uygun olarak tüylenmişti. Banyo, odanın diğer tarafından bir işaret feneri gibi beni çağırıyordu ve ayağa kalkıp dikkatli adımlarla yavaşça karşıya geçtim.

Hevesli ellerle lavabo musluğundan su içtim ve bu bir zevkti. Yüzüme su sıçratmaya cesaret edip banyo aynasındaki yansımamı gördüğümde bu zevk daha da arttı. İyi görünüyordum. Uykulu, yanaklarım hafif şiş ve saçlarım omuzlarımin etrafında dağınıktı ama iyiydim. Beklediğimden çok daha iyiydim.

Muhtemelen Phoebe'den çok daha iyi olduğumu düşününce karnım korkunç bir takla attı, uyuşturucu tefecilerinden ve uyuşturucu erkek arkadaşından kaçıyor, büyük, kötü dünyada tek başınaydı.

Burada malikane büyüktü. Kesinlikle kötüydü de. Halkın çoğu burada güvende hissettiğim için akıl sağlığımı sorgulayabilirdi. Ama ben hissettim.

Brandon Grant'in derinden gelen sadist dürtülerine rağmen, burada kendimi güvende hissediyordum. Onunla güvende.

Tuvaleti kullanmak acı veriyordu. İşim bittiğinde kendimi kurulamak acı veriyordu. Bekleyen yatağa doğru dönüş yolculuğuna çıktığımda yeniden acıdı, ama yatak odasının kapısının dışındaki sahanlığa hızlıca bir göz atmak için yeterince uzaklaşmamı engellemedi. Ama yapamadım. Kapı kolu sessizce döndü ama bana erişim izni vermedi. Kilitliydi. Kilitliydi.

Burada kapana kısılmıştım.

En azından üzerime gelmeden önce birinin geldiğini duymalıydım.

Bu fırsatı odaya yeni bir göz atmak için kullandım. Perdeler, dışarıda şafağın başlangıcını görebileceğim kadar açıktı. Gün ışığında manzarayı görecek kadar yaklaştım ve çok güzeldi. Uzakta açık bahçeler ile ağaçlardan oluşan bir ufuk çizgisi. Burada gerçekten de kırsalın kalbindeydik. Altmış günlük efendimin pençelerinden kaçma ihtiyacı hissetsem ve bir şekilde onun pençelerinden kurtulmanın bir yolunu bulmayı başarsam bile, çok uzağa gidemezdim.

Nerede olduğuma ya da medeniyete nasıl ulaşacağıma dair en ufak bir fikrim olmazdı. Üniversite kampüsündeki yurt odama nasıl döneceğime ve yardım için nasıl ağlayacağıma dair en ufak bir fikrim bile olmazdı.

Eğer yapsaydım beni bekleyen kimse olmazdı. Carolyn Lane dışında arkadaşım yok. Büyük olasılıkla kendi inziva dünyasında kaçmakta olan ve onu korumak için yanında olmadığım bir kız kardeş dışında ailem yoktu. Son birkaç aydır beni onurlandırdıkları ödev işaretleri dışında benimle en ufak bir tanışıklığı olan hiçbir üniversite arkadaşı yok.

Bir nefes aldım ve dikkatimi şu anki dünyama geri döndürmeyi tercih ettim. Brandon Grant'e ve onun buradaki kişisel varlığına. Özellikle de bu odaya. Özellikle de eşyalarına.

Ancak o kadar ileri gidemedim, binanın hemen arka tarafındaki bahçelerde bir hareket gözüme çarptı. Daha yakından görebilmek için pencereye doğru eğildim ve aşağıdaki duruşunu fark ettiğimde kalbim yerinden fırladı. Yürüyüşünü. Omuzlarının güçlü duruşu, kulağına dayadığı telefonu binadan uzaklaşıp çimlerin üzerinde ilerlerken. Durakladı ve sigarasından bir nefes çekti ve bir kez daha vücuduyla benimki arasında o tuhaf bağlantı oluştu.

Ondan gelen tanıdık öfke kıllarını hissedebiliyordum. Şahit olacak kadar yakın olmasam da çenesindeki sertliği hissedebiliyordum.

Parmaklarım kendi kendine hareket ederek pencerenin mandalını kaldırdı ve camı bir santim kadar araladı. Bu kadarı yeterliydi. Kulağımı aralığa dayadığımda ses tonundaki zehri duyabiliyordum, kelimeleri çıkaramasam bile hattın diğer ucunda dinleyen her kimse ona saldıırıyordu.

Ne kadar çok istediğimi keşfetmek beni şaşırttı. Konuştuğu her kelimeyi duymayı ne kadar çok istediğimi. Her şeyi ne kadar çok bilmek istiyordum. Onunla ilgili her şeyi.

Bana doğru döndüğünde pencereden geri çekildim, aynı garip bağlantının eterden diğer tarafa aktığını ve orada olduğumu bilmesinden korktum. İzlediğimi bilecekti.

Gözden kaybolduğumda bakışlarının pencereye doğru kaydığını hissettiğimde nefesim kesildi ve yatağa, morluklarımın beni bükecek kadar taze olmasına neden olacak kadar sert bir şekilde geri döndüm. Yanıma doğru sürünmek ve yatak örtülerinin altına geri dalmak şiddetli bir savaştı. Kendimi toparladığımda titriyordum, gözlerim sımsıkı kapalı bir şekilde yatağa yerleştim.

Birkaç dakika sonra odanın dışında yaklaşan ayak seslerini duyduğumda nefes alışverişim daha sakindi. Kilit sesi ve kapının sallanışını duyduğumda uyuyormuş gibi yapmaya çalıştım.

O olduğunu biliyordum. Kokusundan. Nefes alışından. Ayaklarının halıdaki ritminden.

Hâlâ açık olan pencereye yönelip gümbürtüyle kapatırken gözlerimi kapalı tutamadım.

"Uyuyor olman gerekirdi," dedi ve bu davranışımın anlamsız olduğunu biliyordum. "Uyuyordum," dedim. "Sadece bir içkiye ihtiyacım vardı."

Yüzünü bana dönmedi. Dışarıdaki şafağa karşı silueti, manzarayı incelerken kaskatı kesilmişti.

"Görünüşe göre bir içki ve bir kulak misafiri," diye yorum yaptı ve ben utancın yakıcılığını hissettim. "Güneşin doğuşunu izliyordum."

"Pencere açıkken mi?"

"Ben bir şey duymadım," diye onu temin ettim.

O şeytani kahkahasını attı. "Bu çok iyi, tatlım. Benim işimi duymak senin o güzel kafana iyi gelmez. Benimkine de zar zor iyi gelir."

Vücudumun, onun tekrar yanımda olmasının verdiği heyecanla uğuldamasından nefret ediyordum. Düşüncelerim bu konuda ne söylerse söylesin, onun varlığına içgüdüsel olarak nasıl tepki vermeye başladığımdan.

Onu bu kadar çok isteyen içimdeki şeytandan nefret ediyordum.

Ben böyle düşünürken o bana doğru döndü. Kaşlarımı çattığımı gördüğünden eminim, kendime yöneltmişim ama görünüşe göre başka bir şeydi. Bir adım öne çıktı, ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu ve yüzündeki çatık kaşlar da ona uyuyordu.

"Ciddiyim," dedi. "Dışarıda yaptığım konuşmayla ilgili hiçbir şey duymak istemezsin. Cehalet mutluluktur."

"Cehalet asla mutluluk anlamına gelmez," dedim ve bunda ciddiydim. "Cehalet sürprizler demektir. Sürprizler korkunçtur. Her zaman."

Başını öne eğdi. "Belki de bu sürprizler seni bulana kadar bilinmemesi daha iyi olur." "Yani başıma geleceklerden korkamaz mıyım?"

"Onun gibi bir şey," dedi.

Gözlerimi ondan ayırdım ve yanımdaki yatak örtülerine baktım. "Başıma gelecekleri kabul ediyorum," dedim ona. "Rebecca Lane hakkında çok şey duydum. Burada beni nelerin beklediği hakkında çok şey duydum."

"Burada kimse ne bekleyeceğini bilemez," dedi. "Her deneyim farklıdır. Sizinki onunkinden çok farklı olacak."

"Sonunda kız kardeşime yardım edecek kadar parayla ayrıldığım sürece, burada ne yaşadığım umurumda değil." Hâlâ yorgundum ama bu yorgunluktan daha fazlasıydı. Ondandır derindi. Ondandır daha karanlıktı. Bu adama karşı kalbimin güm güm atmasını sağlayan iğrenç bir hayranlık

duyuyordum.

Yatağın üzerine çöktü, daha da yaklaştı. "Uyuşturucun uğruna gerçekten her şeyini vereceksin.

Bağımlı kardeşin mi? Ne olursa olsun?" Devam etmeden önce cevap vermeme fırsat bile vermedi. "Bu çok asilce ve son derece safça. Seni temin ederim ki kız kardeşin gibi bir kız senin için her şeyini vermez."

Sözleri canımı yaktı. Küçük bir kızken parmak uçlarımdaki kağıt kesikleri gibi. Hassas kısımlarda keskin ve vahşi küçük yaralar.

"Kız kardeşimi çok seviyorum," dedim. "O da beni seviyor. Sevgi var olan en önemli şeydir."

Yine o iğrenç kahkaha. "Aşk. Evet." Gözlerindeki yanmayı hissedebiliyordum. "Söyle bakalım, küçük kız. Sence kız kardeşine bir daha seninle tek kelime konuşmaması şartıyla iyi bir ödeme günü teklif etsem reddeder mi?"

"Evet," dedim. "Geri çevirirdi..."

Bu seferki kahkahası çok daha özgürdü. "Böyle güzel bir şeyde saflık çok sevimli. Sevimli ama sakatlayıcı. İyimserliğini kaybedersen bu hayatta çok daha başarılı olursun."

Kendimi bir dirseğimin üzerinde zorladım. "Bu saflık değil," diye karşı çıktım. "Sevgi olmadan bu dünyada gerçekten hiçbir şeyin önemi yok. Kız kardeşim de bunu biliyor."

"Kız kardeşin paranın uyuşturucuyla kafayı buldurduğunu biliyor. Bu dünyada onun için başka bir şeyin gerçekten önemli olduğundan şüpheliyim."

"Onu rehabilitasyona sokacak kadar kazandığımda ve o kendini yeniden bulduğunda olacak," diye karşılık verdim ama gülmeye devam etti.

"Söyleyin bana, Bayan Emmerson, ve dürüstçe söyleyin. Kız kardeşiniz son birkaç yıldır yüksekleri kovaladığından beri size ne kadar zaman ayırdı?" Durakladı ama cevap verecek kadar uzun değil. "Bahse girerim, onu bir krizden kurtarmanız için size ihtiyaç duyduğunda ve bunun dışında nadiren."

O haklıydı. Tabii ki haklıydı. Ama kalbim onun sözlerinin gerçekliği karşısında acı çekerken bile, ağzım ona cevap veriyordu.

"Elimden geldiğince çabuk onun için buraya geldim. Ona yardım etmek için geldim. Darmadağın olduğunu biliyordum... başka şeylere ayıracak zamanı yoktu..."

"Gerçekten mi? Bu yepyeni dünyada nasıl olduğunu görmek için zamanın yok mu? Onu bok deresinden çıkarman için sana yalvarmadığı bir günde kız kardeşiyle sohbet edip gülmeye vakit bulamıyor musun?"

Uyanmamış olmayı diledim. Phoebe ile dünyanın acı gerçeklerini deşmektense onun fiziksel düzeyde acı ve ceza vermesini tercih ederdim.

"Yapacak," diye devam ettim. "Ayağa kalktığında, kalkacak."

Yatağın benim tarafıma doğru daha da eğildi. "İnsanlar için önemli olan paradır. Para dünyanın dönmesini sağlayan şeydir. Sevgi öncelikler sıralamasında paranın, açgözlülüğün ve bencilliğin altında yer alır. Her zaman da öyle olacak."

Başımı salladım. "Ben buna inanmıyorum. Eğer durum gerçekten böyleyse, o zaman var olmanın

ne anlamı var ki?"

Gülümsemesi kibrin altında yorgun düşmüştü. İçindeki o köklü acının kokusunu yeniden aldım. "Para, açgözlülük ve bencillik. Bunlar var olmanın amacıdır."

Ben de zorla gülümsedim. "Böyle hissettiğin için üzgünüm. Belki bir gün seni yeniden düşündürecek bir aşk bulursun."

O zaman gördüm. Bir şeyin parıltısını. Geçmişin kınanmasının bir parıltısı. Acı. Acı, karamsarlık ve daha bir sürü olumsuzluk.

Birini kaybetmişti.

Birini. Bir şekilde.

Onun acısı Phoebe hakkındaki sözlerinde benim acımla yankılandı.

Birinin sizin için, sizin onun için olduğunuzdan çok daha önemli olduğunu bilmek. İhanet. Hayal kırıklığı. Bunu kabul etmek istemeseniz bile. Bir şekilde her şeyin ikiniz için de iyi olacağına inanmak isteseniz bile.

Tüm hayatınız boyunca tutunabileceğiniz bir sonsuz mutluluğun peşinden koşmak isteseniz bile. Ben hala benimkini kovalıyordum. Hala benimkini umuyordum.

Onunki çoktan gitmişti, bundan emindim.

"Belki bir gün paranın *seni* yeniden düşünmeye sevk ettiğini görürsün. Tercihen paranın çoğunu kız kardeşinin zavallı bahanesine teslim etmeden önce."

"Kız kardeşimin zavallı bahanesine teslim edebildiğim sürece," diye fısıldadım. "Onun için çok endişeleniyorum..."

İşte o zaman konuşmamız sona erdi. Aynen böyle. Kendini tekrar oturur pozisyona getirdi ve gömleğinin düğmelerini açtı.

"Şimdi uyu," dedi. "Yoksa uyanma vakti geldiğinde pişman

olursun." En azından bir konuda anlaşabiliyorduk.

Yatak yorganının altına çırılçıplak girdiğinde vücuduna dokunmamak için kendimi zor tuttum ama başardım.

Nasıl olduğunu Allah bilir, çünkü benim her nefes alışımda onun için çığlık atıyordu. Belki de sadece ruhum Phoebe için çığlık atmakla meşgul olduğu için umursamıyordu.

On Yedinci Bölüm

Brandon

Benim yanımda, yorgunken bile uykuya dalan birini gördüğümünden çok daha kolay bir şekilde uykuya geri döndü. Güneş doğarken onu izledim, pencereden gelen bir ışık huzmesinin uykusunu bölmesini engellemek için yüzümü ona döndüm.

Bir kez daha sağduyulu seçimlerim beni yanıltıyordu. Perdeleri kolayca kapatabilir ve ikimizi de karanlığa geri gömebilirdim. Eğer gerçekten yanımdaki kıza olan hayranlığımı tatmin etmek isteseydim, vücudumu onunkine bastırarak onu uyandırabilir ve bir acı alıştırması daha talep edebilirdim.

O sessizlikte her türlü şeyi yapabilirdim. Tipik olarak, o sabah yapamadığım tek şey uykunun huzurunu kendim bulmaktı.

Pencere kenarında bir sigara yakmak için ondan uzaklaştığımda yorganın altına doğru kaydı. Yatağın benim boş tarafıma yaklaştı, sanki narin küçük bedeni bir şekilde benim sıcaklığımı arıyormuş gibi bilinçsizce terk edilmiş yastığıma gömüldü.

Benim çerçevemin de onunkini çağırmasından nefret ediyordum.

Tütünün ince telaşına ve açık pencereden yüzüme vuran keskin sabah esintisine razı oldum. Dışarısoğuktu, arka arkaya iki sigara içerken tenimin her yeri karıncalanıyordu. Düşünüyordum. Dışarıda gün canlanırken ufuk çizgisine bakıyordum. Paige Emerson'ın başyapıtına embesilce müdahale ettiği için Henry Drake'ten yeni keşfettiğim bir tutkuyla nefret ediyordum.

Sorgulamadan neyin gelmesi gerektiğini biliyordum. Petrol baronları, politikacılar, kraliyet ailesi... hepsi de karanlık ağdaki kirli para transferleri söz konusu olduğunda çok önemliydi. Küçük bir fahişeyi sömürmek için taze bir nakit okyanusu vaadiyle karanlık bir şekilde heyecanlanmalıyım. İstismar dalgası onu ilk etapta çevrimiçi profilime bir başvuru yaptığına pişman etmeden önce benim tarafımdan mümkün olduğunca kırıldığından emin olmak için bir görevde olmalıyım.

Onu alıştırmanın gerekecek. İyice. Bu işte geçirdiğim yılların bana kazandırdığı en ufak deneyim kırıntısını bile kullanarak onu bu saldırıyla başa çıkmaya mümkün olduğunca hazır hale getirmeliydim.

Ya öyle yapacaktım ya da Annabelle Fisher'a verdiğim aşırı cömert parayla onu serbest bırakıp yoluna devam etmesini sağlayacaktım.

Ama hayır. Bu sefer olmaz. Biraz dengesiz olan sağduyum bile o kadar ileri gitmemiştii. Ayrıca bu sefer resimde daha fazlası vardı. Bu kadar çok ihale söz konusuysen böyle güzel bir bebeğin serbest kalmasına izin veremezdim ve gerçekten hangi güçlerle karşı karşıya olduğumu bilmeden önce Drake savaşının yeni boyutlara ulaşması riskini göze alamazdım.

Telefonda çenesi düşük bir hıyar gibi davranmıştım ama yine de onu alt edebileceğimi düşünecek

kadar kör değildim.

Bir irade savaşında doğruca uzaklaştı. Yine de ağzıma geleni söyledim, ona kayıt sürecinde hiçbir işi olmayan müdahaleci bir amcık olduğunu söyledim. Ona performanslarımdan uzak durmasını ve beni rahat bırakmasını söyledim. Ama hayır. Drake'in katkısından nefret etsem de etmesem de, bu büyüü küçük kızla altmış günümü iptal edemez ve tüm bu girişimi rezil edemezdim.

Drake'in konuşmasını zihnimde tekrar ederken sigaramın içinde teselli bulmaya çalıştım. Sessizdi. Onun gibi bir pislik için endişe verici derecede sessizdi. O konuşmada açığa vurmaya hiç niyeti olmadığı daha derin bir eylem planı üzerinde kafa yoruyordu. Son bir nefes çekip ikinci sigara izmaritimi pencereden dışarı fırlatırken tüylerim diken diken olmuştu.

Müşteri tekliflerinin çoğunu geri çevirmek istesem bile, Edward McMillan lanet olası York, sadist taleplerinden kaçınmak veya dizginlemek için neredeyse imkansız bir müşteri olurdu. Teklifler cephesinde geri çevrilmesi neredeyse imkânsız bir teklif sahibi olurdu. Zavallı küçük sürtüğün maruz kalmasını planladığı iğrenç vahşet ne olursa olsun, reddedilemeyecek kadar iyi bağlantıları vardı. Paige Emmerson onun gözünde bir hiçti. Ona kalıcı hasar vermek hiçbir şey ifade etmeyecekti. Çok ileri giderse ek tazminat ödemesi hiçbir şey ifade etmeyecekti. Onun gibi bir kızı kalıcı olarak susturmak bile hiçbir şey ifade etmezdi. Onun için değil. Hele ki Drake yanındayken.

Pencereyi kapatmadan önce derin bir nefes alıp soğuk havayı içime çekerken şakaklarım sertçe çarpıyordu. Acı beni şaşırtmamıştı. Bayan Emmerson'ın ilk umutsuz ping'inden beri hayat çılgın bir saçmalıklar kasırgası gibi geliyordu. O sabah çıplaklığımla orada dururken kendimi kendim gibi hissetmiyordum. Onun uyuyan varlığında gerçekliğe olan sağlam basışım garip bir şekilde kırılğan hissediyordu ve Drake'in sözleri tekrar oynatmayı bitirdikten kısa bir süre sonra onun sözleri beynimde çalkalandı. Tekrar tekrar ve tekrar tekrar.

Onun *aşk her şeydir* zihniyeti midemi bulandırdı. Onun tatlı saflığı beni yüksek sesle güldürmeliydi, içimi titretmemeliydi. Ona çenesini kapamasını ve aptallığından vazgeçmesini söylemek istekler listemde bir numara olmalıydı, onun yanında, narin küçük uzuvları benimkilere dolanmış halde uyumak değil.

Çünkü bunu istiyordum.

Kendimi dönen lanet kafamdan uzaklaştırmak ve onun yanında bir tür huzur bulmak istiyordum, önümüzdeki haftalarda kazanacağı iğrenç dolarlar için iki sikim vermeyi geçmiştim. Kendimi bir günlüğüne kapatmaktan ve bir şeylerin tadını çıkarmaktan başka her şeyi geride bıraktım. *Herhangi bir şeyden*. Çünkü en son ne zaman aletimin tam sertlikte olmadığı bir şeyden gerçekten zevk almıştım?

Daha spesifik olarak, en son ne zaman biriyle yakın olmaktan gerçekten keyif almıştım? Ama bu saçmalıktı. Tamamen saçmalık. Sizi eğmeye ve kırmaya kararlı bir dünyada omurga için riskten başka bir şey değildi.

Kendime o tatlı dudaklardan çıkan her kelimeyi silmemi söyledim. O hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir şey. Bu iğrenç dünya ve onu gerçekten sapkın ekseninde döndüren şey hakkında hiçbir şey. İnsanları harekete geçiren ve hayatta altın aramaya iten şeyler hakkında hiçbir şey.

Belki bir gün sizi yeniden düşündürecek bir aşk bulursunuz.

Aptalca saf bir kızdan aptalca saf sözler. Bu dünyada beni tekrar düşündürecek bir aşk yoktu. Bu

dünyada insanlığın bencil açlığına karşı koyabilecek tek bir sevgi türü bile yoktu.

Doğru fiyata para için. Bunu uzun zaman önce zor yoldan öğrenmiştim. Onun adına üzüldüm ama Bayan Emmerson'ın bunu yakında kendi kendine öğreneceğinden emindim.

Ceketimin cebinden telefonumu çıkarıp kız kardeşinin son durum güncellemesini kontrol ettim ve beni bekleyen basit bir "iyi gidiyor "dan başka bir şey bulamadım. O halde gayet iyi olmalıydı. Onu rehabilitasyona göndermek 'iyi' olmaktan çok daha pahalıya mal oluyordu. Karşılığında daha fazlasını öğrenmek istedim ve telefonumu pencere kenarına fırlatmadan önce yeni bir zehirle bir ping gönderdim.

Ve sonra Bayan Naif kıpırdandı. Gözlerini bir, iki kez kırıştırdı ve bana dikti.

"Geç mi kaldım? Saat kaç?" diye mırıldandı ve kollarını gerdi.

"Terbiyeli olmayı unutma," dedim ve ne demek istediğimi anladığında gözleri daha da odaklandı. "Özür dilerim efendim. Geç mi kaldım, efendim?"

"Hayır," dedim ona. "İnanın bana, zamanı geldiğinde iş için hazır olmanızı sağlayacağım." Gülümsemesi ihtiyatlıydı. "Teşekkür ederim efendim. Burada kalabilir miyim? Uyuyabilir miyim?"

Hayır demeliyim. Ona yataktan kalkmasını ve zindan odasında yüzlerce webcam gözünün ziyafet çektiği bir başka tam güne hazırlanmasını söylemeliydim. Sorusuna doğrudan yanıt vermedim. Bunun yerine tuvalete gittim ve aramızda açık bir kapı varken işedim, o sırada dikkatinin üzerimde olacağını çok iyi biliyordum.

Acaba bir gün benim ve diğer birçok insanın en mahrem bedensel işlevlerine yoğun bir şekilde aşına olacağının farkında mıydı? Benim de onunkilere aynı ölçüde aşına olacağım bir zamanın geleceğini fark edip etmediğini merak ediyordum. Omzumun üzerinden geriye doğru bir bakış attım ve gözlerim onunkilere takıldı.

Onu dizlerinin üzerine çöktürüp o anda teslimiyete olan bağlılığını tam olarak ölçme dürtüsüne karşı koydum. O güzel ağzı, vücudumdaki atıklarla boğulurken böyle bir öğürme refleksiyle çok lezzetli görünecekti.

Ama kameralar.

Lanet olası kameralar olmazdı.

Banyoda işimi bitirirken ona, "Sana kahvaltı göndereceğim," dedim. "Sana ne verilirse yiyeceğini ve bunun için minnettar olacağını unutma."

Başını salladı. "Evet, efendim. Kahvaltı kulağa hoş geliyor efendim. Teşekkür ederim."

Üzerime bir pantolon geçirdim ve yeni bir gömlek almak için gardırobuma uzandım. Uykulu bir aradan sonra aramızdaki dinamik, teslimiyet onay kutuları açısından daha iyiydi. O farklıydı. Gün ışığında itaatkâr küçük bir sürtük kız gibi davranmak, yarı aydınlıkta aşk için felsefi bir şekilde tartışmak.

Belirgin bir şekilde daha tanıdık, ancak belirgin bir şekilde daha az ilgi çekici hissettirdi, bu da

benim açımdan ilginç ama sinir bozucu bir gözlemdi ve başka bir kelime bile etmeden odayı boşaltarak üstesinden geldim.

Kapıyı arkamdan kilitledim ve mutfığa yöneldim. Bu iş için elemanlarım vardı ama dün gece Eric'le yaptığımız teklif kutlamalarından sonra çoğu paralı eleman gündüz için ayrılmış gibiydi. Ona yemek hazırlayacak birilerini bulana kadar onu yemek için bekletebilirdim ama yapmadım. Mutfığı ateşe verip tam bir İngiliz yemeği pişirmeyi kendime görev edindim ve kendi küçük çocukluğumun sersemliği içinde damakta en iyi tadı bırakması için zamanlamaları nasıl ayarlayacağımı hatırladım.

Başka biri için yemek yapmayalı epey zaman olmuştu. Aslında başka birine sıradan bir yardımda bulunmayalı epey zaman olmuştu.

Kendiminkini yerken onunkini sıcak tuttum, sonra onunkini düzgünce kapladım ve benden değil de aşağıdaki bir şeften gelen bir hediye gibi ona geri götürdüm.

Açlıktan ölmek üzere olan bir çocuk gibi pastırma ve yumurtayı sanki tattığı ilk İngiliz yemeğiymiş gibi mideye indirdi.

"Eee?" Ben sordum. "Nasıl değerlendiriyorsun?"

Başını sallaması çok şey anlatıyordu. "Harika efendim, teşekkür ederim. Lütfen aşçıya harika bir iş çıkardıklarını söyleyin."

Övgüden belli belirsiz bile etkilenmemeliydim, ama işte oradaydı, o gülünç gurur acısı.

Her şeyi bitirdi ve tepsideki tabağın yanında sunduğum bir bardak organik sütü kana kana içti. Kendini yastıklara yaslayıp karnını ovuştururken yüzündeki gülümsemeye bakmaktan kendimi alamadım.

Şişmişti. Küçük bir bebek yumrusu gibi, ama değil. Bu bir yemek bebeğiydi, tamamen şişkin bir yemek bebeği. Vücudunun tam olarak alışık olmadığı bir şey gibi görünüyordu - düzgün bir sabah kahvaltısı.

Gözlerimi ondan alamıyordum, bacaklarının üzerine örtülmüş yorganın üzerinde çırılçıplaktı. Onun gerçek bir insan hayatıyla şişmiş olması fikri beni tuhaf hissettiriyordu. Onun başka birinin gerçek insan hayatıyla şişmiş olması fikri beni daha da garip hissettirdi.

"Onu mideye indirirken iyi iş çıkardın," dedim ve tepsiyi şifonyere taşıdım.

Başını salladı. "Çünkü aşçı gerçekten harika bir iş çıkardı efendim." Birkaç dakika sessizce oturdu, ikimiz de bu garip sessizlikte kılımları bile kıpırdatmadık. Sessizliği bozan, küçük bir istekte bulunan o oldu. Sanki lisedeymiş gibi elini havaya kaldırmış olabilirdi. "Lütfen tuvaleti kullanabilir miyim, efendim?"

Başımı tuvalete doğru eğdim. "Devam et. Sadece kapalı kapılar olmasın. Asla kapalı kapı olmasın."

Tartışmadı, sadece iyi bir dayak yemiş birinin dikkatiyle yataktan kaydı ve odanın içinde ilerlemeye başladı. Vücudumu kendi vücuduyla geçerken bir nefes kadar uzaklaştı. Ondandır gelen sıcaklığı, ondan gelen sinirleri, ondan gelen *her şeyi* hissettim. Manyetik, uysal kadınlığı içinde doğal değildi. Yumuşak bir gülümsemesi ve geniş gözleri olan bir siren, hayatın ona sunduğu en acınası küçük lokmalar için minnettar.

Sirenin çağrısına kapılmış aptal bir denizci olma düşüncesinden nefret ediyordum.

Asla sirenin çağrısına kapılmış aptal bir denizci olmayacaktım. Bir kere yeter de artardı bile.

bu yaşam için zaten.

Kollarımı kavuşturarak işemesini izledim, gözlerim çıplaklığını yerken özür dilemiyordu. Bakışlarımın çekimine direnirken yanakları kızardı, kontrollü görünmek için elinden geleni yaparken klozetteki akıntının tıngırtısı açıkça sabit tutuluyordu. Çürükleriyle birlikte göt deliğinin de acıyacağını biliyordum. Göğüs uçları serin havaya karşı gerginleşirken göğüslerinin dokunulamayacak kadar hassas olduğunu biliyordum. Yine de belli etmedi. İşini bitirip tuvalet rulosuna uzanırken hiçbir şey belli etmedi. Olabildiğince ağırbaşlı bir şekilde sildi ama ben yeterince gördüm. O güzel küçük amcığın dünkü hareketten dolayı hâlâ kabarık olduğunu gördüm. Ayağa kalkmaya hazırlanırken tatlı bir şekilde morarmış kalçalarındaki gerginliği gördüm.

Ellerini yıkadı. Havluyla iyice kuruladı. Bakışlarını indirerek yatak odasına doğru ilerledi.

"Tekrar ne zaman başlıyoruz efendim?"

diye sordu. "Bu akşam," dedim ve başını

salladı. "Peki o zamana kadar, efendim?"

Aradaki saatlerde kendi tercihiyle ne yapmış olabileceğini merak ettim. Aptal bir komedi kanalına ilgi duyan, televizyon izleyen bir kız olup olmadığını merak ettim. Burnu her zaman kütüphaneden aldığı kabarık şiir kitaplarına gömülü bir okuyucu olup olmadığını. Bulmaca çözen bir kız mıydı? Sahilde yürüyen bir kız olsaydı. Kampüste gönüllü olarak çalışan ve nesli tükenmekte olan türler için para toplayan bir kız.

Sanki onun gibi bir kızın ne yapmaktan hoşlandığı umurumda olmalıymış gibi.

"O zamana kadar o küçük sürtük vücudunu dinlendirecek ve bir sonraki performansa hazırlanacaksın," dedim. Tekrar başını salladı. "Tamam efendim, teşekkür ederim."

Kendisini meşgul edecek hiçbir şeyin olmadığı bir gün boyunca rahatlama ihtimalinden sıkıldıysa da bunu belli etmedi. Orada olmaması gereken bir sakinlikle yatağa geri yerleşti ve yüzünde bir gülümsemeyle yumuşak bir iç çekti.

Kesinlikle orada olmaması gereken bir sakinlikle ona katılma isteği duydum.

Bu beni iğrendirdi. Bu zavallı küçük fahişeye olan isteğimdeki sakinlikle ilgili her şey beni iğrendirdi.

Ondan kurtuldum. Lanet olası sapkın zihnimdeki tüm irade kırıntılarıyla onu kaldırıma tekmeledim. Pis ruhuma kendini toparlamasını ve satış için bir parça amcık etinden başka bir şey olmadığını unutmasını söyledim.

Yapmam gereken buydu.

Kuku etini satmak.

Yatak odasını o içerideyken kilitlediğimde ve aşağıya işime döndüğümde sakinlik gitmişti.

Sağduyumun geri dönmesi için yeterince güçlü bir şekilde geri döndüğünde, gerçekten ve gerçekten yenilmişti.

bekleyen müşteri teklifleri listesini birbiri ardına onaylamak. Her birini.

On Sekizinci Bölüm

Paige

Akşamın zor geçeceğini biliyordum. Bu arada vücudumu dinlendirmenin de çok önemli olduğunu biliyordum.

Ben de öyle yaptım. O zengin, pelüş yatakta saatlerce dinlendim. Beynim hayat, dünya ve her şey üzerine çalkalanırken tek başıma saatlerce dinlendim.

Brandon Grant'in sözleri beni hâlâ incitiyordu. Aşka ve hayata bakış açım ile ilgili esprileri beni hâlâ derinden yaralıyordu. Belki de haklıydı. Belki de aile ve bir insandan diğerine geçen sevgi dalgaları hakkındaki iyimserliğim, acımasız bir dünyada aptal bir salak olmamdan başka bir şey değildi.

Belki kız kardeşim hakkında da haklıydı. Belki de kendi korkunç hayatında ona yardım etmek için yapabileceklerimin ötesinde beni umursamadığı konusunda haklıydı.

Ama hayır. Genç kızlar olarak eski, kirli yatağında birbirimize sokulduğumuzu, içki alışkanlığı için ihtiyaç duyduğu para parçalarını ararken evin altını üstüne getiren sarhoş babamızdan dikkatimizi dağıtmak için hikayeler fısıldadığımızı hatırladım.

O zamanlar kız kardeşime, yeterince büyür büyümeyiz bağımlılık cephesinde ona katılacağını söyleseydim, dehşet içinde gözyaşlarına boğulurdu ve ben de öyle yapardım.

Tıpkı o zamandan beri birçok kez

yaptığım gibi. Tıpkı şimdi kolayca

yapabileceğim gibi.

Kış günü kış akşamına dönüşürken ve güneş ufuk çizgisinin altına inerken gözyaşlarımı tuttum ve pencereye baktım. Derin nefesler aldım ve mümkün olduğunca hırpalanmış bedenimin rahatlığına odaklandım, birkaç saat dinlenebildiğim için minnettardım. Bu zihnimin dans etmesine engel olmadı. Phoebe'den ve birlikte geçmişimizden onun yeni durumuna ve orada iyi olması için dua etmeye kadar. Daha iyi bir yaşam için çocukluk umutlarımdan ve bu altmış günlük büyük ödemenin hem bana hem de ona gelecek yıllar için neler sunabileceğinden. Tüm bunlardan ona. Brandon Grant'e ve üzgün bedenimin her zerresiyle onu arzulamasına.

Onun bakış açısının benimkiyle çarpışmasının verdiği acıdan, kalbimin onun iğrenç çekiciliğini daha önce hiç bilmediğim bir güçle arzulamasına kadar. Hiçbir zaman.

Çocukluğumun geçtiği sokakta sırf benden alabileceği her şeyi almak için beni kollarına alan o aptal adamla değil. Sadece birkaç gece önce plajda benim sürtük gösterime boyun eğen üniversiteli pisliklerle değil. Üniversitede beni bir kenara çekip aile şirketinin servetiyle bana bir çıkış yolu öneren iyi adam Jake bile değildi. Hayır, her şey birlikte geçirdiğimiz her dakika boyunca vücuduyla

beni çılgına çeviren o güzel canavarla ilgiliydi.

Bay Pis Muhteşem'le iskelenin altında ilk kez karşılaştığımdan ve emirlerini yerine getirmek için dizlerimin üzerine çöktüğümünden bu yana yıllar geçmiş gibiydi. O olmadan üniversite hayatımın rutinini zar zor hatırlayabiliyordum, yüzeysel arkadaşlarıma gülümsüyor ve onlardan biriymişim gibi derslerime devam ediyordum, sıradanlığı yaşıyor ve ödevlerimden başka bir şey yapmadan iyi notlar almak için çabalıyordum. Şey, bu ve Phoebe. Her zaman Phoebe.

Carolyn Lane'le tanışmamın ve ilk gerçek arkadaşlığımı burada kurmamın üzerinden de yıllar geçmiş gibiydi. Rebecca Lane'in evini terk edip bir yerlere gittiğini öğrendiğimden beri de yıllar geçmiş gibiydi. Carolyn'in de benim Phoebe'ninkiyle uğraştığım kadar kız kardeşinin iyiliğiyle uğraşıp uğraşmadığını merak ettim. İkimiz de çok sevdiğimiz kardeşlerimizin güvenliği için savaşıırken, eterde bir yerlerde birbirimize bağlı mıydık?

Gözlerimi sildim ve dizlerimi göğsüme çektim çünkü bu sorunun tüm gücü bana sert bir şekilde çarptı. Carolyn ve Rebecca Lane'in de benim Phoebe'yle yaşadığım türden bir mücadeleye girmelerini istemiyordum. Başka seçeneğim yoktu. Bunu bir kenara itmek zorundaydım, o gece beni bekleyen şey için güçlü durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm.

Kendimi yorganın altından çıkarıp banyoda tam ışık altında çürüklerimi kontrol edebilirdim ama yapmadım. Talimatlarım açıktı. Akşam için hazırlanın. Acıya ve performansa hazırlanın ve gelecek olan pislik için elimden gelenin en iyisini yapın.

Yatak odasının kilidinin sesiyle irkildim ve kapı içeri doğru sallandı, kalbim beni almaya gelenin yine o olabileceği düşüncesiyle çarpıyordu.

Değildi.

Daha önce hiç görmediğim bir adamdı, tepeden tırnağa koyu renklere bürünmüştü ve başını eğerek yanımdaki yatağa bir yemek tepsisi daha bıraktı. Ona teşekkür ettim, sonra duraksadım. Bir "efendim" eklemeli miydim? Herkese efendim mi demeliydim yoksa bu sadece asıl adam için miydi bilmiyordum. Meğer bunu düşünmek için fazla zamanım yokmuş. Arkasını döndü ve homurdanmaktan başka bir şey yapmadan geri çekildi, giderken kapıyı arkasından kilitledi.

Yatağımın başucundaki lambayı yaktım ve hemen yemeğimi yiyip bir bardak su içtim. Patates ve sebze ile lezzetli bir tavuk filetosu, her zamanki yemek planımdaki her şeyden çok daha iyi ve doyurucuydu. Midem, daha önceki büyük İngiliz kahvaltısının üzerine bile bunu takdir etti. Sessiz bir geğirme sesi çıkardım ve biri izliyor olabilir diye yanaklarımın alev aldığını hissettim.

O zaman önümüzdeki haftalarda çok daha fazla kişisel utanç yaşayacağımı düşündüm. Brandon Grant'in gözlerini banyodaki karşılaşmalarım sırasında üzerimde hissetmek içimi yakıyordu ve bundan çok daha kötüsünün geleceğini biliyordum.

Bundan çok daha kötü. Milyon yıl geçse de yapmayı düşünmeyeceğim kadar kötü.

Akşam yemeğimi bitirip tepsiyi şifonyerin üzerindeki kahvaltı tepsisinin üzerine yerleştirirken bu da bir kenara itmeme gereken bir başka düşünce dizisiydi. O anda akşamın gerçekten yaklaştığını ve dinlenme zamanımın azaldığını anladım.

Yatak odasının kilidi ikinci kez çaldığında, lamba ışığında, hazır, istekli ve olabildiğince hazır bir şekilde yatakta oturuyordum. Bu sefer kalbim çarpmaya devam etti. Bu sefer gerçekten de

Eşikten adımını atıp odaya giren güzel canavar.

Gözleri doğrudan benden boş yemek tepsisine kaydı ve gülümsemesi midemin altüst olmasına yetti.

"Aferin kızıma," dedi. "Yemeğini yiyeceğini umuyordum."

"Güzeldi efendim," diye cevap verdim. "Teşekkür ederim."

Benimle birlikte yatağa bırakacak kadar yaklaşıp kadar elindeki çantayı fark etmemiştim. Deriydi, kalın ve koyu renkliydi, fermuarını açıp içinden dantel ve satenden oluşan bir telaş çıkardı. Çoraplar. Külot. Sütyen yerine dantel paneli olan küçük bir babydoll slip. Sütyen yoktu. Çıkarıp verdiğiinden değil.

"Akşam kıyafetlerin," dedi bana. "Giyin ve hazır ol."

Ben eşyaları kontrol ederken o hiç duraksamadı. Doğruca banyoya girdi ve birkaç saniye sonra duşun sesi duyuldu.

Kafamı kapının çerçevesinden uzatıp içeride ona gizlice bakmamak için tüm direncimi göstermem gerekti. Yataktan çıktım ve onun talimatlarını yerine getirmekle meşgul oldum. Kıç yanaklarımın arasındaki tangadan başka bir şey olmayan küçük dantel parçasını yukarı çektiğimde parmaklarım titriyordu. Çoraplar, uyluk çürüklerime karşı sıkı hissettiren tutuculardı. Bir tanesi üstten görünüyordu, siyah dantelin üzerinde yeşil ve menekşe rengi bir renk vardı. İzleyicilerin bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak ediyordum. Tenimdeki izleri görmekten hoşlandıkları kadar daha fazlasını görmemden de hoşlanacaklar mıydı?

Babydoll sıksa bedenime bile tam oturmuştu. Göğüslerimi neredeyse hiç gizlemiyordu. Meme uçlarım kumaşın arasından mermi gibi fırlıyordu, bir mil öteden belli oluyordu.

Bay Muhteşem, kalçalarına sardığı alçak bir havluyla odaya geri döndüğünde ben hâlâ kıyafetimin içinde kendimi ayarlıyordum. Saçları ıslaktı ve kafa derisine kadar kaygandı, çenesindeki kirli sakal hala belirgindi.

Sırtını bana dönerek gardırobunu açtığında gözlerimi alamadım. Omurgası, kas yığınlarının arasından geçen bir nehrin görkemli kıvrımıydı. Sırtının alt kısmı, havlusunun altında bile yeterince açık olan sert poposuna doğru çarpıcı bir kıvrım oluşturuyordu.

Bu kez beyaz bir gömlek çıkardı ve kolayca içine girdi. Düğmelerini ilikledi, sonra havluyu bıraktı ve şık bir takım elbise pantolonunun altına dar siyah iç çamaşırını çekti. Yüzünü bana dönmeden önce harika görüneceğini biliyordum ama gözleri benimkilerle buluşup derinlere dalana kadar ne kadar harika olduğunu anlamamıştım.

O gece bana vereceği her şeyi seve seve kabul edeceğimi biliyordum. Ondan her şeyi alabilirdim.

Bana doğru bir adım atıp nefesini bıraktığında gücü kabarıyordu.

"Müşteriler bu akşam seni takdir edecekler tatlım," dedi ve aradaki mesafeyi kapattı.

Tek istediğim oydu. Vücudunu bedenime bastırması. Dudakları sıkıca bastırıyordu. Ağzıyla sahiplenmesi. Elleri sahipleniyordu. Tam orada ve o anda her şeye sahip çıkmasını.

Omzumdaki babydoll'un askısını düzeltmek dışında hiçbir şey yapmadı. Bana daha yakından bakarken nefesimi tuttum ve o anda Rebecca Lane gibi kıvrımları, dalgalanan saçları ve kendinden emin gülümsemesiyle bir cadaloz olmayı diledim.

Ama hayır. Ben sadece kendimdim.

"İyi bir kıyafet seçimi, değil mi?" diye sordu ve ben kendimi başımı

sallarken buldum. "Harika, efendim, evet. Teşekkür ederim."

Kumaşın içinde gerilen meme uçlarımla çok farkındaydım. Bacaklarımla arasında çırpınan klitorisimin o kadar farkındaydım ki, son temasımızdan sonra hâlâ acıyordu.

"Umarım bir sonraki gösteri için hazırsındır," dedi ve ben yine başımı

salladım. "Evet, efendim. Umarım öyledir efendim."

"Bu akşam iyi bir kız olacaksın," dedi bana. "Sana ne verirsem kabul edeceksin, ne kadar acıtırsa acıtsın."

"Evet, efendim."

"Tam kameralara bakacaksın, müşterilere acını iyi bir şekilde göstereceksin." "Evet

efendim," dedim ve sesim çok uzaklardan geliyordu.

Parmaklarını saçlarımda gezdirip bir kısmını kulağımın arkasına doğru düzeltirken irkildim.

"Normalde makyajla gelirim ama bu gece güzel yüzünün çıplak ve ham olmasından başka bir şeye ihtiyacım olduğunu düşünmedim."

Yalan söylüyor olmalı. Kesinlikle. Aylardır ne tür kızlara para ödediğini öğrendikten sonra yüzümün daha çıplak ve çiğ olmasının imkânı yoktu. Yine de gözleri sert bakıyordu ve bana bakan herhangi bir yalan göremiyordum. En ufak bir ipucu bile.

"Sizce bu yeterince uydurma mı efendim?" diye sordum ve vücudumu işaret ettim.

Alçak kahkahasının geleceğini daha duyulmadan anlamıştım. Ses tonuyla birlikte dudağının kıvrılışını nasıl da sevmiştim. "Sanırım bu akşam yeterince makyaj yaptınız, Bayan Emmerson. Müşterilerin gösterimizi çok beğeneceklerini hissediyorum."

Bunu ne kadar çok umduğumu fark etmek garipti.

Kameralar ve beni izleyen köhne dünya için iyi bir performans sergilemeyi ne kadar çok istiyordum. Seyircilerini memnun etmek için gerçekten çaresiz olan birinin açlığıyla verilen her şeyi almayı ne kadar çok istedim.

Yine de, bu değildi. Yakınından bile geçmedi.

Onun için iyi bir performans sergilemeyi ne kadar istediğimin yanına bile

yaklaşamazdı. Benim ustam.

Çünkü gerçek buydu. Sadece kelimelerle, imzalanmış anlaşmalarla ya da kendime söylediklerimle

değil.

Bundan sonra durumun gerçekten böyle olduğunu
defalarca söyledim. Bundan daha fazlasıydı. Çok daha
fazlası.

Vücudumda hissettim. Düşüncelerimde. Ruhumda.

Brandon Grant, karşımdaki muhteşem canavar, kesinlikle benim ustamdı.

"Gidelim," dedi ustam ve kapıyı işaret etti.

On Dokuzuncu Bölüm

Brandon

Planım tamamen düşünölmüştü. İçimde bir yerlerde boktan bir his olsa bile amacına uygun bir plandı.

Gerçekten de içim içime sığmıyordu. Kendime karşı tamamen dürüst olsaydım ve bundan kaçınmaya çalışsaydım, o akşam kameraların önünde hiçbir şey istemediğimi itiraf ederdim. Büyük olasılıkla hiçbir akşam kameraların önünde bir şey istemedim.

Onu istedim.

Kendi zevkimden başka hiçbir şey için onun vücudunun sınırlarını zorlamak istiyordum, ellerinde yaraklarla beni izleyen götveren amcıkların hiçbirini umursamadan.

Hayır.

Bu tam olarak doğru değildi. Kendi zevkimden daha fazla bir şey için onun vücudunu sınırlarına kadar zorlamak istiyordum.

Onun zevki için vücudunu sınırlarına kadar zorlamak istedim.

Bedensel hislerini kaybetmiş bir kızın gücüyle boşalmasını duymak istiyordum. Kendini tutamayan bir kızın gücüyle. Kendini zapt etmek istemeyen. Benim dokunuşumu, benimkine eşit bir arzuyla isteyen bir kızın gücüyle.

Ama planım bu değildi. Yakınından bile geçmiyordu. Bütün öğleden sonra beynime kazımaya çalıştığım yapı bu değildi.

Niyetim gayet açık ve netti.

Kızı, kullanmak için kaydolduğum oyuncak bebek gibi kullanacaktım. Onu izleyiciler için kullanır ve istismar ederdim, zaten *evet'i* tıklamış olduklarıma ek olarak mümkün olduğunca çok teklifin gelmesini hedeflerdim.

Yatak odasının kapısını açıp ona sahanlığa çıkmasını işaret ettiğimde kafam sağlam ve netti. Önümdeki oda gösteriye hazır hale getirilmiş, aletler net bir şekilde görülebilecek şekilde dizilmişti.

Onları yakında görecektim ve ona bir gün dinlenmesini söylediğimde hafife almadığımı anlayacaktı. Yanıma yaklaştığında ve sahanlık boyunca web kamerası odasına doğru ilerlediğimizde şaşırtıcı derecede sakindi. İkinci kapıyı açıp onu içeri yönlendirdiğimde ürkmedi, kolayca içeri adım attı, gözleri çok korkutucu bir tatlı dükkanındaki bir çocuk gibi kurulumda ziyafet çekiyordu.

Tavandan sarkan prangalar ve bileklerine takılmak üzere hazırlanmış güçlü deri kelepçeler vardı. Zeminde yılan gibi kıvrılan zincirler ve kelepçeler vardı, hepsi de uzuvlarını germek ve

onu güçsüz kılmak için hazırlanmıştı.

Ona hazır olup olmadığını sormadım, sadece kelepçelerden birini elime aldım ve bana katılmasını bekledim. Başka bir yönlendirmeye ihtiyaç duymadı, sadece adım attı ve en ufak bir sorgulama yapmadan bileğini bana uzattı. Bileğini bağlayıp diğerini tuttuğumda nefesleri sık ama düzenliydi. Dizlerimin üzerine çöküp ayak bileklerini sıkıca bağladığımda bacaklarının titrediğini fark ettim ama hiçbir şey söylemedim.

Yakında çok daha kötü bir şekilde titreyecekti.

Geri çekilip prangaları kaldırmaya başladığımda göz hizasından çıkmıştım. Yavaşça yukarı doğru hareket ettiler, kollarını başının üzerine aldılar ve sıkıca gerip açtılar. Parmak uçlarında, uzuvları gergin olana kadar devam ettim, sonra bir inilti çıkarana kadar ayak bileği zincirlerini sıkıca çektim.

Kız pozisyon almak için mücadele ederken görülmeye değer bir manzaraydı. Kalçaları açılmış ve gerilmişti, denge için mücadele ederken ağırlığının büyük kısmını kolları alıyordu.

Bu alanda kız için istikrar olmayacaktı. Bu gece olmaz.

Arkasına yaklaşp ellerimi uzatıp babydoll'unu önden aşağı doğru çektiğimde hafifçe haykırdı. Spot ışıklarının altında kendini garip bir şekilde açıkta hissettiğini umuyordum. Umarım kendini savunmasız, irademe karşı zayıf hissetmiştir. Sinirlerine karşı savaşırken kalbinin boğazında olduğunu umuyordum.

Tamamen geri çekildiğimi fark etmesi biraz zaman aldı. Omzunun üzerinden bir bakış atmak için zorlandı ama zar zor başardı, gözleri odada beni ararken çılgına dönmüştü. Bir ses bile mırıldanmadan önce onu birkaç dakika daha sessizlikte sallanmaya bıraktım.

"Gösteri henüz başlamadı," dedim ona. "O zamana kadar senin pozisyonun

bu." "Ama ben..." diye başladı. "Ama yapamam... lütfen efendim..."

Vücudu zincirin pençesinde sallanırken ne kadar da üzücü bir endişeydi. Tekrar sağlam bir zemin bulmadan önce çok daha kötü endişeleri olacaktı.

"Tek kelime daha etme," dedim. "Senin pozisyonun ben sana ne söylersem o olacak, ta ki ben artık yettiğine karar verene kadar."

"Evet efendim," demeyi başardı ama sesi kısıktı.

O sallanıp çırpındıkça zincirlerin çıkardığı ses hoşuma gidiyordu. Sabit durmaya çalışıyordu ama parmak uçları yeterince dengeli değildi. Vücudunu izlemek bir zevkti, şikâyetlere karşı koyarken dönüp duruyordu. Çorapları kalçalarına kadar inmişti ve morlukları ağzımı sulandıracak kadar belirgindi. Küçük, sıkı amının sıcaklığının dantel külotunu sıkıp ıslattığını hayal edebiliyordum. Tadına bakmayı çok isterdim. O çırpınıp dururken dilimi yarığına gömmek isterdim.

Ayrıca o yarığa, onu çığlık çığlığa ağlatacak kadar sert bir şaplak atmak isterdim. Elimi o güzel amcığa sokmak, parmak eklemlerimin etrafında bir mengene haline gelene kadar, baskıdan titreyene kadar.

Gelecektir.

Hepsi gelecekti.

Azmi etkileyiciydi. Omuzları ve bilekleri çok ağrıyor olsa da, kendisine söyleneni yapmaya kararlı görünüyordu. Göğsü kabarıyordu ama sessizce nefes alıp vermeye çalışıyordu, ayak parmakları hâlâ yere basmaya çalışırken sessiz tıslamalar duyuyordu.

Kameraları çalıştırma zamanı geldiğinde, prangaları sadece bir inç indirdim. Rahatlayarak haykırması için yeterliydi.

"Teşekkür ederim, efendim. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

İnç ona mutlak bir denge sağlamadı, sadece bacaklarının üzerinde bir parça sabitlik sağladı. Ön tarafına yaklaşıp kameraların birkaç saniye içinde canlı yayında olacağını duyurduğumda gülümsemesi yeterliydi. Başını salladı. Derin bir nefes aldı. Sanki iffetinden korkması gerekiyormuş gibi küçük meme uçları şımarık çıplak göğüslerine baktı.

Masumiyeti içimi kavurdu.

Bu sadece şehvet değildi. Sadece varlığımın her zerresiyle onu kirletme ve onu itaatkâr küçük bir sürtük haline getirme dürtüsü değildi.

Bundan daha

fazlasıydı. Sevgi.

Bu lanet bir şefkatti.

Onun için bir şeyler hissettim. Gerçek bir duygu.

Saçmalık, dedim kendime.

Saçmalıktı.

Benim gözlerim onunkilere dik dik bakıyordu ama onunkiler kocaman ve hâlâ minnettar görünüyordu.

Ve sonra bize geldi. Canlı yayın. Azgın amcıkların gözleri, ellerimde acı çeken bu güzel küçük şeye bir göz atmak için ayarlandı.

Ellerim nemliydi. Aletlerin olduğu rafa doğru ilerlerken ellerim gerçekten nemliydi.

"İkinci gün," diye duyurdum, kısmen ona ama esas olarak onlara. "İkinci gün tatlı küçük kızlar için her zaman bir meydan okumadır."

"Evet, efendim," dedi ve ısrar ettiğim gibi iyi bir kız gibi gözlerinin önündeki kameralarda olduğunu biliyordum.

Onları kameralarda görmek istemedim. Bana sabitlenmelerinden başka bir yerde olmalarını istemedim.

"Söyle bana," dedim ve ellerimde ağır bir kırbaçla arkasından yaklaştım. Deriyi çıplak kalçasında hissetmesine izin verdim ve ürperdi. "Söyle bana, bu akşam o küçük amcığın ne kadar ıslak."

Kızarcığını biliyordum. Yüzünü görmek zorunda kalmadan güzel yanaklarındaki çiçekleri hayal edebiliyordum.

"Ben... Ben ıslağım, efendim..."

diyebildi. "Peki neden?"

"Ben..." diye başladı. "Ben... Ben istiyorum, efendim..." "Ne istiyorsun?"

Durakladı. Çırpındı. İşte o zaman kırbacı onun azgın küçük yarığına vurma ve onu motive etme fırsatını kullandım.

İşe yaradı. Dantelli külot parçası derinin ısırışığını hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"İstiyorum efendim... lütfen... Acı istiyorum... İyi olmak istiyorum... Sizi istiyorum efendim. Sizi istiyorum."

Beklediğim cevap bu değildi. Gösteri koşullarında olmaz. Daha ikinci günden beni istediğini açıklamasını beklemiyordum.

Sözlerindeki güçle sersemlemiş olsam da, tekrar konuştu. "Lütfen, efendim, lütfen! Sizi istiyorum. Bana vermeniz gereken her şeyi istiyorum!"

Önümüzdeki kamera duvarına bakmaya cesaret edemedim. İzleyenlerin gözlerimdeki şaşkınlığı görme riskini göze alamadım. Gözlerimdeki *arzu*. Benim için iddia ettiği gibi onun için de aynı dürtüler.

"Sana ne verilirse kabul edeceksin," diye homurdandım ve kırbacı bacaklarının arasına daha sert vurdum. İpler en mükemmel şekilde tümseğinin etrafına dolandı, öyle ki ciyakladı ve kalçalarını kapatmaya çalıştı.

Hiçbir yere varamadı. Kalçaları benim için güzelce ve genişçe açılmıştı.

"Oww," diye inledi. "Oww, efendim. Oww."

"Sana ne verilirse kabul edeceğini söyledim," diye tekrarladım, sonra kaba parmaklarımla üzerindeki külot parçasını yırttım ve bir kırbaç daha indirdim.

Bu kez bir homurtuyla karşılık verdi, kalçaları hâlâ prangalara dayanıyordu. Ağırlığı yukarıdaki kelepçelerdeydi, kendini tutarken kolları sıkıydı. Üçüncü darbeyi indirdiğimde bir tuğla gibi zincirlerin üzerine düştü.

Acıtacağını biliyordum.

Amcığının tacizlerimden dolayı çoktan yara aldığını biliyordum.

O kırbacı başka bir kırbaç için sıraya dizdiğimde tasmalı küçük bir melek gibi inlemesi umurumda bile değildi.

"Sana ne verilirse al ve çeneni kapa," dedim ve sesim bu kez benim sesim olarak tanınabilirdi.

Müstakil. Sadist.

Aşağılık.

Başını salladı. Küçük, zarif bir baş sallama. Ve sonra denedi.

Kahretsin, nasıl da denedi.

Kırbaçla nazik değildim. Pozisyonumu değiştirmeden ve ipleri o güzel küçük göğüslerin etrafına sertçe sarmadan önce o hassas amcığa iki tane daha indirdim. Cildi nasıl da pembeleşmişti. Arada bir ucuna kan sıçrayan güzel lekelerden oluşan iplikler ve o bunu kabul etti. Nefesini tuttu, gözlerini sıkıca kapadı ve benden alabileceği her şeyi aldı.

Sadece kırbacı göğüs kafesinin en hassas noktalarına vurduğumda mücadelesini kaybetti ve inlemeye başladı.

Bağlarının içinde ona doğru yürüdüm ve yanaklarını sıkıca çimdikledim, net kamera çekimlerine müdahale etmediğimden emin oldum.

"Sessiz ol," diye hırladım. "İyi kızlar her zaman sessiz olur."

Ve sonra gözyaşları vardı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşak gözyaşları ve ben onları hissettim. Lanet olsun, nasıl da hissettim.

Onları aynı anda hem seviyor hem de nefret ediyordum. Şişmiş sikimle onlardan daha fazlasını ve sempatik lanet kalbim için zavallı bahanemle onlardan daha azını aynı anda istedim.

Sikim kazandı.

Ona tekrar tekrar vurdum. Dantelli babydoll parçasını vücudundan söktüm ve ön tarafının tamamına vahşi darbelerle vurdum. Çoraptan başka bir şey giymediği için güzel bir görüntüsü vardı. Kaburgaları göğüslerinin altında belirgindi ve dayak yemek için yalvarıyordu. Karnı dümdüzdü, kasları amcığine doğru sıkıca gerildiği için içbükeydi.

Pembe darbelerden oluşan güzel bir amcık. Kalçaları tuvale mükemmel bir katkı sağlıyordu.

Güzel yüzü de öyle.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Kızarmıştı. Kameralara odaklanmaya çalışırken gözleri geniş ve vahşiydi.

Bana odaklanmasını ne kadar isterdim.

"Bakalım o daracık amcık şimdi ne kadar ıslak," diye hırladım ve üç parmağımı birden içeri soktum. "Söyle bana sürük, hâlâ acı istiyor musun?"

Mırıldandı. Parmaklarımı derinlere soktum.

"Konuş," dedim. "İyi fahişeler kendileriyle konuşulduğunda cevap verirler." "Evet..." diye fısıldadı. "Evet, hala istiyorum, efendim."

Bir kez daha, beklediğim cevap bu değildi. Böylesine acımasız bir ikinci performanstan sonra değil. "Daha fazla acı mı istiyorsun?" diye sordum ve sesim çakıltılıydı.

Başını sallamayı başardı. "Evet efendim... Sizden asla durmanızı istemeyeceğim... asla..."

Parmaklarımı amından çektim ve açık ağzına soktum. "Tadına bak. Amcığın tadı daha fazlası için aç, değil mi?"

Beni yaladı. Dilini sulu parmaklarımın etrafında döndürdü.

Müşterilerin onun gözlerindeki, geri kalanındaki saf masumiyetle çelişen sürtük arzusuna bayılacaklarını biliyordum.

Ağzından çekildiğimde nefesi kesildi, dudakları beni tutmak için zorlanıyordu.

"Evet, efendim..." diye sormadan başardı. "Evet, efendim, daha fazlası için açım... Sizin için açım, efendim..."

İşte o zaman fark ettim. Bakışlarındaki doğal itaatkâr parıltıyı. Uzuvarı bağlarında gevşerken ve gerçek itaatkârlığın kafa boşluğuna zonlanırken uzaktaki çaresizlik.

"Tadım acıktı... sizin için, efendim..." dedi tekrar ve bu kez kelimeleri sivriydi. Yüzünü kameralardan çevirdi ve gözleri benimkilere kaydı. "Lütfen efendim... sizin için..."

İşte o zaman karşı koyamadım. Daha fazla değil. O köhne odada tek bir nefes için bile.

Bunu inkar etmek mümkün değildi. Hayatta olmaz.

Dudaklarımı onun aç ağzına yapıştırdım ve dilimi derinlere soktum. O

kadar derine ki, benim de onun için aç olduğumu kesin olarak anlayacaktı.

Yirminci Bölüm

Paige

O beni istedi.

O odada bunu beklemiyordum, bir saniye bile. O kadar sertti ki. Çok güçlüydü. Çok soğuktu.

Bana maaş bordrosundaki herhangi bir kızmışım gibi davranmıştı. Bir hiçmişim gibi. Kirli bir kıyafet giymiş, kameralar için hazır bir sürtük. Ama öpücüğü daha fazlasıydı. Çok daha fazlası.

Öpücüklerle ilgili büyük bir deneyimim yoktu, özellikle de gerçekten bir şey ifade eden öpücüklerle. Onunkinin izleyiciler için dudak dudağa bir jestten daha fazlasını ifade ettiğini nasıl bildiğimi kelimelere dökemezdim. Ama biliyordum.

Bunu tüm benliğimle hissettim. Kalbim acıya rağmen yükseldi. Acının gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanırken neşeyle ağladım.

Sadece onu ne kadar çok istediğimi hissedebilmesini umuyordum. Korkunun hiçbir anlamı yoktu. Onun dünyaya bakışının benimkinden çok farklı olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Dili benimkiyle savaşıırken ve kazanırken o anda bir şey ifade eden tek şey oydu.

Onu sonsuza dek öpebilirdim. Güzel canavarın güzel gücü ruhumun özgürce uçuşmasına yetti, duyularım onun acı verici dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğinden başka bir şeye kapıldı.

Kollarım gerginlikten çılgılık atıyor, her tarafıma yağdırdığı kırbaçlardan tenim yanıyor, kalçalarım titriyordu. Klitorisim çiğdi ama hâlâ daha fazlası için çılgılık atıyordu. İçim morarmış ve hırpalanmış hissediyordum, parmak eklemleri tarafından sertçe gerilmişti.

Hiçbiri doğru gelmemeliydi. Hiçbiri beni serbest bırakmak için çılgılık atmaktan başka bir şey yapmamalıydı, para lanet olsun.

Ama doğru hissettirdi. Her şey çok doğru hissettirdi.

Ağzı çok sıcaktı. Elleri acıyan göğüslerimi göğsüme bastırırken ve meme uçlarımı cımbızlarken sertti. Oltaya takılmış bir balık gibi çırpınışım artık farklıydı. Cezadan kaçmak için kıvranmak yerine daha fazlası için zorlanıyordum. Kapatmak için elimden geleni yaptığım kalçalarımı açıyordum. Beni kameralar için tasvir ettiği ahlaksız küçük sürtük gibi ona en mahrem yerlerimi sunuyordum. Sadece gerçektir.

Samimiydim.

Ona olan arzum gerçek olabileceği kadar gerçektir ve bunu hissettiğini biliyordum. Tıpkı benim de onunkini hissettiğim gibi.

Uzaklaştığında inledim, gözlerim sıkıca onunkilere kilitlenmişken daha fazlası için 'lütfen' dedim.

Geri çekilirken şaşkın görünüyordu, hatta kafası karışmıştı.

Kulübe hoş geldin, diye düşündüm ve dudaklarımı bir gülümseme süsledi.

Bunun üzerine dudaklarının seğirdiğini gördüm ve arkamdan sinsice uzaklaştı. Saklanıyordu. Saklanıyordu.

Bir sonraki elini canımı yakmak için kullandı, kıcıma sertçe vurdu ve beni zincirlerin içinde öne doğru gönderdi. Sinirlerim o kadar kızarmıştı ki zevk ve acı arasındaki farkı anlayamıyordum. Çok garipti. Her şeyim çok garip hissediyordu.

Bir tokat daha attı ve parmaklarını önümden klitorisime geçirdi, beni tekrar tekrar tokatlarken sertçe daireler çizdi. Zincirlerimin içinde gevşemiştım, homurdanırken ve ritme göre sallanırken ağırlığımın çoğunu ayak parmaklarım alıyordu. Gözlerimi önümdeki kameralardan ayırmamak için elimden gelen her şeyi yaptım, onun talimatlarına uymaktan başka hiçbir şey umurumda değildi.

Bir dünya zengin erkeğin gözlerini acı ve cezama dikmiş olması umurumda değildi. Her tarafı pembeleşmiş derimle çaresiz bir karmaşa gibi görünmem umurumda değildi. Küçük pis bir oyuncak bebek gibi kullanılıyor olmam ya da klitorisimdeki parmakları emirlerini yerine getirdiğinde acınası bir iniltiyle daha fazlası için yalvarıyor olmam umurumda değildi.

Tekrar geri çekilip bir sonraki ceza aleti için rafa yöneldiğinde gözyaşları geri geldi. Bu uzun ince bir kırbaçtı, bir öncekinin tüm kuyrukları yoktu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken bile kameralara gülümsüyordum, her şeyi kaybetmişim ama bedenimi dünya umurumda olmadan ona veriyordum.

Gözyaşları sessizdi. Çiğ. Gülümsemem de onlarla birlikte aynı derecede çiğdi. "Lütfen, efendim..." Fısıldadım ve gerçekten ne istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Ne oldu tatlım?" diye sordu ve gelecek olan kırbacın tadına bakmak için çıplak sırtımı gıdıkladı.

Tatlım. Orada bana tatlım derdi. "Lütfen..." Tekrar söyledim ama devamını getirmedi.

"Ağzından çıkana dikkat et ve sana verileni al," dedi ve ben de başımı salladım. Gülümsememin hâlâ garip bir şekilde parlak olduğunu hissedebiliyordum. Aptalca, belki. Kendimi kaybetmişim, kesinlikle.

Kırbacın darbesi yüzümdeki kırbacı söküp aldı. Kürek kemiklerimin tam ortasında sıvı ateşten bir dilim gibi acıttı. Nefes alamıyordum. Düşünemiyordum. Çıldırılmış bir kadın gibi feryat etmekten ve zincirlerin içinde çırpınmaktan başka bir şey yapamadım.

Ve sonra durdum. Sustum.

Sarsıldım. Bekledim.

Bir sonraki de bir o kadar sertti. Sırtımda bir ateş hattı daha oluşturarak beni yeniden sersemletti.

"Owww, efendim!" Feryat ettim. "Owww, efendim, acıyor!"

"Evet, öyle," dedi. "Ve iyi bir kız gibi acıya dayanacaksın. Tamam mı?"

Sanırım onun sesiydi. Sesindeki farklılık. Hala güçlü, ama bir ipucu ile dolup taşıyor

Bir şey. Sert soğukluktan daha fazla bir şey. Genellikle beni onurlandırdığı soğuk kahkahasının hınzırlığından daha fazlası.

Bu daha fazlaydı.

Sıcaklık. Ses tonunda sıcaklığın tadı vardı. Beni daha fazlası için çaresiz bıraktı.

Onu memnun etmek için çaresiz.

"Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim." Durakladığını

hissettim. Sertleşti.

"Tekrar söyle."

Ama yapamadım. Sözlerimi kaydederken kalp atışlarım kulaklarımın içindeydi. Sözlerimi tekrarlamakta zorlanırken ağzım kupkuruydu.

Efendim. Ona efendi dedim.

"Bir daha söyle," diye emretti, sesi derin ve karanlıktı ama önemli değildi. Sıcaklık hâlâ oradaydı.

Nefes almak için kendimi zorladım. Kelimeleri göğsümden zorla çıkardım. "Evet, efendim. Teşekkür ederim, efendim!"

"İşte benim iyi kızım," dedi ve ben bunu hissettim. Onun iyi kızı gibi hissettim. "Benim iyi küçük sürtüğüm gibi cezayı çek."

Onun iyi küçük sürtüğü olmayı ne kadar çok istiyordum.

Doğrudum ve dişlerimi sıkarak bir sonraki kırbacı bekledim. Hızlı geldi. Hızlı ve sert. Yüksek sesle çığlık atmama yetecek kadar ama hareket etmedim. Parmak uçlarımda olabildiğince hareketsiz durdum ve sırtımın alt kısmındaki şeridin sıcaklığına odaklandım.

Siktir, acıttı.

İçimi kesen ve kafamda patlayan bir acı.

O kameralara bakmaya devam etmek ve ona dönüp bakmamak için her şeyimi harcadım, sadece onu küçücük bir saniye görebilmek için.

Bir sonraki vuruş geldiğinde tenim garip bir şekilde karıncalanıyordu. Acıtıyordu ama daha uzakta hissediyordum. Çığlığımın sesi yüksek ama uzaktı, kulaklarım garip bir vızıltıyla çınılıyordu.

O bendim. Vızıldıyordum.

Sinirlerim gerilmişti ve deli gibi çarpıyordu. Vücudumun her yerinden gelen hislerle kafam karışmış,

Çeliřkiye dūřmūřtı. Daha fazla dokunuşu için çaresiz kaldığım bacaklarımın arasından, kürek kemiklerimin üzerindeki yakıcı deriye kadar. Birleřiyor, kıvranıyor, birbirini yiyor ve hiçbir řey olmadan geri geliyordu.

Endorfin sersemliğinden başka bir şey

değil. Öfori.

Garip bir coşku hissiydi.

Özgürlük.

Serbest bırakılma.

Teslimiyetten.

Tabii ki. Teslimiyetti. Bu
teslimiyet olmalı.

O gece sırtıma kaç kırbaç yediğimi hatırlamamın imkânı yok. Duygudan başka her şeye kendimi kaptırmıştım, gözlerim kameraların duvarını deliyor ve efendime olabildiğince itaatkâr davrandığımdan emin oluyordum.

Kırbacı ne zaman tahta bir küreğin sert gümbürtüsüne çevirdiğini hatırlayamıyordum, tam kıcımın üzerinde defalarca.

Ne zaman önüme geçtiğini ve yeni bir güçle haykırana kadar dikkatini iç uyluklarıma çevirdiğini hatırlayamıyordum.

Pantolonunun üzerinden çıplak kıcıma bastırıldığı kabarıklığı ilk hissettiğim zamanı hatırlayabiliyordum. Elektrik çarpmıştı. Tüm vücudum ihtiyaçla titriyordu. Onun için. Hepsi onun içindi.

Sonunda prangaları gevşetip beni tekrar sert zemine yatırdığında bileklerim uyuşmuştu. Bacaklarım jöle gibiydi, kendimi ayarlarken ağırlığımı zar zor taşıyabiliyordum. Görünüşe göre, bunun için endişelenmeme gerek kalmamıştı.

Saniyeler içinde vücuduna yaslandım, sıcaklığı gömleğinin içinden acıyan tenimi yakıyordu. Kolları güçlüydü ve omuzlarımin etrafından dolanırken bana acı veriyordu. Beni dizlerimin üzerine çöktürüp geriye doğru yönlendirdiğinde bir inilti çıkardım. Onun hareketlerine kolayca ayak uydurdum, ağırlığı benimkinin üzerine çökerken dudaklarım onunkilere doğru açıldı.

Bu sefer ağzını bana vermedi. Bunun yerine beni düz bir şekilde sabitlerken boynuma yöneldi, kendi iniltisini çıkarırken dişleri sertçe ısırdı.

"İzleyicilerimize hırpalanmış küçük bedeninin horoz için ne kadar aç olduğunu gösterelim," dedi ve sesi yine soğuktu.

Umurumda değildi. Umursayamazdım. O daha konuşmasını bitirmeden ağrıyan kalçalarım yayılıyor, o daha takım elbisesinin düğmelerini açmadan kalçalarım daha fazlası için kalkıyordu.

Beni yüzüstü çevirmesine ve ağırlığını ikinci kez sertçe bastırmasına hazır değildim. Gözyaşlarıyla olgunlaşmış yüzümü saçlarımdan tutup kameraya doğru çekmesine hazır değildim, beni sıkıca tutarken nefesi kulağımda sıcak ve düzensizdi.

Yine de onun sikini içimde hissetmeye hazırdım. O derinlere girdiğinde fahişemsi bir iniltiyi tutamadım.

"Evet!" Başardım. "Evet, lütfen, efendim!"

Kalçaları öyle sert çarpıyordu ki kelimelerim pürüzlü

çıkıyordu. "Onlara bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyle,"

diye homurdandı ve ben de söyledim.

Onlara tekrar tekrar söyledim, vücudum bana arkadan verdiği darbenin her bir parçasını alırken başıboş sesim sürtükten başka bir şey değildi.

"Pis kız," diye hırladı. "Ne istediğini biliyor musun?"

Başımı sallamaya çalıştım. Onun sikinin içimde olmasından başka ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Meğer benim istediğim de tam olarak buymuş, sadece onun önerdiği rotayı aklımda tasarlamamışım.

"İzleyicilere küçük, dar göt deliğine sikimi sokmak için ne kadar çaresiz olduğunu söyleyebilirsin," dedi ve küçük, dar göt deliğim bu düşünceyle daha da sıkıştı.

Kıç yanaklarımı ayırıp bakabilecek kadar geri çekildiğinde güldü. Sıkıştırmak hiçbir şeyi değiştirmede. Parmakları çabalarımı çok az mücadele ile geçti, tam içeri çarptı ve tuvaleti kullanma ihtiyacı ile parlak bir şekilde yanmamı sağlayacak kadar sert bir şekilde daire çizdi.

İniltilerim hiçbir şeyi değiştirmede. Aletini parmaklarının yanına bastırıp başımı döndüren aç homurtularıyla içeri sokarken itirazlarım boğazımda düğümleniyordu.

"Aferin kızıma," diye tısladı derinlere gömüldüğünde. "Karnını doyurduğun için aferin sana."

Gururum nasıl da kabarmıştı.

Onun itişleriyle başa çıkmaya çalışırken taze bir gülümsemeyi tutamadım. Günah gibi acıtıyorlardı ama gülümsememi engelleyemiyordum. Şeytani ağzından daha nazik, pis sözler çıkmasını istemeden duramıyordum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim, efendim."

Kıçımı öfkeyle avuçlarken dişleri omuzlarımı ısıırıyordu. İnlerken dişlerim sertçe gıcırıyor, acıya rağmen kalçalarımınla onun hamlelerine karşılık vermek için elimden geleni yapıyordum.

Ve sonra, tam gerginliğe alışmışken, o çekildi.

Karşılık olarak hareket etme şansım olmadı. Beni bir anda ters çevirdi ve elindeki aletiyle yüzümün üzerinde durarak akıcı bir hareket yaptı.

"Em beni," dedi. "Em beni. Tohumumu al." Yapamadım.

Gerçekten yapamazdım. Bulunduğu yerden sonra olmaz.

Aletini dudaklarıma doğru iterken gözlerim bu düşünceyle çılgına döndü ve başımı sallamaya çalıştım ama başaramadım.

Beni çok iyi kavramıştı.

"Em beni," diye homurdandı ve eli şaftında aşağı yukarı daha hızlı hareket ediyordu.

Aletini ağızıma dayadığında bir inilti çıkardım ve o anı kaybetmedi, ben kusup sıçrayana kadar boğazımın arkasına kadar soktu.

Düşüncesi bile iğrençti. Midem sertçe çalkalandı. Bu karanlık tanrıya olan hislerimi ve altmış gün içinde benim gibi bir kıza neler yapabileceğini yeniden düşünmem için yeterli olmalıydı.

Ama olmadı.

Kusarken, öğürürken ve onu almak için mücadele ederken bile, daha fazlasını istemekten kendimi alamadım. Bana dölünü verecekti. Bunu hissedebiliyordum. Bunu hak ettiğim için çok gururluydum. "Şanslı kız," dedi tuzlu tohumunun ilk dalgası ağızımı doldururken.

Hissettim. Tadına baktım. Onu istedim.

O nabız gibi atıp inerken ve beni daha fazla doldururken kendimi şanslı bir kız gibi hissettim. "Göster bana," dedi fişkırtmayı bırakıp sikini serbest bırakırken.

Ağızımı sonuna kadar açtım ama çabalarım açıkça yeterince iyi değildi. Parmaklarını dudaklarımın köşelerine geçirip beni daha da açtığında yutkunmaya cesaret edemedim.

"İzleyicilere göster," diye homurdandı ve yüzümü en yakın kameraya doğru eğdi. "Siktiğimin ahhhh'ını söyle," dedi ve söylemek zorunda kaldım. Gerçekten zorundaydım.

Aptalca bir ses çıkarırken dölleri dilimin üzerinde fokurdadı, izleyicilere elimden gelen tüm dikkati verirken dudaklarım rahatsız edici bir şekilde genişledi.

İğrenç.

Kendimi kesinlikle, iğrenç derecede pis hissediyordum.

"Yut," dedi ve ben de yuttum. Onu yuttum ve talimat bile almadan kameralar için ağızımı tekrar açtım.

İyi bir kız. Gerçekten elimden gelen en iyi kirli kız olmaya çalışıyordum. Sanırım bu yüzden canavar bana ağızını tekrar verdi.

Dudakları sıcaktı. Dili vahşiydi. Vahşi ve derin. Benimkini tekrar tekrar avlıyor ve üste çıkıyordu.

Ve bir kez daha, baştan sona, öpücüğünde çok daha fazlasını hissettim.

Bölüm Yirmi Bir

Brandon

Tam bir enkazdı. Hem sağduyu hem de irade açısından bir felaketti.

Yerdeki kızın sireninden uzaklaşıp canlı yayını kesmeye yöneldiğimde izleyicilere "Üçüncü gün için bizi takip etmeyi unutmayın," diye homurdandım.

Hareket etmedi ve onu suçlayamazdım. Narin vücudu, ona hem içeride hem de dışarıda attığım dayaktan sonra kavruluyor olmalıydı. Gözleri her hareketimi takip ederken nefesleri kesiliyordu ama hiç ses çıkarmadı. Canlı kamera ışıkları kırmızıya döndüğünde ne inledi ne de itiraz etti. Ben yanına yaklaşıp dizlerimin üzerine çöktüğümde yavaşça yan tarafına doğru hareket ederken acıdan bir mırıltı bile duymadı.

"İyi gösteri," dedim ona, sanki ofiste sıradan bir günmüş gibi.

Gözleri çok genişti. Çok istekliydi. Hâlâ daha önceki özverili coşkusuyla dolup taşıyordu.

"Teşekkür ederim efendim," diye fısıldadı ve ben bundan nefret ettim. Benim için kullandığı unvanın daha sonra basit talimatlara dönüşmesinden nefret ettim.

Sanırım bu yüzden kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüverdi.

"Yani şimdi yine *efendim* mi?"

Gözlerindeki heves hiç azalmadı. "Size efendim demem gerektiğini sanıyordum..." "Bunu söyledim, evet."

Sanki tam içime bakıyormuş gibi hissettirmesinden nefret ediyordum. Ben ona bakarken o uzun saniyeler boyunca kendini tuttu, ellerim şaşırtıcı bir şekilde ne yapmaları gerektiğini bilmiyordu.

"Usta o zaman doğru hissetti..." dedi. "Bu yerde benim ustam sensin, değil mi? Ustam iyi mi?"

Bu yerde. İşte o zaman içimde yepyeni bir sızı hissettim. Her lanet yerde. İstedğim buydu. Bu dünyanın sunduğu her yerde onun efendisi olmak istiyordum. Aldığı her nefeste. Küçük tatlı bedeninin bu hayatta yaptığı her harekette.

Kızın benim olmasını istedim.

Tamamen benim.

Polonyalı bir petrol baronu ya da küçük bir ülke büyüklüğünde mirası olan bir aristokrat değil.

Bir kraliyet amcası ya da uzak doğulu bir teknoloji gurusu değil.

Ve Drake'in olmadığı da kesin.

"Usta gerçekten de iyi," dedim ona ve rahat bir nefes aldı.

"Güzel. Senin için gerçekten iyi olmak istedim. Gerçekten iyi bir gösteri sunmak istedim."

"Oturabilir misin?" diye sordum ama kollarım çoktan ona uzanmış, onu yavaşça kaldırıp oturtmak için altından geçiyordu.

Ben onu hareket ettirirken yüzünü buruşturdu, vücudu yediği dayaktan dolayı sersemlemişti ve şimdi beyni tekrar kendine geliyordu. İnişin sertleşmesi ve titremeye başlaması sadece birkaç saniye sürdü. İtaatkâr bir gülümsemeyi sürdürmeye çalışırken dişleri takırdıyordu ve daha ikinci günde onu bu kadar zorladığım için kendimi tam bir amcık gibi hissediyordum.

Hiçbir lanet günde birini ittiğim için kendimi tam bir amcık gibi hissetmemiştim. Bu bir ilkti. Başka bir ilk daha.

"Seni ısıtacağız," dedim ona. "Sıcak su seni gevşettiğinde kendini daha iyi hissedeceksin."

Başını salladı. "Lütfen, efendim, efendi... her neyse." Küçük omuz silkişindeki masumiyet beni gülümsetti. Gerçek bir gülümseme.

Yüzümde hissetmekten nasıl da nefret ederdim. Açıkta. Altımdaki kız kadar açıkta.

"Şu an için *ne* işime yarayacaksa," diye mırıldandım ve onu yanıma çekerken mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde ayağa kalktım.

Ayağa kaldırmaya çalıştığımda bacakları onu tutmuyordu. Parmak uçları çok ağrıyordu. Kasları gerginlikten çok zayıflamıştı. Bana söylemesine gerek yoktu, biliyordum. Hissediyordum. İrkilmelerinde, gözlerinde, titremelerinde.

Onu kollarıma almak son derece doğal bir histi. Ve kollarını omuzlarıma dolayarak dengede durmasını sağlamak benim açımdan son derece keyifliydi.

Kollarımda neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Onu sahanlıktan geçirip özel odama taşımak kolaydı. Hatta güzeldi.

Onu nazikçe banyodaki klozetin üzerine bıraktım ve banyoyu çalıştırmadan önce çoraplarını çekiştirerek çıkardım. Raftaki ürünlere göz gezdirdim, şişelerin arasında bir çeşit lüks banyo köpüğü bulduğuma sevindim. Akıntının altına bol miktarda döktüm ve sıcaklığı kontrol ettim. Sıcak ama çok sıcak değil.

"Gerçekten iyi miydim?" diye sordu ve dişlerinin hâlâ takırdadığını duydum.

"Evet, gerçekten yaptınız," diye cevap verdim. "Eminim izleyiciler performansınızdan keyif almıştır."

Bu kafa karışıklığında onda ek bir kırılganlık vardı. Bunu hissedebiliyordum. Kirli teslimiyetinin ışığında artan masumiyetini hissedebiliyordum. Bu, kelimelerin banyoda onun tarafından kolayca akmasına izin verdi, sesi beklediğimden çok daha hafif, özgür ve engelsiz akıyordu.

"Sevindim," dedi bana. "Unuttum... bazı noktalarda... yani *neredeyse* unuttum... bunun bir gösteri olduğunu unuttum... unuttum

İzleyiciler için oradaydım..." Duraklaması sarhoş ediciydi. Onunla yüzleşmek için dönmekten kendimi alamadım. "Sadece yeterince iyi olduğumu umuyordum... Yeterince iyi olmak istedim..."

Detaylandırması için onu zorlamalıydım. İzleyiciler için orada olduğunu unutmasının nedenlerini daha fazla açıklamalıydı. Benim ona kapıldığım gibi onun da bana kapıldığını teyit etmesi için ısrar ettim. *Benim* için yeterince iyi olmaya kararlıydı. Ama yapamadım.

Yapamadım işte.

Çelikten ayrışma duvarlarım buna izin vermedi. Riske atamazdım. Karşılığında hangi çılgın mırıldanmaların kendilerini banyoya geri göndereceğini göze alamazdım.

Bunun yerine dikkatimi doldurma banyosuna verdim ve kabarcıklar yükseldikçe sıcaklığı tekrar kontrol ettim.

"Ağrın nasıl?" Su yeterli derinliğe ulaştığında sordum.

"Tamam..." diye yalan söyledi, sonra tekrar düşündü. "Hayatta kalacağım ama acıyor. Her şey acıyor."

"Biraz hafifleden önce biraz daha acıyacak," dedim ona, mesafeyi kapatıp onu ikinci kez kucağıma almadan önce.

Onu suya indirdiğimde hareketsiz duruyordu. Köpükler onu yutarken birkaç inilti çıkardı ama başka bir şey yapmadı, gözleri sımsıkı kapalı bir şekilde küvete yaslandı.

İzledim.

Nefes alışını izledim. Hafifçe aralanmış dudaklarının güzelliğini ve kaşlarının çukurunu. Arkasındaki beyaz porselene karşı elf kahverengi saçlarının yelpazesini.

Çok küçüktü. Çok kırılgandı. Çok incinmişti. Çok güzeldi.

Bir kadını güzel olarak düşünmeyeli sanki bir ömür geçmişti.

Sevimli. Seksi. Fahişe.

Güzel.

Whorish. Pis.

Hepsinin bir yeri vardı ama orada değil. O kırık dökük küçük yaratığın acı içinde olduğu banyoda değil.

Yanına diz çöktüm ve alnındaki saçların bir kısmını düzelttim. "Su biraz sihir yapacak," dedim ve onu bu kadar kötü inciten ben olduğum için gülünç bir şekilde minnettar oldu.

"Teşekkür ederim," dedi ve yine o duraksama oldu. "Teşekkür ederim, efendim."

Onu tekrar öpebilirdim. Ağzımı onunkine yapıştırır ve onu sınırsızca sahiplenebilirdim. Yıllardır yüzleşmediğim kırık bir parçamla onun her kırık parçasını öpebilirdim.

Hiçbir şey yapmadım, sadece izledim.

Kıpırdamadan duruyordu, nefes alışları yavaş yavaş azalıyordu. Gözleri tamamen açılmadan önce dalgalandı, bakışları tam benimkine gelmeden önce bir, iki kez kırıştırdı.

"Özür dilerim efendim," dedi ama gözlerini kaçırmadı. "Size bakmamam... bakmamam... gerektiğini biliyorum..."

"Sanırım bu performanstan sonra birkaç küçük kabahati affedebilirim," diye cevap verdim ve gülümsememden nefret ettim.

Onun bana gülümsemesinden nefret etmedim.

"Gittikçe kolaylaşıyor... suyun içinde..." dedi. "Sıcaklık iyi... güzel..."

"Yatak da güzel olacak," dedim ona. "Sabah o kadar değil ama senin için kolay bir gün olacak." "Orada olacak mısın? Yatakta yani. Bu gece..."

Hayır demeliydim. Yapmam gereken işler olduğunu söylemeliydim. İmzaladığı sözleşme göz önüne alındığında böylesine lüks bir dinlenme yerine sahip olduğu için şanslı olduğunu söylemeliydim.

Ben bir şey söylemedim, o da cevap vermek için zorlamadı, sadece baloncuklardan yükselen dizlerine baktı.

"Bu gecedен çok daha kötü olacak, değil mi?" diye sordu. "Bu sadece bir tadımlıktı, değil mi?"

Normal şartlar altında acımasızca dürüst olurdu. Detayların dehşetini anlatırdım. Günler haftalara döndükçe dayakların nasıl daha da şiddetlendiğini. Onu her bir deliğinden nasıl sınırlarına kadar zorladığımı. Onu nasıl kullandığımı, istismar ettiğimi ve kendi hareketlerini kontrol edemeyen, her sözüm ve kaprisime asılan küçük, pis bir sürtük olarak bıraktığımı.

Sonra da dünyanın geri kalan pisliklerine sıralarını nasıl vereceğime geçelim.

Onların iğrenç lanet dönüşleri bir önceki cezanın okyanusunun üstünde.

"İkinci günü atlatmak dışında hiçbir şey için endişelenme," dedim ve o da bir nefes aldı.

"Sonunda iyi olduğumdan emin olacaksın, değil mi? Altmış gün bittiğinde kız kardeşime bakabilecek kadar iyi olacak mıyım? Söz veriyor musun?"

Ben hiç olumlu sözler vermedim. Benimkiler hep intikam ya da öç alma vaatleriydi, düşmanca koşullarda dişler gıcırdatılarak söylenirdi.

En son ne zaman bu kadar samimi bir ortamda böylesine dürüst bir güvence istediğimi hatırlayamıyordum.

"Kız kardeşimin bana ihtiyacı var..." diye devam etti. "Onun hakkında konuşmama izin verilmediğini biliyorum ve onun için bir şey istemiyorum... Sadece bilmem gerekiyor..."

"Sonunda iyi olacaksın," dedim ona. "Önümüzdeki birkaç yıl için seni hazırlayacak bir okyanus dolusu parayla birlikte ayakların tekrar kumsala basacak."

Başını salladı. "Teşekkür ederim. O zaman bu gecenin sadece bir tadımlık olması umurumda değil. Kabul ediyorum." "Ama bu gece değil," dedim ve elimi onunkine uzattım.

Onu biraz zorlayarak banyodan çıkardım ve omuzlarına bir havlu sararken dikkatli davrandım. Leğeni işaret ettim ve daha sabit bacaklarla dişlerini fırçaladı, musluğu kapatıp dikkatini bana vermeden önce sudan düzgün bir yudum aldı.

O havluyu bitirip yatağa girdiğinde kıyafetlerimi çıkardığım için kendimden nefret ettim. Kendi dişlerimi fırçaladığım ve yeni boşaltılmış banyoda yeni teklif verenler için cep telefonumu bile kontrol etmeden temizlendiğim için kendimden nefret ettim.

Onun yanında yatağa çırılçıplak girip pencereden ay parlarken ışıkları söndürdüğümde kalbimin çarpma şeklinden dolayı kendimden daha da nefret ettim.

Ama onun bedenini kollarımı açarak kendime bastırışından nefret ettiğim kadar değil.

"İyi geceler, efendim," diye fısıldadı ve bir anda uykuya daldı. Ve yıllar sonra ilk kez ben de öyle yaptım.

Yirmi İkinci Bölüm

Brandon

Bir başlangıçla uyandım, alışık olmadığım bir şekilde yönümü şaşırmıştım. Yetişkinlik hayatımda yönümü şaşırmak bana hiç yabancı değildi. Gözlerimi kırıştırdım ve ışığa doğru fırladım. Güneş, bir kış sabahı için şaşırtıcı bir şekilde pencereden gökyüzüne doğru yükseliyordu, vücudum yanımdaki kızın baskısından dolayı garip bir şekilde sıcaktı.

Derin uyuyordum. Çok

derin.

O kadar derindi ki, beni kendime getirmek için cehennem gibi bir rahatsızlık gerekmişti.

Morarmış Bayan Emerson yatak odasının kapısının bir sonraki vuruşuyla sarsılarak uyandı ve kapının kolunu test etmek için yanıma yaklaştı.

Kilitli. Kilitliydi. Dün geceki eylemlerimin çoğunda aklımı kaçırmış olabilirdim ama kapıyı kilitlemek standart faaliyetlerim arasına girmişti.

"Bran!" diye gürledi diğer taraftan gelen ses ve kendimi sirenin kollarından kurtarıp ayağa kalkarken bir küfür savurdum. "Bran! Orada mısın? Aman Tanrım!"

Elime geçen ilk giysileri giydim, avuçlarımdan acınası darbeleriyle saçlarımı düzelttim ve odayı geçip kapıya yönelmeden önce ceketimi silktim.

"Geri döneceğim," dedim yatak örtülerinin arasından bakan güzele. Kapının kilidini açıp salak kardeşim içeri dalmadan önce sahanlığa çıktığımda başını salladığı zorlukla görülebiliyordu.

Onu sahanlığa geri itip kapıyı arkamdan kapattığımda gözleri neredeyse kudurmuş gibiydi, vahşiydi.

"Ne oluyor lan?" Meydan okudum. "Aklını mı kaçırdın sen?!"

"Ben mi aklımı kaçırdım?! Peki ya sen aklını mı kaçırdın?!" diye karşılık verdi. "Bu hafta kafayı yiyorsun!"

Sözleri sert bir şekilde çarptı. Aptal herif ilk kez haklı çıkmıştı.

Ceketimi bir düzene sokmak için düzelttim. "Bu saçma sidikli çalar saatin keyfini neye borçluyum?"

İnançsızlıkla başını salladı. "Çalar saat mi? Öğlen oldu. *Gün ortası*, Bran. En son ne zaman öğleden sonrayı uyuyarak geçirdin?"

Ses tonum koyulaştı. "Dedim ki, bir erkek gibi kapımı yumruklamayı neye borçluyum?"

"Lanet olasıca şeytan mı?"

"Telefonun," dedi. "Bu sabah baktın mı?"

"Sonuç benim huzurumu bozmaya değecekse, kesinlikle değmez, ahmak," diye tersledim ve gömleğimin manşetlerini bir nebze olsun saygın bir şekilde bağladım.

"Lanet olsun. Teklifler," diye devam etti. "Çılgına dönüyorlar Bran. Drake benimle uğraşıyor, şifreli portaldan sana bir sürü mesaj gönderdiğini söyledi. Senin yerine benim harekete geçmemi istedi ama ona bunun senin kararın olduğunu söyledim. Ona, kabul etmek için tıklama ya da başarılı teklif sahiplerine planlama formlarını göndermek için yönetici gücüm olmadığını söyledim."

"Daha fazla teklif mi? Dün geceki mi?" Aptal gibi sordum ve cep telefonunu bana doğru itti.

Liste halinde ortaya çıkan son müşteri tekliflerini izlerken içimde yeni bir kıpırdanma oldu. Paige Emmerson tahminleri ile kabadayılığımın zirvesindeyken bile düşünebileceğimden daha uzun bir dizi vardı. Aylardır aklıma gelmeyen müşteriler. Bazı durumlarda yıllar. Ödeme portalı girişlerinde en yüksek önceliğin seçildiği teklifler. Onay isteyen, program formları isteyen, tekliflerinin onay kutuları işaretlenmiş olarak geri gönderilmesini isteyen adamlar.

Normalde bütün gece boyunca bunun üzerinde dururdum. Ama hayır. Bütün gece boyunca bunu hiç düşünmedim. Dikkatim başka bir yerdeydi.

"Onları kabul etmelisin!" Eric sanki buna ihtiyaç varmış gibi bağırdı. "Drake bu insanların en iyi geri bildirimi hak ettiğini söylüyor. Şimdi, dedi. Hemen dedi, Bran."

Eric'e talimatları söylerken yüzünü hayal edebiliyordum. Amcık milyarder kış arkadaşlarını idare etme şeklini onaylamayışını.

Liste, yüksek teklifler ve gayretli vaatlerden oluşan bir kasırgaydı. Coşkulu olmalıydım, yatağımdaki kızın nakit değeri karşısında deliler gibi sırtımalıydım.

Ama ben değildim.

Onu satma ihtimalinin beynimde yuvarlanan tuhaf ve kabarık saçmalıklara karışması, sigara içmek için ceplerimi yoklamama yetti.

"Tıkla onları!" Eric ısrar etti. "Burada kendiniz olarak oturum açın ve onları tıklayın! Çekin onları! Şimdi!"

Sigaramı çıkarırken, "Onları kendi zamanımda gözden geçireceğim," diye homurdandım. "Kendi hızımda, ne zaman uygun görürsem."

Gözleri acınası birer tabak gibiydi. Çenesi, birkaç gece önce yumruklarımınla karşılaştığı için hâlâ şiş olmasına rağmen gevşekti.

"Drake istediği kadar talepte bulunabilir," diye devam ettim, "ama ben taleplere balıklama atlamam. Kimse için değil. Hele hele o pislik için."

Başını arkamdaki yatak odasına doğru eğdi. "Orada mı? Seninle birlikte mi?"

"Seni ilgilendirmez," dedim ona. "Altmış günlük mallarla uygun gördüğüm şekilde ilgileneceğim."

Daire gözleri bakışlarını yüzümde tutuyordu. Orada karşımda parlayan şeyden nefret ediyordum. Sonraki sözleri kuru çıktı. Zayıf. Dürüstlikle doluydu. "Sana neler oluyor Bran? O kız sana ne yapıyor?"

Alay ettim ve verandaya gitmeyi umursamadan sigaramı yaktım. "Sanki kız bana bir şey yapıyor, ahmak."

Ben bir nefes çekerken, "Bunun olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Dünyanın bu yüzden çıldırdığını biliyorsun, değil mi?"

"Aydınlat beni," diye alay ettim ve ağırlığımı korkuluklara yasladım. "Söyle bana, ey bilge kardeşim, neden dünya tatlı Bayan Emmerson için çıldırıyor?"

"Çünkü *öylesin*," diye tısladı. "Çünkü tatlı Bayan Emmerson için çıldırıyorsun Bran. Tatlı Bayan Emmerson için aklını kaçıırıyorsun."

Güldüm.

Çok kesiciydi.

Aşağılık.

Bir alaydan daha fazlası

değil. Ve sahte.

Çünkü sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordum. Ben de onun kadar biliyordum.

"Bana bu saçmalıkları anlatma," dedim ona. "Sanki beachville'in arka ucundan altmış günlük zavallı bir satın alma için deliriyormuşum gibi. Lütfen."

"Bu doğru." Kendinden emin bir şekilde kollarını kavuşturdu. Deliliğime ayna tutmasından duyduğum hoşnutsuzluk yüzünden onu trabzandan aşağı itebilirdim. Altında kalacağı buruşuk sefalet yığınının bir an bile düşünmeden onu yuvarlayabilirdim. "Onun için kendini kaybediyorsun Bran. Bunu görebiliyorum. Drake görebiliyor. Lanet olsun, *herkes* görebiliyor. Ve bu yüzden teklif veriyorlar... görmüyor *musun*? Bu yüzden kendileri de harekete geçmek istiyorlar... çünkü onunla birkaç gün uğraştıktan sonra senin aklını kaçırmama neden olacak kadar iyiye, onlara ne yapacak, hey? Onlar için ne değeri var ki?!"

Çenemi sıkmadan önce uzun bir nefes daha çektim. "Teklif veriyorlar çünkü o iyi bir teklif Eric. Bundan başka bir şey değil. Sana öyle olacağını söylemiştim."

Gülme sırası ondaydı. Benimkinin aksine, onunki gerçektir. Yüzde yüz gerçektir.

"Kendine bakmalısın Bran. Seni kaç kızla gördüm? *Onlar* seni kaç kızla gördü? Hiçbiri seni terletmedi. Hiçbiri kameralar için onlara acı çektirmenin ötesinde gözünü bile kırpmadı. Hiçbiri umurunda bile değildi."

"Kes şu saçmalığı," diye terslendim ama o başını salladı.

"Ciddiyim," dedi. "Bu senin için, benim için değil. Çünkü sen benim öfkeli kardeşimsin. Çünkü sana neler olduğunu bilmeye ihtiyacın var. Seni yiyip bitirmeden önce kendi sorunlarını

çözmelisin."

"Drake'in bana söylemeni istediği şey bu, değil mi?" Sigaramın izmaritini parmaklıkların üzerinden fırlattım, görgü kurallarına lanet olsun.

"Drake mesajlarınızı kontrol etmenizi söylememi istedi. Bunu yap ve kabul et butonuna basarak isteyen kişilere zamanlama pinglerini gönder."

"Peki ya yapmazsam?" Tersledim. "Buraya kadar koşa koşa, telefonda Drake'e yalakalık yaparak mı geldin?"

Suçlama karşısında ellerini kaldırdı. "Ben orta yoldayım. Bu boktan fırtına seninle onun arasında."

"Evet, tabii ki öyle," diye alay ettim. "Sanki seni kendi kanatları altına alıp, masraflarını benim karşılayacağım bir vekillik vaadinde bulunmuyor. Öyle mi Eric? Güzel bir Aralık sabahında beni kuduz bir köpek gibi kovaladığın için sana vaat ettiği şey bu mu?"

Yanılmışım.

Belli oluyordu. Kaşları sertleşmişti, gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde acıyordu. Ya da belki ben görmüştüm.

Belki de ergenliğimizden beri onda gördüğüm her gerçek duygu kırıntısını görmezden gelmeyi seçmiştim, babamız hala evimizin reisiydi ve ben de belli belirsiz bir insandım. Belki de bir sonraki maaş çekimin nereden geleceği dışında var olan her şeyi umursamayı bıraktığımdan beri ondaki her şeyi görmezden gelmeyi seçmiştim.

"Bunu yapma," dedi. "Ona karşı çıkarsan seni parçalara ayırır."

Bir başka alayımı daha tutamadım. "Birkaç gece önce buranın sorumlusu olmak için can atıyordun. Bu ani endişe niye?"

Sonra bunu da gördüm.

İçim yeniden kıpırdandı. Sezgilerim, genellikle kızların sınırlarının ne zaman zorlandığını anlamak için ayrılmış bir şekilde yükseldi.

Endişeliydi. Benim

için endişeleniyordu.

Ensemdeki ince tüylerin diken diken olduğunu hissettim, o kalp atışında Drake'in genç ahmak kardeşime ilettiği mesajların eve sert bir şekilde çarptığını biliyordum.

"Ciddiyim," dedi. "Seni alaşağı edecek."

"Sakin ol," dedim ona. "Drake, Drake'tir. Elma arabasını deviremeyecek kadar çok para geliyor. Paranın devam etmesini istiyor, ben de ona altmış günlük kâr festivalini veriyorum."

Başını iki yana salladı. "O da benim gördüğümü görüyor Bran. Bu kız yüzünden kendini kaybediyorsun. Onun farklı olduğunu. Seni ters köşeye yatırıyor."

Ben de kendiminkini salladım. "Kontrolüm için hepiniz bana daha fazla kredi vermelisiniz."

"Teklifleri kabul et," dedi ve cep telefonunu göğsüme yaklaştırdı. "Lütfen Bran, şu lanet teklifleri kabul et ve işleri yoluna koy."

Ama yapamadım.

Listeye baktım, yeni teklif verenlerin isimlerine baktım, pislik üstüne pislik, çılgın nakit değerleriyle, her erkeği düşününce terletmeye yetecek kadar, ama tek bir tanesine bile izin vermeyi kendime yediremedim.

Yeni tekliflerin üzerindeki onaylanmış teklifler listesi bir hevesle kabul edilmişti, ancak planlama formları hala teklif sahiplerine gönderilmeyi bekliyordu. Paige Emmerson'ın satın alma sayfasında somut hiçbir şey yoktu, hiçbir şey onaylanmamış ve gerçek hayattaki bir takvime dahil edilmemişti. Düşüncesizce tıklanan bir kabul düğmesi dışında arkasında gerçek bir ağırlık olan sanal el sıkışmalar yoktu.

"Sana onları kendi zamanımda inceleyeceğimi söylemiştim," dedim. "Yalan söylemiyordum."

"İyi," diye tersledi. "Ne istiyorsan onu yap. Tekrar arayıp bilgi isterse ona ne söylememi istiyorsun?"

Ağzımdan döküldüğünde kendi aptal kibrimden nefret ettim. "Ona ne istersen söyle. Onun fikirleri benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

O anda Eric'i kaybettim. Ahizesini almak için elini uzattı ve ben de bir tokatla açık avucuna geri verdim. Tek kelime daha etmedi, sanki kaburgalarına yeniden sert bir tekme atmışım gibi sahanlık boyunca geri çekildi.

Ne yazık ki yatak odama geri döndüğümde kendimi tekmelenmiş gibi hissediyordum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Paige

Onun dönüşüyle nabzımın normale döneceğini ummuştum ama öyle olmadı. Brandon Grant, birlikte geçirdiğimiz son birkaç gün boyunca çok canlı bir şekilde tanıdığım Brandon Grant'a benzemiyordu. Farklı görünüyordu. Bir şekilde hareket etmişti.

Gözleri çiğ çiğ yanıyordu, öfkeliydi ama bildiğim gibi soğuk değildi. "Ne oldu?" Odaya geri döndüğünde ona sordum.

Başını salladı, görünüşe bakılırsa benim *beyefendisizliğimden habersiz* pencereye doğru ilerliyordu. Dışarıda kış göğü aydınlıktı. Dışarıya bakarken yüz ifadesini net bir şekilde görebilmek için yatağın onun tarafına doğru ilerledim.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum. "Ben bir şey mi yaptım?"

Sorum karşısında eğlenmiş görünüyordu. "Bir şey mi yaptın? Endişelenecek bir şey yok, tatlım."

Ama endişeliydim.

Bu garip bir duyguydu, endişe derinden ısıırıyordu. Bu benim için değildi, Phoebe için de değildi, hatta tüm bu çılgın süreç boyunca kazanmayı çok istediğim para için de değildi. Onun içindi.

Çok az tanıdığım ama tanımak istediğim adam. Beni kesin bir ölümden kurtaran adam, sadece benim gibi bir kızın yolundan geçebilecek en büyük canavarmış gibi davranıyordu.

Yorganın altına daha da girdim ve göğsümdeki gerginlikle nefes aldım. Bana böyle baştan savma bir cevap verdikten sonra tekrar konuşmasını beklemiyordum. Sesi güçlü bir şekilde çıktığında gözlerim tekrar ona doğru fırladı.

"İş dünyası, yön bulmaya değer bir şey olduğunda yön bulmak için bir pisliktir."

"İş dünyası benim burada olmam gibi mi?" diye sordum.

Tekrar konuşmadan önce durakladı, bana doğru döndü ve gözleri benimkilere çarptı. "Söyle bana. Buna değer mi? Bütün bunlara? Burada benimle geçireceğin altmış günün sonunda bir kamyon dolusu para için kendinden vazgeçmeye?"

Bakışlarına karşılık veremedim.

Boğazımdaki kelimelerle birlikte karnım da çalkalandı.

İnancımdan ve sağduyumdan emin olmak ve ona Phoebe için buna değdiğini ve hepsinin bu kadar olduğunu söylemek istedim. Bunun, bir çocuğa sahip olmanın çaresizliğinden kurtulma yolumu kazanmaktan başka bir anlamı yoktu.

Ne pahasına olursa olsun kurtarılması gereken bir kız kardeş.

Kalbimin kelimeleri öksürmesine izin vermek ve ona bundan daha fazlası olduğunu söylemek istemedim. Paradan daha fazlası. Kendimi ona vermekten ve sözleşmeli sürem sonunda arkama bakmadan çekip gitmekten daha fazlası.

Ona vücudumun her nefes alışımında onunkini nasıl arzuladığını anlatamazdım. Kalbimin, bedenimle birlikte ruhumu da ele geçirmiş olan bu adamdan ayrılma düşüncesiyle nasıl da çarpmaya başladığını. Rebecca Lane'in iskelede ona verdiği çaresiz tepkinin, onun yanında geçirdiğim altmış günün sonunda benimkiyle kıyaslanamayacağından nasıl korktuğumu.

"Evet," diyebildim ona. "Buna değer."

"Gerçekten mi? Ne istersem yapmaya değer, değil mi? Peki ya vücudunu önüne koyduğum herkese vermeye değer mi? Önündeki yolda nelerin sıralandığı hakkında hiçbir fikrin yok, küçük kız."

Sanırım o zaman irkildim.

Sanırım o zaman, ben daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan fiziksel tepkimi fark etti.

"Bunun olacağını biliyorsun, değil mi?" diye dürttü. "Önümüzdeki altmış gün boyunca önüne hangi kancık pisliği koyarsam ona sürtüklük mü yapacaksın? Şaşırmamanın sırası değil, tatlım."

"Bunun olacağını biliyorum," dedim. "Bana söylediğin her şeyi kabul ederim,

ben sadece..." "Sadece ne?" diye itti. "Ödeme gününün acıyla eşleşmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Bunun üzerine başımı salladım. "Hayır. Ödeme gününün hiçbir şeyi karşılamayacağından endişelenmiyorum. Ödeme günü çok cömert."

"O zaman ne?"

Gözleriydi, kazıyordu. Çok ham görünmesine rağmen duruşu çok güçlüydü.

İçimdeki gerilim koptu. Serbest kaldı ve çözüldü. Gözlerimi tavana diktim, başıma geleceklerden vazgeçme anının içinde kayboldum.

Çılgınca mizahı durduramıyordum. Hiçbir şey hissetmediğini iddia eden bir adama duygularımı itiraf etmekten korkuyordum.

"Endişelenecek bir şey yok efendim," dedim ama onunla alay etmiyordum. Kendi çılgın duygularım dışında hiçbir şeyle alay etmiyordum.

Kendini yatağın kenarına oturttu, gözleri hâlâ sertçe bakıyordu.

"Umarım kız kardeşin senin yanında olduğun için ne kadar şanslı olduğunun farkındadır," dedi kasvetli bir ses tonuyla ve bu canını acıttı.

"Umarım onun için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığımı fark eder," dedim ona.

"Umarım dışarıdaki bokun içinde nerede olursa olsun kalbimin onunkiyle birlikte olduğunu fark

eder."

"Umarım yaptığın şey için sana minnettardır."

"Fark eder mi?" "Fark eder mi?" dedim. "O yapmasaydı da ben yapıyor olurdum."

Bir kaşını kaldırdı. "Eğer minnettar olmasaydı? Minnettarlığın zerresine bile sahip olmayan biri için neden kendini bu kadar zorluyorsun?"

"Aşk," dedim ona, muhtemelen aynı çalkantılı tartışmanın bir başka turuna gireceğimizi umursamadan. "Aşkın koşulları yoktur. Gerçek olduğunda olmaz."

Cebinden bir sigara çıkardı. "Aşk hiçbir zaman gerçek değildir. Öyleymiş gibi görünebilir ama acınası bir yanılsamadır."

"Bu gerçek," diye ısrar ettim. "Sevgi gerçektir, minnettarlık da öyle. Merhamet, özverili olmak ve alçakgönüllülük de öyle. Bunların hepsi gerçektir. Her şeye değer."

"Yaşadığın bu bok çukuru hayatta senin için iyi şeyler yapıyorlar, değil mi? Seni bu bok çukurundan kurtarıyorlar, değil mi?"

Göğsümde bir acı daha filizlendi. "Hayır, derimi hayatın bok çukurundan kurtarmıyorlar," dedim. "O sensin. Şu anda tenimi hayatın bok çukurundan kurtaran sensin. Bazen en büyük kurtarıcılar en tuhaf zırhlar içinde gelirler."

Gülüştüğün içi boştu. "Ben bir kurtarıcı değilim."

"Sen olmasaydın burada olamazdım. Kız kardeşim muhtemelen dışarıda, o gece beni becerecek olan aynı sokak serserilerinden kaçıyordur, ama sen bana bu fırsatı sunmasaydın, bir milyon yıl geçse bile bu boktan kurtulma umudu olmazdı."

"Altmış gün boyunca kendinizi cehenneme atmak için bir fırsat mı? Nakit bir meblağ için her zerrenizin kontrolünü kaybetmek mi? Ben ne büyük bir kurtarıcıyım."

Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan dökülüverdi. "Bu cehennem değil. Bu cehennem değil..."

"Bu öğleden sonra o hırpalanmış vücudunu yataktan kaldırmayı dene ve bana bunun cehennem olmadığını bir daha söyle."

Başımı salladım. "Mesele bu değil. Bundan daha fazlası var," dedim ama sesim kesildi.

Gülüştü soğuktu. "Hoşuna gidiyor, değil mi? Burada olmak hoşuna gidiyor, değil mi? Sözlerime, dokunuşlarıma, her lanet talebime atlayan tatlı küçük bebek olmak hoşuna gidiyor mu? Sence o yüklü miktardaki parayı hemen burada banka hesabına aktarsam bir kalp atışı daha fazla oyalanır mısın? Elbette yapardın. Evet, burası tam bir cennet."

Omuz silkmeliydim. Ona haklı olduğunu söylemeliydim. Ona bunun da diğer işler gibi bir iş olduğunu, sadece daha yüksek bir maaşı olduğunu söylemeliydim. Ona haklı olduğunu, sadece bana söyleneni yapmam için para teklif eden bir adam olduğunu, başka bir şey olmadığını söylemeliydim.

Ama yapamadım.

Hiçbir şey söyleyemedim.

Bakışlarımı onunkilerden ayırdığımda yanaklarımın yandığını hissettim.

"Evet, gerçekten de Stockholm sendromu," dedi. "Bu her zaman olur. Gerçi bu, şirketimdeki çoğu kızıdan biraz daha hızlı."

"Olamaz. Sen adam kaçıran biri değilsin," diye mırıldandım.

"Öyle de olabilirim, tatlım. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Çelişen duygularım çılgınca bir takla atıyordu. Soğukluğu, bir gece önce beni ılık banyoya indiren adamla çelişiyordu. Kameralar için bir pislik denizinden sonra öpücüğü benimkine konan ve dünyalara bedel olan adam. Çıplak elleriyle tenimi kurtardıktan sonra beni ara sokaktan arabasına yükleyen adamla.

Onun bedenini yeniden yanımda istedim. Onun sıcaklığını benimkiyle birlikte hissetmek istedim. Ağzını tekrar hissetmek. eliğindeki gücü hissetmek. Onun iradesinde. Onun kontrolünde.

Ne kadar çılgınca olursa olsun ve her zaman öyle olacak olsa da ve bir milyon çılgın yılda bile böyle bir şey asla söz konusu olmasa da, onu istiyordum. Onu nefesimi kesecek kadar istiyordum.

Yaklaşmak yerine yataktan kalktı ve odanın diğer ucundaki gardırobuna doğru yürüdü. "Daha önce de söylediğim gibi," dedi bana. "İş dünyasında yön bulmaya değecek bir şey varsa bile yön bulmak çok zor. Biraz yol bulmamın zamanı geldi." Gardırobun kapağına asılı ceketinin cebinden bir telefon çıkardı. "Sana biraz yiyecek gönderteceğim."

"Bekle..." Fısıldadım, çok şey söylemek istiyordum. Patlamaya hazır deli kalbimden o kadar çok çılgınca ses geliyordu ki. "Bir dakika bekle..."

Ama kapı çoktan arkasından kapanmıştı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Brandon

Buna devam edemezdim. Çeliğimin altında fokurdayan çılgın duygu çukuruyla olmazdı. Çıkmam gerekiyordu. Duvarlarımın tekrar yerine oturmasına ve sağlamlaşmasına ihtiyacım vardı.

Hem onun hem de benim iyiliğim için.

İçindeki duygusal saçmalık kasırgası diğerleriyle aynıydı. Öyle olmak zorundaydı. Kendi istek, ihtiyaç ve gerçekler dünyası, kendisinden önce sınıra itilenlerden bir şekilde farklı görünebilirdi, ama olamazlardı.

Gerçek sevginin burada yeri yoktu. Bu dünyada değil. Benim etrafımda yoktu.

Gerçek şefkatin - cehennem, *aşkın* - hiçbir yerde soğuk nakit paranın karşılayamayacağı bir yeri yoktu. Her zaman dönüştürülebilir, satın alınabilir, satılabilirdi.

O farklı değildi.

O farklı olamazdı. Ve ben

de olamazdım.

Onun etrafındaki yıpranmış hislerim, inkar etmeyi hayatımın misyonu haline getirdiklerimden daha gerçek olamazdı. Sadece o kadar gerçek görünüyorlardı ki, savunduğumu sandığım sağduyunun her zerresine meydan okumaya başlamıştım.

Hızla aşağıya indim, telefonumda geziniyor ve aksiyona dahil olmak isteyen amcıklara karşı duyduğum nefretten nefret ediyordum. Ofis kapısının önünden geçip evin arka verandasına doğru ilerledim ve ahmak kardeşime karşı hissettiğim yeni nefret dalgasından nefret ettim.

Beni dışarı kadar takip etmedi ve buna minnettardım. Bir sigara daha yaktığımda boğazım gıcıklandırıyordu, ciğerlerim dumanın istilasına karşı haykırıırken zihnim nikotin için yanıp tutuşuyordu.

Normal şartlar altında Drake'in şifreli portaldaki tehdit nehrini takip etmekte hızlı davranırdım, ancak normal şartlar altında onun saçmalıklarına kendi saçmalıklarımla karşılık verme yeteneğim oldukça güçlü olurdu. Sanırım bu yüzden dikkatimi iş radarındaki diğer iletişim portallarına çevirdim ve bu işi olurluna bıraktım. Sanırım bu yüzden Bayan Emerson'dan ilk kez haber aldığım karanlık sosyal medya profilindeki yeni pingi fark ettim.

Mesaj başlığında "*Konuşalım*" yazıyordu. Kullanıcı profilinden bana bakan üniversiteli yüzü tanımam biraz zaman aldı ama tanıdığımda nabzım yeniden atmaya başladı.

Jake Wharton.

O ilk gece güzel sirenimle birlikte sahilde yola çıkardığım üç aptal çocuktan biri. Lance denen ahmak, üniversite kampüsünde onunla numara değiştirirken fotoğrafını çekmişti.

Paige Emmerson'ı 60 gün boyunca Rebecca Lane'i aldığınız gibi aldınız, diye devam etti mesajı. Onu görmek istiyorum. Parasını ödeyeceğim. Genç olabilirim ama param var. Ailem Wharton nakliye işinde. Bunu karşılayabilirim. Sadece onu görmeme izin ver. Nereye istersem oraya kaydolurum, nasıl yapacağımı söyle yeter.

Aptalın, kayıt sürecine dahil olan para hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu. Elbette, çocuğun parası vardı. Eminim nakliye işi onu varlıklı bir yaşam tarzında tutmak için fazlasıyla yeterliydi, ama benim müşteri tabanım tamamen başka bir türdü.

Normal bir iş gününde yüksek sesle güler ve ona en iyi ihtimalle küçümseyici bir yanıt gönderirdim. O gün sıradan bir iş günü değildi.

Onun gibi bir çocuğun bir kızı görme şansı için aile servetini ortaya koymaya istekli olması delilik sınırındaydı.

Eğer ben de aynı kız için delirme sınırında hissetmeseydim, onu bir şaka olarak görürdüm ve daha fazlasını yapmazdım.

Parmaklarım işi beynimden önce yaptı.

Seanslarımızdan birinde Paige Emmerson ile tam olarak ne yapmak istiyorsunuz?

Sigaramı bitirmek üzereydim ki bir ping sesi geldi.

Konuş, dedi. Sadece konuşmak ne kadar?

Ekrana bakarken verandanın parmaklıklarına yaslandım. Konuş.

Sırf tatlı Bayan Emmerson'la konuşmak için banka bakiyesinin gülünç bir kısmını ödeyecekti.

Düşünmeye fırsat bulamadan bir mesaj daha geldi.

Lütfen, yazıyordu. Yakında. Öncelikli bir randevu için daha fazla ödeyeceğim.

Gözlerim arka kapıya doğru fırladı. Eric'ten ya da güvenlik görevlilerinden iz yoktu.

Kardeşimin aynı profil üzerinde yönetici haklarına sahip olduğunu bilmediğimden, bu sosyal medya girişinde herhangi bir derinlemesine yanıt veremedim.

Ahizemi kaldırıp teklif ekranına geri döndüm ve iş beynimi yeniden toparlayıp en son teklifleri kabul et butonuna basacak kadar kendimi toparlamaya çalıştım.

Anlamsız bir görevdi. İstekler midemi bulandırmaya yetiyordu. O iğrenç amcıkların üst kattaki kızı parçalamalarını izleme fikri yeni bir türbölans dalgasına ilham vermeye yetti.

Eğer bu iki yanıımı yumruk yumruğa dövüştürebilseydim ve işten anlayan yanıımın galip geleceğine inansaydım, bu dövüşü memnuniyetle kabul ederdim, ama bu haliyle kabul etmezdim

sonuca dair bahislerimi korudum.

O berrak kış gökyüzüne bakarken, açgözlülükle sırlıslıkla olmuş bir dünyada sevginin hiçbir şey ifade etmediğini kendime kararlılıkla hatırlatarak kendime bir küfür kasırgası tısladım. Sevgi, para yığınlarıyla karşı karşıya geldiğinde hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bu aşk gibi bir şey olamaz.

Bu şefkat, sevgi... *hayranlık*... üst kattaki kıza karşı hissettiğim her ne haltsa, derinlerdeki sancılar ne derse desin, hiçbir şekilde aşk olarak tanımlanamazdı.

Aşk diye bir şey yoktu.

Benim için en önemli olduğu zamanlarda hiçbir anlam ifade edecek şekilde var olmamıştı.

O zamanlar onun için her şey olduğumu iddia eden bir kadın için her şeyimi ortaya koymaya hazır olduğumda bunun hiçbir anlamı yoktu.

Herkes satın alınabilir.

Doğru koşullar altında herkes bir parçasını bile gözünü kırpmadan satabilir.

Herkes gururla telaffuz ettiği *aşk* beyanlarını iyi bir nakit enjeksiyonu için nehrin aşağısına satabilirdi.

Arka verandada bana katılmaya karar verdiğinde Eric'e göz kulak olmayı geçmiştim. Sırtıma vurduğu tokatla başım döndü, gözlerim onunkilere çarptı ama karşılığında acıma dolu bakışlarıyla karşılaştım.

Bu gerçekten ben miydim? Zavallı mı?

Gerçekten de dünyanın bir tür zayıflığa tanıklık etmesine neden olacak kadar özdenetim tahtımdan inmiş miydim?

"Sana şu üniversiteli çocuk mesajından bahsetmemiştim," dedi, belli ki beni profiline kaydetmişti. "Dün gece geldiğinde gülmekten başka bir şeye değmeyeceğini düşündüm."

Başımı sallayarak onu onurlandırdım. "Ailesinin parası var."

"Evet, onları tanıyorum. Adlarını bir sürü kamyonun üzerinde gördüm. Sadece onun müşteri malzemesi olduğunu düşünmedim. Yakınından bile geçmedi."

Bu konuda son derece haklı olduğu dürüstlüğüne dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Belki de çocuğun bazı karanlık dürtüleri vardır ve onlara bir gezintiyi lütfedecek kadar harçlığı vardır."

Omuz silkti. "Onun kampüse dönmesini bekleyip ona bir film gecesi teklif etse daha iyi olur diye düşünüyorsun, burada onunla birkaç dakika geçirmek için bir sürü para ödemek yerine."

Ben gülmedim. O güldü.

Bir omuz silkme daha ve konuşmaya devam etti. "Kim bilir, hey? Şu anda dünyayı yeterince çılgına çeviriyor gibi görünüyor."

Bir an için önümdeki kardeşime kendi deliliğimle ilgili bazı gerçekleri anlatma isteği duydum. Paranın ve gücün üstünlüğünden başka bir şeye inandığım gençlik yıllarımdan kalan tek hatıra oydu. Çoktan geride bıraktığım yanımlı hatırlama ve benimle mantıklı bir şekilde konuşabilme umudu olan tek kişiydi.

Ama hiçbirini başaramadım.

Dış dünyaya, biyolojik kardeşime bile gerçeği söylemeyi asla başaramazdım, kendimi bu kadar savunmasız hale getiremezdim.

"Çocuğu aklımda tutacağım," diye mırıldandım, kendimi biraz kontrol etmeye zorlayarak. "Bu arada aksiyona katılmak isteyen fazlasıyla müşterimiz var." Koluna bir tokat indirdim ve soğukkanlılığımı korumaya kararlı bir şekilde bizi içeri götürdüm. "Kısa süre içinde halledeceğim. Drake, Emmerson'ın altmış gününün nakit dengesi için ne kadar iyi performans gösterdiğini anladığında saçmalıklarını yiyecek."

Gözleri beni delip geçti, gerçeği bulmak için derinlere daldı. "Ciddi misin? Bu şovu gerçekten olması gerektiği gibi yönetecek misin? Seni tamamen yutmadı mı?"

Alaycılığım boşa çıktı. "Herhangi bir şey tarafından yutulabileceğimi düşünüyorsan bence aklını kaçırmış olan sensin kardeşim."

Ofis kapısının önünde durdu. "Teklifleri kabul edecek ve programa aldırarak mısınız?"

Başımı sallamadım. "Lütfen, sanki bu soruyu bana sorman gerekiyormuş gibi." Omzuna bir tokat daha attım. "Drake'le çok fazla konuşuyorsun. Adam nakit enjeksiyonu konusunda paranoyak, her zaman öyleydi. Belki de yeraltı dünyasının poker bahislerinde fazla zorlanıyordur."

"Boku yediğinizi söylüyor. Liderlik koltuğundan indirilmen gerektiğini söylüyor."

Aptalca bir gülümsemeyi zorladım. "Evet, sanki programlama sürecini başlattığımda bu fikre sadık kalacakmış gibi."

Omurgamda beliren ürpertiden nefret ediyordum ama Eric umursamaz görünüyordu, boş sözlerimi ciddiye alarak omuz silkti. "Emin olduğun sürece Bran. Biliyorum, ben de bu işin içinde olmak istedim ama sen hâlâ benim kardeşimsin. Bu hâlâ senin çantan." Oyun parkındaki bir çocuk gibi kolumu yumrukladı. "Yok olduğunu görmek istemiyorum. Babamla zaten bir ömür yetecek kadar şey yaşadık, değil mi?"

Cevap vermedim, babamızın vefatını tekrar hatırlamak gibi bir isteğim yoktu. O

haklıydı. Zaten bir ömür yetecek kadar çok şey yaşamıştık.

Daha birkaç gün öncesine kadar, son birkaç yıl içinde ne kadar hıyar biri olduğunu düşünmeye başlamış olsam da, beni en zayıf anımdan çekip çıkararak onurlandıranın Henry Drake olduğunu söyledim.

Drake'in beni şerefliendirdiğine dair en ufak bir şüphem bile olması, yaklaşmakta olan deliliğimin bir başka göz kamaştırıcı kanıtıydı.

"Ben çocuklarla gideceğim," dedi Eric. "İskeleden sana biraz öğle yemeği getiririm."

bu akşamki gösteriniz."

Maaş bordrosundaki arkadaşlarıyla öğle vakti bira içmek istediğini biliyordum. İlk kez umursamadım. "İyi bir tane olsun," dedim ona. "Bu akşam büyük bir gösteri olacak, inan bana." Bu yorum hoşuna gitmişti. Bu düşünceyle bütün yüzü aydınlandı.

Rahatlama, sanırım.

Rahatlama ve pantolonundaki alet.

"İyi bir film olacağına inanıyorum," dedi ve bu kez omzuma attığı tokat şişirilmiş bir yoldaşlıkla doluydu. "Drake'in görmesi için sabırsızlanıyorum. Eğer bu gece de iyi bir iş çıkarırsan yarın bu saatlerde göt deliklerimizden teklifler çıkacak."

Yüzümde bir gülümseme, sırtım dik ve omuzlarım sağlam bir şekilde onun gidişini izledim, arka odadaki bazı çocuklar da deniz gezintisi için ona katıldılar.

Keşke ben de kendi saçmalıklarına onun kadar inansaydım.

Cep telefonumun kilidini açmadan önce dışarıdaki arabanın gürültüsünü bekledim.

Lance üçüncü zil sesinde telefonu açtı, Rebecca Lane'in kayboluşuyla ilgili hala nasıl ilerleme kaydettiğini anlatmaya hevesliydi ki ben yeni bir talimatla onun sözünü kestim.

"Jake Wharton," dedim ona nezaket göstermeden. "Bana onun cep telefonu numarasını bul."

Yirmi Beşinci Bölüm

Paige

Tenime bıraktığı her iz, aşık olduğum canavarın bir kanıtıydı.

Banyo aynasının serinliğinde kendimi inceledim. Vücudumdaki imzasını her yönüyle görmek için gerindim ve döndüm.

Dehşete kapılmam, önümdeki günler için ödümün kopması gerekirdi ama onun kirli malı olmaktan garip bir gurur duydum.

Omzumdaki şeytan bu lanetli yerde tamamen komuta ediyor olmalıydı, melek çoktan kaçmıştı.

Ellerimi göğüslerimin üzerinde gezdirdim, hassasiyetle alay ettim. Hem ağrıyor hem de hassaslaşıyordum. Meme uçlarım daha fazla temas için geriliyordu.

O akşam beni nelerin beklediğini merak ediyordum. Güzel ustam morluklarımı hafifletip izleyiciler için farklı bir eğlenceye odaklanacak mıydı? Belki de beni öğürtüp kusturacak ya da izleyenler için hüngür hüngür ağlayana kadar gerip aşağılayacaktı.

Ağzını tekrar benimkinde hissedip hissetmeyeceğimi merak ettim. Bir gece önce onda hissettiğim gibi öpücüğe aç olup olmayacağını. Beni aynı şefkatle kaldıracak ve iyileşmem için kollarının sıcaklığında tutacak mıydı?

Burada geçirdiğim altmış gün sona erdiğinde, ruhuma sahip çıkan adama dönüp bakmadan bu güzel temastan uzaklaşıp uzaklaşamayacağımı merak ediyordum.

Düşünceleri bir kenara itmek için kendimi zorladım. Buradaki dünyam bana söyleneni yapmaktan ibaretti. Her günü geldiği gibi kabul etmek. Kız kardeşime ihtiyacı olan yaşam çizgisini sağlamak için ne gerekiyorsa hayatta kalmak.

Beklediğimden önce kapı kilidi çaldı. Güzel canavar sert ellerinde bir kahvaltı tepsiyle içeri girdiğinde hala banyo ışığının altında çınlıplak duruyordum.

Bana baktı.

Ben de ona baktım.

Ona gülümsedim, yanaklarım yanıyordu.

O da gülümsemedi, sadece dikkatini başka yöne çevirdi ve tepsiyi yatağın üzerine

koydu. İşte o zaman bir tabak yerine iki tabak olduğunu fark edecek kadar dışarı çıktım.

"Basit bir öğle yemeği kahvaltısı," diye duyurdu ama öyle değildi.

Sandviçler iyi hazırlanmıştı. Kabuklu ekmek ve yanında tere ile süslenmiş bir salata. Sahildeki şirin bir öğle yemeği barından bir şey gibi.

Yatakta karşısına oturdum ve bacaklarımı katlayarak yukarı çektim, gözleri beni yerken çıplak yerlerimin ortaya çıkmasını umursamadım. Sanki beni daha önce çok daha az gurur verici koşullar altında yakından görmemiş gibi.

Sandviçler dikkatimi çekmeliydi ama çekmedi. Bakışlarım onu bırakmıyordu. Farklı görünüyordu. Onu tanıdığımdan daha dağınıktı.

Saçları kaygan ve koyu renkti ama o kadar da süslü değildi. Ayrıldığı yerin ortasında küçük bir tutam asi saç teli vardı. Gölgeli kirli sakalı, düzensiz gömlek yakasını tamamlayacak kadar koyuydu ve *yataktan yeni kalkmış* izlenimi veriyordu.

Bu düşünce beni gülümsetti ve bir kıkırdamaya karşı koymak zorunda kaldım. Bir kaşını kaldırdı.

"Vücudunun büyük bir bölümünde çürükler olan genç bir kadın için şaşırtıcı derecede iyi bir ruh halinde görünüyorsunuz."

Omuz silkmeyi başardım. "Altmış gün boyunca bir kırbaç direğine zincirlenmeyi bekleyen genç bir kadın için şaşırtıcı derecede iyi bir öğle yemeğinin tadını çıkarıyorum." Bu ondan bir sırıtış aldı. Tekrar konuştuğumda oldukça parlak bir şekilde gülümsüyordum. "Lütfen şefe övgülerimi iletin. Çok güzel."

"Teşekkür ederim," dedi. "Şef davranışlarınızı takdir ediyor."

Bu ima karşısında başımı öne eğmem bir anımı aldı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Şok olmuş gibisin," diye karşı çıktı. "Söylesene tatlım, benim gibi bir adamın öğle yemeğinde sandviç hazırlayabilmesini beklemiyor muydun?"

"Yapamayacağınızdan değil..." Dedim ki. "Daha çok senin... senin..."

"Hayatın ve rutinin ince yönlerine hoşgörü mü?" diye bitirdi ve içim burkuldu, yanağıma tokat atacak kadar gücenecek mi diye endişelendim.

O değildi.

Salatasını yerken gülümsemesi şaşırtıcı derecede hafifti.

Sohbeti ilerletmek için bu fırsatı değerlendirdim. "Yemek yapmayı sever misin? Dünyanın en zor eskortluk işi olmasaydı şef olur muydun?"

Gülmesini umduysam da gülmedi. "Yiyecek bir şeyler aşırmaq gibi bir alışkanlığım yok."

"Peki ne yaparsın?" Ben sordum. "Boş zamanlarında yani."

Bakışları boş ama keskindi. "Hobilerden mi bahsediyorsun? İlgi alanlarından mı?" "Evet," dedim. "Burası dışında da hoşlandığın şeyler olmalı, yani."

"Peki ya sen?" diye karşılık verdi cevap vermeden. "Sen üniversite öğrencisisin ve

Büyük, kötü dünya. Derslerle ilgili favorilerini bilmesi gereken kişi sensin. Alışveriş mi? Okumak mı? TELEVIZYON?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz."

"Çok mu meşgulsünüz? Boş zamanlarını hayallerle ve hobilerle oyalanarak geçiremeyecek kadar dinç bir öğrenci misin?"

Başımı tekrar salladım. "Boş zamanım var. Sadece... araştırma yapıyorum. Araştırıyorum ve kampüsteki kat arkadaşlarımla birkaç aptal içki içmeye gidiyorum. Bu ve geleceğimi planlamak, derslerimi ve ödevlerimi okumak." Durakladım. "Ve Phoebe, zamanımın çoğunu Phoebe'yi merak ederek geçiriyorum."

Bunun üzerine elini salladı. "Kız kardeşine olan ilginin farkındayım, küçük kız."

Ama değildi.

Olamaz.

Eğer kız kardeşim için duyduğum endişelerin derinliğinin farkında olsaydı, onunla benim aramda iki dakikalık bir görüşme yapılmasını reddetmesi mümkün olmazdı.

Başka bir soru sormadan önce bunun üzerinde durmam uzun

sürmedi. "Üniversite diplomanı aldıktan sonra ne olmak

istiyorsun?" Bu soruya tüm gün boyunca cevap verebilirdim.

"Mesleki terapist" dedim ona. "Hayatımı insanların kendi potansiyellerini en iyi şekilde yaşamalarına yardımcı olmaya adanmış istiyorum."

"Şu iyi kız saçmalığına dikkat et, yoksa sandviçimi kusacağım," dedi ama şaka yapıyordu.

İlk defa gerçekten şaka

yapıyordu. Ama ben

yapmıyordum.

"Ciddiyim," dedim. "Eğer zamanını bu dünyada iyi bir şeyler yapmak için harcamazsan, o zaman bu dünyada var olmanın ne anlamı var?"

Yüzünü buruşturdu. "Çünkü burada olmak isteyip istemediğimiz konusunda en ufak bir seçim yapabilecek kadar bile büyümeden doğum kanalından dışarı itiliyoruz. Çünkü bizler bireysel istekleri ve dürtüleri olan, önceliği kendi özgür irademizle en uzun ve en dolu şekilde yaşamak olan bireyleriz."

"Bu hayatın bundan ibaret olduğunu mu sanıyorsun? Ne olursa olsun kendimizi ilk sıraya koymak mı?" Ses tonum sert ya da acımasız değildi. Alaycı bile değildi.

"Bu hayatın bundan ibaret olduğunu *biliyorum*," dedi. "Paranın dünyayı nasıl döndürdüğünü gördüm. Ve inan bana, bu bencil pislikle tartışmak mümkün değil."

Ama ona inanmadım.

İnanamadım.

"Keşke birimiz diğerine inanabilseydi," diye fısıldadım gülümseyerek. "Eğer dikkatli olmazsak önümüzdeki altmış gün boyunca bu tür tartışmaları çok sık yaşayacağımızı düşünüyorum."

Bir kaşını kaldırdı. "Altmış gün boyunca benim zekice akıl yürütmelerimi kendine mal etmeden hayatta kalabileceğini mi sanıyorsun?" diye üsteledi ve bu yorumdaki rahatlığı hissetme sırası bana geldi.

"Göreceğiz," dedim. "Umuyorum ki belki de benim zekice muhakememden sağ çıkmak zorunda kalan ve diğer taraftan benimle birlikte hayır işlerine kaydolmak isteyen sen olursun."

Brandon Grant sandviçini tabağına geri bırakıp bakışlarını benimkilere odakladığında muhteşem görünüyordu.

"Ne hayır işi?"

Konuyu açtığım için pişmanlık duyarak omuz silktim. "Sadece üniversitede bazı şeyler yapıyorum. Komitelerin para toplamasına ve bağış kampanyaları düzenlemesine yardımcı oluyorum. Küçüklüğümünden beri bu tür şeyler yapıyorum."

"Yardımsever" dedi ama ben şaşırtıcı bir dürüstlikle başımı salladım.

"Sadece o da değil. Biliyorsun, düşünüyordum. Buraya geldiğimden beri. Kendim hakkında. Seçimlerim hakkında. Düşüncelerim hakkında. Hayatta, dünyada ve her şeyde ilerleme yöntemlerim."

"Devam et," diye itti.

Bir parça marul kopardım. "Eskiden beni bu işe iten şeyin tamamen iyi bir ruh olduğunu düşünürdüm. İyi bir insan olmak ve zamanımı ihtiyacı olan insanlara vermek istiyordum."

"Çok nazik küçük bir ruha benziyorsun," dedi ve bir parça iltifat hissetmek beni son derece memnun etmeliydi, ama etmedi.

"Teşekkürler," dedim ona. "Ama sanırım değişim ve iyilik için hayatın dış yönlerini zorlamak, kendi karanlığımdan çıkmanın bir yolu olduğuna inanmamı kolaylaştırdı. Sanki bir yerlerde bir gücüm varmış gibi. Biraz mücadele. Bir şeyler için ayağa kalkmanın bir yolu."

"Peki şimdi öyle hissetmiyor musun?"

Bakışlarımı sandviçimin kalıntılarına diktim. "Şu anda nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Artık hissetmiyorum. Burada değil."

Bunun üzerine boğazını temizledi. Cevap olarak bir yorum yapmak üzere olduğuna yemin edebilirdim ama ağzı açılırken gözleri keskinleşti ve akışı durdurdu. İşte böyle.

Boğazını ikinci kez temizleyip yarısı yenmiş sandviçini bir kenara itmeden önce düşünce zincirine devam etmesini isteme şansım olmadı.

"Bu gece büyük bir performans olacak," dedi. "Dinlenmişsindir umarım?"

Başımı salladım. "Evet, teşekkürler. Dün gece iyi dinlendim."

Onun da sevdiğini söylemesini ne kadar isterdim. Aramızda bir şeyler olduğunu kabul etmesini nasıl da istiyordum. Sadece benim tarafımdan onun tarafına doğru değil, lütfen Tanrım, hayır.

Bir sonraki sorusunu gerçekten beklemiyordum. Bir kalp atışı

için bile. "Jake Wharton," dedi. "Onun hakkında ne

biliyorsun?"

Çenemin düştüğüne eminim. "Jake Wharton mı? O sadece üniversiteden bir

adam..." "Ve?"

"Ve o da sahildeki üç kişiden biri, kumun üzerinde sürünerek ulaştığım adamlardan biri... onlar..."

"Onlar sana tecavüz etmeden ve sen de benim talimatlarımı çiğnemediğin önce," diye

bitirdi ve ben de başımı salladım. "Onun hakkında bildiklerim bu kadar,

gerçekten," diye sözümü tamamladım ama kaşlarını kaldırdı.

"Kampüs çevresindeki adamla etkileşimleriniz hakkında paylaşmak istediğiniz başka bir şey yok mu?"

Kalbim göğsümde güm güm attı. "Konuşmak için beni aramasını beklemiyordum. Bir dersin dışındaydım ve benimle konuşup konuşamayacağını sordu. Kampüste Rebecca Lane'in kendi parasını kazandığı gibi benim de para aradığıma dair söylentiler duymuştu. Yapmamam gerektiğini düşündüğü bir şeye imza attığımdan endişeliydi."

"Endişeli miydi?" diye dürttü.

Bir baş sallama daha. "Öyle dedi. Bana bir alternatif

önerdi." "Alternatif mi? Ne tür bir alternatif?"

Bir dilim domates yedim ve yüzümün ona uyacak renkte olmamasını umdum. "Bilmiyorum. Detay vermesini istemedim." Duraksamam, salatamı yemem için gerekenden daha uzun sürdü. "Teklifini kabul etmek istemedim."

"Neden olmasın? Ya kız kardeşinin derisini kurtarmak için çok daha az invaziv bir yol

olsaydı?" Söyleyecek kelime bulamadım. Sanki hayatımın bulmacasıymış gibi

yemeğimi karıştırdım.

"Neden onu ikna etmediniz Bayan Emerson? Madem başka bir alternatif vardı, neden kendinizi altmış gün boyunca fiziksel sınırlarınızın sınırına getirmeye bu kadar kararlıydınız?"

Ses tonundaki karıncalanmayı hissettim. Soruları içime çok sert bir şekilde saplanıyordu.

Cevap istiyordum. Gerçeği istiyordum.

"Çünkü ben istedim..." Ona söyledim. "Çok çılgın olabilirim ve belki şimdi daha da çılgınım ama bunu yapmak istedim."

Kahvaltı tepsisini aramızdan yana doğru fırlattığında irkildim.

"Sen mi istedin? Neden? Kız kardeşini kurtarmak için mi? Bin mil yarıçapındaki en yüksek ödeme

gününe sahip olduğunuza güvenmek, Bay Wharton'ın sunabileceği küçük şeyi mahvetmek için mi?"

"Evet," dedim. "Belki, evet. Tüm bu nedenlerden dolayı. Ama sadece bu sebeplerden değil. Ve bunu biliyorsun. I

Bunu bildiğini biliyorum." Bir sonraki sözcüklerimi zar zor söyleyebildim, neyim var diye merak ediyordum. "Hissettiğini biliyorum. *Beni* hissettiğini biliyorum."

"Oh, seni hissediyorum," dedi bana ve kesici tonu yeniden güçlendi. "Bir erkekte hiç olmayan iyiliği gören bir kızı hissediyorum. İyi bir ödeme günü için ruhunu parçalamaktan başka bir şey istemeyen bir adamda bir kurtarıcı gören bir kız. Kendisini bir dizi amcığa satacak ve haftalarca acı çekmesini izleyecek bir adamın yanında kendini güvende hissetmek isteyen bir kız."

Ona inanmalıydım. Sözlerine

inanmalıydım.

Kendisinden ve bu dünyadaki boktan yollarından bahsederken sesindeki her zehir zerresine inanmalıydım.

Ama ben yapmadım.

Yapmadım çünkü yine o çiğlik vardı, yüzeyin altında parlak bir şekilde yanıyordu. Gözlerinde görmezden gelemediğim bir acı vardı, çünkü ben de kendi gözlerimin derinliklerinde ona bakarken bunu hissediyordum.

Benim iyimserliğim onun kötümserliğiyle çarpışıyor ve aşık oluyorum. Nefretin altındaki kalbe aşık olmak.

"Bu Stockholm sendromu," diye devam etti. "Hiçbir değeri yok. Gerçek değil. Hiçbir şeye karşı duramamak." O konuşurken başımı salladım. "Benim hakkımda hissettiğin bu şeyler, *benim hakkımda* hissettiğim bu şeyler... bu saçmalıklar... gerçek değil küçük kız. Hiçbiri gerçek değil... Asla değil."

"Asla mı?" Ben zorladım. "Asla olmadığını nereden biliyorsun? Sana ne oldu?" Yemin ederim bana cevap verirdi.

Yemin ederim hepsi oradaydı. Çözölmek için zorlanıyordu. Dürüstlük için zorlanıyordu. Keşke telefonu aramızda yüksek sesle çalmasaydı.

Arayanın kimliğini kontrol ederken, "Buna bakmam lazım," dedi. Ve bir kez daha, gitmişti.

Yirmi Altıncı Bölüm

Brandon

Şanslı bir kaçıştı.

Yatak odasının kapısı sıkıca kilitliken sahanlıkta duyma mesafesinin dışına çıkar çıkmaz telefonu açtım. Lance'in sesi Jake Wharton'ın cep telefonu numarasını verirken bir krep kadar düzdü.

"Mesaj at," dedim o bana yüksek sesle söylemeye çalışırken.

"Elbette," diye yanıtladı. "Çocuk endişeli görünüyor, eğer bir anlamı varsa. Nakliye işinden cep telefonu numarasını aldım, üniversiteden biri gibi davranarak aradım. Gerçi ondan önce yurda dönerken onu kontrol ettim, futbol antrenmanından dönerken görece kadar yakındım. Oldukça stresli görünüyordu."

Çocuğun endişeli yüzünü hayal etmeye çalıştım. Cidden endişeli. Üst kattaki kız için endişeleniyordu. Onun iyiliği için o kadar endişeleniyordu ki, kişisel servetinin büyük bir kısmı da dahil olmak üzere onu bu dünyadaki her şeyden üstün tutuyordu.

Çünkü durumun en can alıcı noktası buydu. Eğer samimiye - cidden samimiye - bu dünyada herhangi bir sıfatla ilişki kurduğum hemen herkesin ahlaki yargısının üstündeydi. Bu dünyada varlığına güvendiğim hemen hemen herkesin ahlaki yargılarının üzerindeydi.

Ve tam da Paige Emmerson gibi iyimser küçük bir sevgilinin bu hayatta hak ettiği türden bir kurtarıcı.

"Rebecca Lane'in izini sürmeye geri dönmemi ister misin?" Lance sordu ve ben de, artık Henry Drake'in amcıklı pençesinde olduğu için bulabileceği hiçbir şey kalmayacağını bilsem de, olumlu anlamda homurdandım.

Omurgamdaki tiksintinin diğer fermuarı da buydu. Rebecca Lane'in koca ağzına rağmen içinde bulunduğu boktan durum. Sadece aptal kızın kendisi için değil, maaş bordrosundaki diğer kızlar için de ne anlama gelebileceğini ima ediyordu.

Drake'in dikkatini tekrar çekerse Paige için ne anlama gelebilir? Belki de maaş

bordromuzdaki kızları tekrar ziyaret etmenin tadına varır.

Belki de bunu yapsaydı Drake'in bitmek bilmeyen saçmalıklarına karşı kafamı toparlayamayacaktım.

Bir sonraki sigaramı yağmurda içtim. Bahçede volta atıyor ve şifreli portaldaki o pisliğin mesajlarıyla yüzleşmek için kendimi hazırlıyordum. O lanet şifreli mesajlarla yüzleşmem gerekiyordu.

daha derine atlamadan önce bu boynuz kilidini çözmeliydim. Ama hayır.

Onlarla yüzleşmedim.

Öğleden sonrasının soğuk ışığında pinglerini arayıp okumadı.

Bir yığın pislik tehdidinin arasından geçip bir karşı argüman oluşturmak umurumda değildi.

Bunun yerine yatak odasının penceresine baktım, aralık olmasını umuyordum ama pencereyi sıkıca kapalı buldum. Acaba o da yukarıda, benim ona baktığım gibi bana mı bakıyordu? Bir aptal gibi, elimde çıldıran bir kızın kabadayılığının altında gerçek bir şey olup olmadığını merak ettim.

Benim varlığında diğer kızların zamanla geliştirdiği aynı çılgınca istek yorumuna sahip olabilirdi, ama bunda daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Onun basit dürüstlüğü. Sade iyimserliği. Alçakgönüllülüğü.

Başkasının ruhunun derinliklerini yargılamadan görmesi. Benimkinin de öyle derinlerini gördü ki - enkazın altında ne kadar az şey kaldıysa artık.

Acaba Jake Wharton'ın iyi çocuk ruhunun derinliklerini görebilecek miydi? Onun beyaz şövalye kurtarma çabalarında kendini yepyeni bir *aşk* dünyasına gömmek isteyecek kadar teselli bulacak mıydı?

En azından bu saçmalıkla bir çatışmadan sağ çıkabilirdi. İşte

o zaman anladım, gerçek ve kesin olarak.

Üst kattaki güzel kıza ve onun küçük tatlı kalbine duyduğum sevginin, onun iyiliği için kendi üzgün ihtiyaçlarımı feda etmemi gerektirecek kadar gerçek olduğunu biliyordum.

Ayrıca Annabel Fisher'a kontratının tüm ücretini ödeyip onu serbest bırakabilseydim, karanlık gökyüzümde hızla bir ışık pırıltısı haline gelen kız için bunu yapmaya kendimi kesinlikle ikna edebileceğimi de biliyordum.

Bir yolunu bulacaktım. Bir yolunu bulacağım ve yakında. Çok yakında.

Sigaramı bitirip birtane daha yakmadan önce boğazım parşömen gibi kurumuştı. O soğuk ve berrak andaki inancım her şeydi. Her şeyden daha güçlüydü.

Neredeyse yirmi yıldır ilk kez bu dünyada bir şeyi paranın üstünde tuttuğumu fark ettiğimde sırtıtmamı engelleyemedim.

Sonunda paradan daha önemli olan şey, bana şimdiye kadar sahip olduğumdan *daha fazla* para kazandırmayı vaat eden şeydi.

İronik.

Ne kadar ironik.

Onu göremesem de üst kattaki pencereden bana baktığını biliyordum. Berbat bir kış öğleden sonrasında bardaktan boşanırcasına yağan yağmura bakıp sırttım ve onu görmeme gerek yoktu,

biliyordum işte.

Ayrıca onu özgürlüğüne sağ salım kavuşturmadan önce geçmem gereken bir spin ve slalom maratonu olduğunu da biliyordum.

Yapabilir

miyim?

Yapmak

zorundayım.

Hiçbir zaman meydan okumalardan kaçan bir adam olmamıştım. Neredeyse beni tamamen ortadan kaldırmaya çalışacak bir iş ortağıyla kafa kafaya gelmeyi gerektirse bile, bundan kesinlikle çekinmezdim.

Geliyordu. Yıllardır geliyordu. Bayan Emmerson ve onun elf zekası, kumda çizgimi çekmem ve mızrağımı savaşa hazır hale getirmem için gereken itici güç olabilirdi.

Yağmurlu bir günde içtiğim sigaranın yalnızlığı sona erdiğinde kararımı netleştirmiştim.

Eric arka verandaya çıktığında belli ki iskelede bira içiyordu. Mutfak masasında benim için iyi ve doyurucu bir öğle yemeği vaadiyle yanıma gelirken sırtıyordu.

Yukarıdaki yaratıkla paylaşmak için kendiminkini hazırladığımdan bir milyon yıl geçse bile şüphelenmezdi.

Merdivenlerde ona katıldığımda "Teklifleri kabul ettin mi?" diye sordu. "Bu gece iyi bir gösteri olacak, değil mi? Zamanlarının geldiğini bilirlerse deli gibi salyalarını akıtacaklardır."

Kürek kemiklerinin arasına sert bir tokat atarken gülümsememi engelleyemedim. Bu sefer sahte değildi. Palavra değildi.

"Bu gece gerçekten çok iyi bir gösteri olacak," dedim ona ve yalan söylemiyordum.

Ama bu sefer webcam ekranlarında deli gibi salyalarını akıtan amcıklar için değildi. Bu, ayrıcalık için kapışılan soğuk, sert nakit paralarıyla teklifler arasında vızıldamak için zorlanan puştlar için değildi.

Bu sefer her şey benim içindi.

Sırıtan kardeşime aç olmadığımı söyledim ve her zamanki iş yoğunluğumla her zamanki benmişim gibi sırtarak ofis koltuğuma oturdum.

O teklifleri kabul et butonuna bastım ve üst kattaki sevgilim umurumda değilmiş gibi planlama formlarını doldurdum. İşlerimi altmış günlük herhangi bir günmüş gibi yürüttüm ve bu üzücü gün sona erdiğinde uğraşmam gereken destansı Henry Drake boyutlarında bir tartışmam yoktu.

Ama umurumda değildi.

Umurumda değildi çünkü güçten ve yıllarca para kazanmaktan başka bir şey düşünmeyen bir adamın steril çeliğinin altında bir yanım parlıyordu.

Bir yanım, sonunda korumaya değer bir şey bulduğumu ve onu bu dünyada zarar görmeden

parlaması için serbest bıraktığımı bildiği için rahat bir nefes alıyordu.

O kısım günlerimin geri kalanı boyunca var olacaktı, saf lanet karanlığın kundakları altında küçük bir ışık.

Ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. Paige Rowan Emerson aynı tatlı küçük Paige Rowan Emerson olduğu sürece.

Ve benim gibi bir amcıkdan çok ama çok uzakta.

Normal hislerime dönmek için en ufak bir umudum bile kalmadan önce Jake Wharton'a kısa mesajı gönderdim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Paige

Yatak odasının penceresinden onu izlerken bunu biliyordum. Bana doğru bakışını bir an bile inkar edemedim.

Aramızdaki bu şey, içimde gerçekten nabız gibi atan şey, buradaki zamanım sona erdiğinde sırtımı dönebileceğim altmış günlük bir balondan çok daha fazlasıydı.

Hayranlık, arzu, şehvet... *ihtiyacın* baş döndürücü bir karışımıydı. Ama bunların hepsinden daha fazlasıydı. Konuşulan kelimelerin çok ötesinde çılgın bir yakınlıktı. Hayata bakış açılarında zıt kutuplarda olmalarına rağmen, bir insanın ruhunun diğerinkiyle yakınlaşmasıydı.

Ruh.

Bir yakınlık.

İşte o zaman anladım. Kesin olarak. Gerçeğin ötesinde bir gerçek. Bu aşktı.

Kelimesi bile tüylerimi diken diken etti.

Sevgiler.

Bu hayatta önemli olan tek şey buydu. Her gün zorluklara göğüs germeye, ne olursa olsun başka bir insan uğruna kendini ateşe atmaya degecek tek şeydi.

Ve ben de bunu yapardım. Sonuçları ne olursa olsun, her gün kendimi bu adam için ateşe atardım. Karanlığın içindeki bu karanlık yaratığa karşı hissettiklerim, sırf onun içindeki hamlığın derinliklerini hissetmek için kendimi sonsuza dek bir ateşin üzerine atmama yetiyordu.

Aşk bana yabancı değildi. Kız kardeşimle aramdaki bağı, gücünün bilincinde olduğum zamanlardan beri hissediyordum. Yine de *bu* aşk - bu başka bir şeydi. Farklı bir şeydi.

Vücudumun daha azı için çılgılık atarken bile daha fazlası için çılgılık atmasını sağlaması. Kollarının beni sıkıca sarması çok şey ifade ediyordu. Bir ruha asla güvenmemem gereken bir dünya karşısında ona nasıl güvendiğimi.

Beni nasıl kurtardığını.

Hâlâ olduğu gibi. Beni kendi dünyasında tutarak her gün her dakika beni kurtarıyordu.

O eve geri döndüğünde pencereden uzaklaştım, midem yeni yeni bulanmaya başlamıştı.

ona içimde gerçekten neler olduğunu söylemem gerekiyordu. Onunla geçirdiğim bu zamanın benim için gerçekten ne anlama geldiğini. Ama yapamadım. Nasıl söyleyebilirdim ki?

Para için tam teslimiyetle geçen altmış günün birkaç günündeydik. *Evet efendim* demekten başka bir şey yapmamalı ve talimatları yerine getirmeliydim, Brandon Grant gibi güzel bir canavarla sonsuza dek mutlu olmayı ummamalıyım.

Saatler boyunca kendimi sakin olmaya zorladım, yatakta oturup kişisel alanındaki eşyalara baktım ve bu dünyada gerçekten ona ait başka bir yer olup olmadığını merak ettim. Eğer bir yerlerde bir evi varsa. En sevdiği televizyon programları ya da en sevdiği romanlarla dolu bir kitaplığı olup olmadığını. Bir sporcu olsaydı, bir akşam yerel bir spor salonuna gidip koşu bandını çalıştırsaydı ya da spor arkadaşlarıyla bir futbol sahasında buluşup tekme tokat dövüşseydi.

Eğer masa oyunlarını seviyorsa. Bir satranç oyuncusu olsaydı. Bana ipleri öğretseydi ve ben ayaklarımı bulmaya çalışırken aptalca çabalarım gülseydi.

Eğer bir gün onu yenebilirim.

Bu düşünce beni gülümsetti.

Ne olursa olsun hidrasyon seviyemi yüksek tutmak için banyodan bol miktarda su içtim. İçeri girip bana taze bir tabak makarna getiren rastgele takım elbiseli adama teşekkür ettim. Kendimi o akşam, sadece birkaç saat içinde karşıma çıkacak olan gösteriye hazırladım.

Ve bekledim.

Gökyüzü geceye dönerken ve yıldızlar pencereden tepeme doğru yol alırken hem heyecan hem de sinirle bekliyordum.

Ustam nihayet kapının kilidini açıp içeri girdiğinde oda karanlıktı. Tepedeki ışıkları yaktığında irkildim, gözlerim yanında taşıdığı deri çantaya takıldı.

"Benim pis küçük kızım için bir takım kıyafet daha," dedi bana ama gülümsemesi, hakimiyet kurarken ondan beklediğim her zamanki sinsi sırıtış değildi. Yatağa oturdu ve çantayı açtı. Seçtiklerini görünce gözlerim büyüdü.

Daha fazla dantel, kesinlikle. Kıyafetlerin tarzı çökmüştü ama bu gece farklıydılar.

Satenle karışık beyaz dantel. Bir önceki babydoll'dan çok daha fazlasını örtmeye uygun kumaş izleri. Seçtiği elbisenin askılarını kaldırdı ve elbise çok güzeldi. Seksi ama güzel.

Kayıslara uzandığımda "Önce duş al," dedi. Başımı

salladım. "Elbette efendim."

Ayağa kalktım ve elimi tutup beni bu kadar nazıkçe banyoya götürmesini beklemiyordum. Ceketini bir kenara atıp gömleğinin düğmelerini iliklemesini de kesinlikle beklemiyordum. Sert ışıkların altında kendini gösterdiğinde gözlerimi yontulmuş kas ovalarından ayıramadım. Duşu açıp bana içeri girmemi işaret ettiğinde daha önce ondan görmediğim bir şekilde gülümsüyordu.

Su, morarmış tenime karşı harika bir his veriyordu. Sıcaklığı inanılmazdı, omuzlarımdaki akıntının ağırlığı beni sırttırmaya yetti.

Yanıma geldiğini hissettiğimde gözlerim kapalıydı. Göğsü sırtıma sıkıca bastırdığında nefesim kesildi, kolları belimi kavramak ve beni sıkıca tutmak için yılan gibi kıvrıldı.

Ağzı enseme bastırdı, dudakları ıslak saçlarıma değdi ve ben kendimi tutamadım, daha fazlası için geri ittiğimde nefesim her şeydi, bedenim içimdeki her arzu kırıntısıyla daha fazla temas için zorlanıyordu.

Parmakları kaburgalarımın yukarı çıktı, morarmış göğüslerimin arasından geçerek köprücük kemiğimin üzerinden süzüldü ve boynumdaki tüyleri temizledi.

"Bu gece büyük bir gösteri olacak," dedi bana. "Umarım hazırsındır."

Başımı salladığımda dudakları tenimi gıdıkladı. "Evet, efendim.

Hazırım, efendim."

Kıç yanaklarımdaki kabarıklığı, kıvılcımı hissetmek için kalçalarımı tekrar tekrar sıkmamı sağlayacak kadar zorlayıcıydı.

"Dikkatli ol," dedi. "Dokunuşumu çok erken istersen, daha sonra yorgunluk baş gösterdiğinde pişman olursun."

Ama daha sonra asla pişman olmayacaktım. Onun dokunuşunu istediğim için asla pişman olmayacaktım, bu dokunuş geldiğinde ne kadar vahşi olursa olsun.

"Lütfen," diye fısıldadım, suyun üzerinden duyulabilecek kadar yüksek bir sesle. "Lütfen, efendim."

İsteğimi değerlendirmek için zaman ayırmadı. Beni bir çırpıda döndürdü ve çenemi, kalbimin göğsümde zıplamasına neden olacak kadar keskin bir şekilde ona doğru eğdi.

Gözleriydi. İçlerindeki arzu bana geri yansıyor. Sadece soğuk ve hesaplı değil, altında çiğlikle dolup taşıyordu. Bedenimi tüketmek ve ona sahip olmak istemenin sertliğinden daha fazlasıyla dolup taşıyordu.

O anda bana geri yansıyan şeylerden herhangi bir sonuç çıkarmaya cesaret edemedim. Onun gibi bir kara şövalyenin benim gibi bir kıza aşık olmasının nasıl görüneceğine dair kendi peri masalı ideallerimle yüzmeye cesaret edemedim.

"Burada kamera yok," dedi. "Ücretsiz fazla mesai isteğinize şaşırdım." "Kamera yok," diye yansıttım. "Sadece sen."

"Ve istediğin bu mu, küçük kız?"

Başımı kolayca salladım. "Sadece siz, efendim. Sadece sen ve ben."

Yakınıma eğilip arkama uzandığında beni sertçe kavrayıp doyurmasını umuyordum ama onun yerine bir şampuan şişesini eline aldı.

Parmakları kafa derimde harikaydı, beni köpürtürken sertçe karnımı kazıyordu. Köpüğü uçlara

kadar yedirirken şaşırtıcı derecede nazikti, beni durulamak için başımı akıntının altına geri itmeden önce her teli kaplamaya dikkat etti.

Orada da durmadı. Sabunlu vücut losyonunu tüm tenimde gezdirirken inanılmazdı. Bacaklarımın iyice örtüldüğünden emin olmak için dizlerinin üzerine çöktü, sonra dilini tam tatlı noktada gezdirmeden önce burnunu bacaklarımın arasındaki hassasiyete bastırdı.

Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarında gezdirmekten kendimi alamadım, çabalarına devam ederken onu cesaret edemeyeceğim kadar yakınımda tuttum.

"Acıyor mu tatlım?" diye sordu ve başımı salladığımda gözlerini yüzümde hissettim. "Kameralar harekete geçme çağrısı yapana kadar durayım mı?"

"Hayır," dedim. "Lütfen efendim. Durmayın. Lütfen durmayın."

İki parmağını derinlere soktuğunda bacaklarım güçsüzleşmişti ama bu hoşuma gitmişti. Beni dönüştürdüğü ahlaksız sürtük gibi inleyecek kadar sevmiştim.

İçimdeki mükemmel noktaya baskı uygularken ve bunu klitorisimdeki mükemmel ağzıyla eşleştirirken ayaklarımın üzerinde nasıl durduğumu bilmiyorum. Parmaklarım kafa derisini tutarken, beni daha sert iterken, beni daha geniş açarken, daha önce hiç olmadığım şekilde benimle dalga geçerken sırtüstü yuvarlanmaktan ve daha fazlası için yalvarmaktan nasıl kaçındığımı bilmiyorum.

Ve sonra acıttı.

Boşta kalan eli morarmış kıç yanağımı sıkıca kavradı ve acıyı, tıngırtıdaki görkemli bir fener gibi kazıdı.

"Evet..." Nefes aldım. "Evet, lütfen..."

"Sen tanıdığım en masum küçük sapıksın," diye homurdandı ve ben sırtışımlı tutamadım.

"Bir paradoks," dedim ona. "Kutulardaki işaretlerle bu kadar ilgili bir dünyada tuhaf, küçük bir paradoks..."

Kendimle ilgili tuhaf değerlendirmelerimi daha önce hiç kimseyle paylaşmamıştım. Maskem iyi yerleştirilmişti ve gülümsemem görüş mesafesindeki her izleyiciye karşı yumuşak ve istekliydi.

Ama onunla değil.

Onunlayken kendim olmak istedim, neredeyse onu kendisi olarak tanımak istediğim kadar. Maske yok, onay kutusu yok. Sadece ruh ruha.

Sadece o benimkini alıyor, benimkini kullanıyordu.

Çok da uzak olmayan bir gelecekte bir gün benimkine de sahip olacaktı. Bu

düşünce beni ürperti üstüne ürpertti.

Bir gün kesinlikle benimkine sahip olacak. Hepsi içinde.

Ruhum onun olacak. Sonsuza kadar.

"Ne?" dedi ve ağzını geri çekti. "Ne düşünüyorsunuz, tatlı Bayan Emmerson?" Cevap

veremedim, sadece gülümsedim. Bir gülümseme ve saçlarını daha sıkı kavrama.

"Lütfen daha fazla," diye mırıldandım. "Lütfen daha fazla, efendim."

"Sen gerçekten de küçük, tuhaf bir paradokssun," dedi. "Dünyanın böylesine küçük bir mucize için çıldırmasına şaşmamalı."

Anlayamadım. Dünya çıldırıyor.

Dilinin muhtaç klitorisimle muhteşem dansına devam etmesinden başka bir şey anlamıyordum.

Bedenimin onun içimde olması için haykırışından başka bir şey anlamıyordum. "Lütfen," diye mırıldandım. "Lütfen daha fazla, efendim. Sizi hissetmeye ihtiyacım var, efendim."

Sesi kalındı ve çok sevmeye başladığım karanlıkla süslenmişti.

"Sikimi o güzel küçük amcığın sokmamı ister misin?" diye itti. "O dövülmüş küçük amcığının iyice açılmasını ister misin?"

"Lütfen..." Parmaklarına karşı direnerek başardım. "O

zaman söyle," diye homurdandı.

Ama söyleyemedim. Söyleyemedim. Karşımdaki gibi iğrenç bir tanrıya o iğrenç sözleri söyleme düşüncesi bedenimin kaldıramayacağı kadar büyük bir istekti.

Delirmiş bir fahişe gibi tıslayıp inleyecek kadar sert boşaldım, aç etime mükemmel dokunuşunun hissinden başka her şeye kendimi kaptırmıştım.

Zonklayan klitorisime bir tokat indirdiğinde daha sert inledim, ama gözlerim onunkilere dikildiğinde kızgın değil, gülümsüyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, başını bana doğru sallarken siki avuçlarının arasındaydı.

"İyi kızlar asla izinsiz gelmez," dedi ve yanaklarım duş buharında bile sıcaktan yandı.

"Özür dilerim efendim," dedim. "Duramadım..."

"O zaman ben de yapabilirim, değil mi?" diye sordu ve suyu kapatmak için arkama uzandı. "Buna inkârın cezası diyelim."

Duştan çıkıp aletini alçak bir havlunun altına saklarken ağzım açık kalmıştı. "Hadi bu gösteriyi yola koyalım," dedi ve elini benimkine uzattı. "Dünya bekliyor."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Brandon

Beyaz danteller içinde inanılmaz görünüyordu - ruhundaki masum küçük sapkınlığın mükemmel bir temsili.

Güzel Bayan Emmerson uzun saten elbisesinin içinde bana bir dönüş yaparken sarhoş edici derecede gergindi. Arkası açıktı. Önceki kırbaç çizgilerini tenindeki koyu parlaklığıyla ortaya çıkaracak kadar alçaktı. Çok lezzetliydi. Aletimi zonklatmaya yetti.

Bundan da öte, boğazımı sıkacak kadar güzeldi. Sevgi.

Bu gerçekten lanet bir sevgiydi.

Eğer gerçekten aşkın var olduğunu düşünüyorsam, eminim ki kız onu karanlığımın içine hapsetmişti. "Kameralara iyi görünecek miyim?" diye sordu ve başımı öne eğdim.

"Muhteşem görünüyorsun. İzleyiciler seni kucaklayacak ve daha fazlası için yalvaracaklar."

Soruyu takip etmeye cesaret etti. "Peki ya siz? Sizin için iyi görünüyor muyum, efendim?"

Unvanlarım söz konusu olduğunda onun görgü kurallarını unutmuştum. Efendim. Efendi. Artık hiçbirinin önemi kalmamıştı, ki bu bile başlı başına yeterince yabancıydı, tüm bu üzücü olayın altına bir çizgi çekmeli ve kendimi toparlamak için bir sahile gitmeliydim.

Bu kız - mehtaplı kırlardaki bu küçük siren - damarlarımda onu köle kız gerekliliklerine karşı bağışıklık kazandıracak kadar derindi.

Yine de bunu ona söylemeyecektim. Bu akşam onu sınırlarına kadar zorlamaktan, yalvartmaktan, tüm ruhuyla boyun eğmesini sağlamaktan zevk alacaktım.

Ya ondan sonra?

Kol düğmelerimi düzelttim ve bu düşünceyi bir kenara ittim.

Dönüşünü durdurdu, gözleri benimkileri arıyordu. "Lütfen efendim, umarım yeterince iyi görünüyordum."

"İyi görünüyorsun," dedim ona, sonra saçlarının bir kısmını kulağının arkasına itecek kadar yaklaştım. "İyi saçmalık, küçük kız. Çok güzel görünüyorsun."

Gözleri büyüdü.

Güzelmiş. Abartılı bir terim kullandığımı değiştiremeyecek kadar geç fark ettim. Gözlerim sert bir

şekilde

kaçınılmaz olanla yüzleşirken.

O kelime bulamadan ben konuşmaya devam ettim. "Siz harika küçük bir yaratıksınız Bayan Emmerson. O akşam iskelenin altında tam bir keşif yaptınız."

Yanakları pembe pembe yanıyordu. Alt dudağını dişlerinin arasında sıkıca emerken ağzı gergindi.

Ona zaman tanısaydım aynı derecede abartılı bir şey söyleyecekti ve bunu biliyordum. Ona bu şansı vermedim, sadece en güzel gece ceketimi giydim ve yatak odasının kapısını işaret ettim.

Sahanlığa çıkmadan önce derin bir nefes aldı. "Çok fazla sinir var," dedi. "Acaba ileride de aynı şeyleri yaşayacak mıyım?"

Yorum yapmadım.

Yanımda böyle beyazlar içinde bir kadın varken sahanlık bana oldukça geçitliymiş gibi geldi. Webcam odasına açılan kapı menteşeleri üzerinde gıcırdadı. Kapıyı yeterince geniş tuttum, o da içeri girip kurulumu inceledi.

Bu gece yatağı orta alana çekmiştim ve dört karyola direğinde prangalar hazır bekliyordu. Çarşafın onun beyazıyla tezat oluşturan siyah satendi. Bağlar, kontrastı tamamlamak için kalın siyah deriydi.

Burada eğlenecektim, kameralar sikilecekti.

"Yatağa," dedim ve tırmanmadan önce başıyla onayladı. İlk gece ona öğrettiğim pozisyonu aldı, kalçalarını güzelce ve genişçe açarak diz çöktü. Ellerini boynunun arkasında birleştirdi ve gözleri aşağıya odaklandı, başı eğikti.

Ona iç çamaşırı vermemiştim. Dantelin altından dokunmama engel yoktu. Onun için planladığım hiçbir şeye engel yoktu.

Acı. Feryatlar. Zevk. Kız çıldırdı.

Kameraları harekete geçirmek için hiç vakit kaybetmedim ve izleyicilere ben çekimde görünmeden önce onu itaatkâr duruşuyla bol bol gösterdim. Bu gece hiçbirine hitap etme zahmetine girmedim. Tüm dikkatim Paige'in ve benim yakınlığımı beklerken titreyen bedeninin üzerindeydi.

Yanında varlığını hissettirdiğimde omuzları sivilcelendi. Tümsekler kollarının üzerinde iz bıraktı ve parmaklarım onu takip etti, bileklerini sıkıca kavrayana kadar uzuvları üzerinde yumuşakça süzüldü.

Talimatlarıma göre hareket etti, el ve ayak bileklerindeki prangaları sıkıca bağladığımda kolayca öne düştü. Kalçalarını iyice açmaya zorladım, beyaz dantelin gerginliği mükemmel küçük kıcını kaplarken çok lezzetliydi.

"Bu akşam senin için zevk ve acı baş döndürücü bir karışım olacak," dedim ona. "Eğer uslu bir kız olursan sana ikisini de eşit ölçüde vereceğimden emin olabilirsin."

"Sizin için iyi bir kız olacağım, efendim," dedi ve sesi gırtlaktan geliyordu. "Söz veriyorum, senin için iyi olacağım."

Sen. Her zaman."

Satenin arasından morarmış kış yanağına okkalı bir tokat indirdiğimde öne doğru sarsıldı. "Bu çok cömert bir söz," dedim. "Vücudu ihanet skorunda kendisiyle birlikte kaçabilecek biri için cömert bir söz."

"Asla," dedi. "Bana ne verilirse onu alacağım, efendim."

Keşke bedeninden istediğim her şeyi almak üzere olduğumu bilseydi. Anıları bir ömür boyu sürecek kadar. Sikim onun için çoktan sertleşmişti.

İlk ceza için kalın bir deri kayış seçtim, kenarını çıplak omurgasından aşağıya doğru izledim. Kayışın dokunuşuyla çok güzel titredi. "Say" dedim, o da başıyla onayladı.

"Evet, efendim."

Derinin kürek kemiklerine hafifçe vurması ve ondan gelen soluk, nabzımın hızlanmasına yetti.

"Bir, efendim."

İki, üç ve dört hızla indi. O kadar hızlıydı ki vuruşları sayarken sesi titriyordu.

Slipi kalçalarının etrafından geçirdim, iyi işaretlenmiş kalçalarının arasında sıkışan aç amcığı tamamen takdir ettim. Parmaklarımı kabarık dudaklarında gezdirdim ve beni içine almak için inledi ve daha fazlası için hareket etti.

Ona arzuladığı şeyi vermedim, iç uyluklarına birkaç tokat indirdim, bu sefer yeterince sertti, eğildi ve inledi.

Kadın ıslanmıştı. Kalçaları şimdiden ihtiyaçtan nemlenmişti. Tatlı kışının her tarafına ağır tokatlar yağdırırken tüm vücudu gergindi. Kışındaki bir çürüğe özellikle vahşi bir şaplak indirdiğimde ileri geri sallandı, sakinleşmek için mücadele ederken çılgınca nefes alıyordu. Ama ben sakinleşmek istemiyordum.

"İyi bir kız gibi kabul et," diye homurdandım ve vahşetin akışını sürdürdüm.

İnlemeleri darbelerin ritmine karşı bir müzik gibiydi. Kışıcı acıya karşı gerilirken sırtı kavislendi.

Ve sonra ona istediği parmakları verdim. Üç tanesi kabzasına kadar içeri itti, geniş bir daire çizdi, gerdi ve derinlere daldı, sikim pantolonumun içinde sertçe zonkluyordu, onların yerini almak için çaresizdi.

O kaygan küçük amcıktan gelen sesler ağzımı sulandırmaya yetiyordu. Dişlerimi kışının yanağına batıracak kadar eğildim ve sertçe emdim.

Gece bitmeden onu yepyeni çürüklerle işaretlerdim. Tat alma tomurcuklarıma neşe getirecek özel çürükler. Aynadaki yansımasına baktığında onu çıldırtacak kadar vücudunu benimle işaretlemek için imza çürükleri.

"Evet!" diye tısladı. "Evet, lütfen, efendim! Evet, lütfen!"

O zaman anlamıştım. Ses tonundan anlamıştım. Titreyişinden. Vahşiliğimi görebilmek için başını çevirişinden.

Benimki gibi çelikten bir ruh söz konusu olduğunda muhteşem bir küçük fıstığı sevmek diye bir şey olsaydı, bu o olurdu. Beni derinden yakalayacak ve büyüleyecek kız bu olurdu. Masumiyeti karanlığımı yeterince değiştirecek ve onu yıllarca hayranlık kaidesi üzerinde yükseltecek kız bu olurdu. Hayranlık ve görkemli pislik sımsıkı örülmüş.

Yine de bu yeterli olmayacaktır.

Beni bu dünyada tatlı Paige Emerson için yeterince iyi bir adam yapmaya yetmez.

"Lütfen, efendim!" diye tekrar bağırdı. "Lütfen, daha fazla..."

Bir sonraki aşk ısırığımı uyluğunun iç kısmındaydı. Eti yumuşaktı. Yumuşacıktı. Ağzım için mükemmeldi. Burnum onun parlayan yarığına sıkıca bastırılmıştı, nem nefesimi onun en muhteşem kokusuyla renklendiriyordu. Ve buna bayıldım.

Kahretsin, nasıl da

sevdim. Siktir, *onu*

nasıl sevdim.

Kişisel hayranlığım kameralar karşısında sakın kalamayacak kadar güçlüydü. Ellerim sadece tek bir amaç için kendi hayatlarına bürünürken izleyicilerin hiçbir anlamı yoktu.

Dokunma

k.

Hissetme

k.

O güzel yaratığı okşamak ve bedenini sonsuza dek hafızama kazımak için.

Yeni ısırılmış kalçasından aç yarığına, oradan da daha ileriye doğru öptüm. Kıçının yanaklarını ayırdım ve dilimi o dar, küçük, büzülmüş deliğe soktum. Sinirlerinden o kadar sıkılmıştı ki. Onu genişçe zorlamak etine karşı gülümsememi sağladı.

Ve bundan hoşlandı. Dilimin derine doğru kıvranması hoşuna

gitmişti. "Efendim," diye tısladı. "*Efendim*, evet, lütfen! Evet,

lütfen!"

Onu kalçalarından kavradım, ağzıma daha sıkı çektim ve sahip olduğumu bildiğim her şeyle, her tutku kırıntısıyla tatlı kış deliğini emdim.

Dilimi tam yarığı boyunca gezdirdim, ele geçirilmiş bir erkek gibi mahremiyetini

yaladım. "Evet, efendim! Oh, Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor!"

Yeni bir aşk ısırığı için dişlerimi kışına geçirdiğimde farklı bir melodiyle haykırdı. Onun ürpertileri bende de yankılanıyor, tüm bedenim onunkilerle birlikte canlanıyordu.

Başparmağımın onun göt deliğine batışını izlemek, hevesli gözlerle ıslattığım bir hazineydi. Bu manzaraya tükürdüm - önce iki, sonra üç parmağımı sokacak kadar kayganlaştırıcı oluşturdum, o daracık deliği gerçek sınırlarına kadar zorlamak için okyanus kadar zamanım olmadığı gerçeğine lanet ettim.

"Bu çok kirli hissettiriyor, efendim," diye nefes aldı. "Bayıldım. Bayıldım, efendim..."

Onu cezalandırmak için olduğu kadar övmek için de tokatladım ve mırıltıları ve inlemeleri gelmeye devam etti.

Parmaklarımı derinlemesine büküp kışına tekrar tekrar sertçe vurduğumda prangalar takırdadı ve bağlarının içinde kıvrandı. Vücudunu vahşetle alt uzayın sınırlarına iterken sesi titriyordu.

Ve dişlerim. Onları nasıl kullandığımı. Nasıl emdiğimi. Nasıl ısırığımı. O etin sınırlarını nasıl zorladığımı.

Üzerindeki muhteşem danteli yırttım ve vücudunu santim santim tırmandım. Dokunarak, alay ederek, tadına bakarak... Acıtarak. Omurgası, bir o yana bir bu yana kaydırduğım bir oluk gibiydi. Kaburgalarının hassasiyeti çok lezzetliydi, teni çıkıntılarının üzerinde sıkı ve gergindi. Kürek kemikleri dişlerimin kavramakta zorlanacağı kadar gergindi, onu çiğ çiğ emmeyi başardığımda inlemeleri vahşileşti.

Sonra boynu. Elf buklelerinin yan taraması altındaki güzel sivriltilmiş boynu. Öpücükler için yalvarıyor. Dudaklarım için yalvarıyordu. Kulak memesine doğru ilerlerken nefesimin nemli tenine değmesi için yalvarıyordu.

"Sen lanet olası bir hazinesin," diye fısıldadım. "Sen kullanılmaya hazır, küçük, lezzetli bir hazinesin."

"O zaman kullan beni," diye fısıldadı. "Lütfen efendim, kullanın beni. Beni nasıl isterseniz öyle alın..." Ben de öyle yaptım.

Onu istediğim gibi aldım. Saçlarını avuçlarımın arasına aldım ve başını sertçe geriye çektim. Onu yatağa yapıştırdım ve parmaklarımı o mükemmel boğazına doladım. Ve onu becerdim.

Bir şekilde zonklayan sikimi takım elbisemin pantolonundan kurtarmayı başardım ve onu becerdim. Derinden. Çiğ. O kırılgan, incinmiş küçük bedeni kendime çekerken tüm günahlar kadar vahşiydim.

Onu tükettim. Her iğrenç itişte onu sertçe vurdum. Beni almak için mücadele ederken, sıkı bağlara karşı zorlanırken onu yedim.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye tısladım kulağına. "Beni çılgına çevirmeye yetiyorsun, küçük kız."

"Paige," diye tısladı. "Lütfen efendim, bana Paige deyin. Biz olmak istiyorum. Sen ve ben. Ben olmak istiyorum... Gerçekten ben olmak istiyorum..."

Tereddüt yok. Bir kalp atışı bile. "Paige," diye tekrarlardım. "Beni çılgına çevirecek kadar güzelsin, küçük Paige."

Ve işte o zaman başı avucumun içinde yeterince büküldü, gözleri benimkilerle buluştu, çok yakındı, nefesi yanağımdaydı.

"Ve siz de beni çılgına çevirecek kadar güzelsiniz Bay Grant..."

Milyon yıl geçse de adımı bir kızın dudaklarından duymak isteyeceğim aklıma gelmezdi. Milyon yıl geçse de bir kızın adımı *bilmesini* isteyeceğim aklıma gelmezdi. Ama onun için her şeydi.

Sesim bir törpüden başka bir şey değildi.

"Ben Brandon," dedim ona. "Bana Brandon de."

Kızın sesi de törpülenmiş gibiydi. "Beni çılgına çevirecek kadar güzelsiniz, Brandon, efendim. Brandon, efendim..."

Onun içine boşalmamalıyım. Onun daracık amına değil. Sağlık kontrolleri ya da doğum kontrol hapi güvencesi olmadan olmaz. Onunla altmış günlük denizaltı festivali için bir araya geldiğimizden beri her fırsatta çizgiyi aşmıştım.

Yine tüm sağduyularım pencereden dışarı fırladı.

"Al onu Paige," diye tısladım. "Tohumumu al ve bana bunu gerçekten istediğini söyle. *Beni* gerçekten istediğini söyle."

İnlemekten ve daha fazlası için daha sert geri çekilmekten başka bir şey yapma fırsatı olmadı. Çarpmalarım çılgıncaydı. Derin. Taşaklarım sıcaktan yanarken ve yüklerini patlatmakla tehdit ederken tüm lanet tüketiyor.

Ve öyle de yaptılar.

Yüklerini o küçük tatlı amcığın derinliklerine boşalttılar.

Dudaklarından çıkan yorum muhteşemdi. Tatlı. Aynı anda hem hassas hem de edepsizdi. "Tanrım, Brandon. Lütfen, tohumunu gerçekten istiyorum! Lütfen efendim, *sizi* istiyorum!"

Nefesim kesilmişti. İçimi ona boşaltırken aletim hâlâ derinde titreşiyordu. Ve sonra o söyledi.

Söyledi amına koyayım.

"Brandon..." diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı. "Seni seviyorum..."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Paige

Bu yanlış bir hareketti - kendimi durduramayacak kadar büyüye kapılmışken aptalca bir söz.

Bunu yüksek sesle söylememeliydim. Kameraların ve tüm dünya izleyicilerinin önünde değil. Ve onun önünde değil.

Brandon Grant'in önünde olmaz.

Brandon.

Sözcükler aramızdan çıktığı anda gerildiğini hissettim. Hızlı bir hareketle içimden çıkıp bedenini benimkinden ayırdığında nefesim kesildi.

Tiksindin

mi? Şok

mu

oldunuz?

Patlamamdan utandın mı?

Boynumdaki prangalar hâlâ karyolanın demirlerine sıkıca bağlıyken, boynumu zorlayarak onunla yüzleşmek için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Yarınki programda bizi izleyin," diye homurdanarak kameralara seslendi ve odanın diğer ucuna doğru geri çekildi. Canlı yayını kapatırken kalbim boğazıma düğümlendi. Kamera ışıkları yeşilden kırmızıya döndü ve hiç yanıp sönmeden öylece kaldı.

Kesinlikle batırmıştım.

O kadar kötü batırmıştım ki midem yanlış ateşlenen bir sinir

torbasına dönmüştü. "Özür dilerim," diye teklif ettim. "Kendimi

kaybettim... o anda..."

Bunu kastetmediğimi, sadece aptalca bir hata yaptığımı söylemek istedim ama yapamadım. Yalan söyleyemezdim, bu şekilde olmazdı. Ona değil.

Kelepçelerimi çözmek için geri döndüğünde buz gibi soğuktu, tokaları çözdü ve bir yorum bile yapmadan prangaları serbest bıraktı.

"Lütfen efendim," dedim, onun adını kullanmaya devam etmeye cesaret edemeyerek. "Lütfen efendim... Böyle bir şey söylememeliydim, kamera önünde değil..."

"Öyle değil," dedi bana. "Özür dilemenizi gerektirecek bir şey yok. Buradaki hataların hepsi bana ait."

Pozisyonumu değiştirdim, dizlerimi sıkıca çekerek yatakta oturdum ve her bir et parçasının acısını görmezden geldim. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Utandım. Rahatsız. Dürüstlüğümde savunmasızdım.

Ve o da gördü. Gözleri benimkilere odaklandı ve gördü.

Ama o buna inanmadı. Gerçekten böyle hissedebileceğime inanmıyordu.

"Bu aşk değil," dedi. "Sen sadece kötü bir dünyada en iyisini görmek isteyen iyi bir kızsın. *Benim* içindeki en iyiyi görmek istiyorsun."

"Orada ne olduğunu görüyorum," diye karşı çıktım. "Gözlerinin bana ne gösterdiğini, sen istemesen de beni nasıl önemseydiğini görüyorum. Bir canavardan başka bir şey olmak istemesen bile benim için neler yaptığını görüyorum."

"Ben bir canavarım. Gördüğünü sandığın diğer her şeyin konuyla ilgisi yok tatlım."

Hiçbir şey bana önemsiz gelmiyordu. Bu yoğun *satılık ruh* balonunda birlikte geçirdiğimiz zaman da. Sadece onun ve benim olduğumuz sessiz anlarda gözlerinde gördüğüm gerçek değil. Kollarında, dokunuşunda, sesinde hissettiğim sıcaklık değil. *Her şeyinde*.

Ama bunun bir önemi yoktu. Onun için değil. Bakışları çelik gibiydi, çenesi sanki kendi canavarlarıyla savaşıyormuş gibi sıkıydı.

Belki de kişisel şeytanları aşka karşı yanılsama savaşını kazanacak ve beni delirmiş bir kız olarak buradan kovacaktı.

İşte o zaman yeni bir panik nöbeti sert bir şekilde vurdu.

"Özür dilerim efendim," dedim. "Gelecekte sözlerime daha dikkat edeceğim. Bir daha böyle bir şey söylemeyeceğim. Kameralar için değil, tam altmış gün boyunca değil, söz veriyorum..."

"Dikkatli olacağına söz vermekten çok daha fazlası var Paige," diye karşı çıktı ve adımın kullanılmasıyla yeni bir sızı hissettim. "Altmış gün seni *herhangi bir* kelimeyi tutamayacak kadar zorlayacak, onlardan kaçınma kararlılığın ne olursa olsun. Burada *aşk* ilanlarına ihtiyacımız yok. Senin bunları söyleyecek bir konumda olmana gerek yok, müşterilerin bunları duymasına gerek yok... hatta tatlım, senin bunları *hissetmene bile gerek yok*."

Başımı salladım. "Nasıl *hissettiğimin bir* önemi yok, onları geride tutacağım," diye ısrar ettim. "Gerçekten efendim, onları geride tutacağım. Bana ne söylerseniz yapacağım."

İşte o zaman muhteşem canavar iç çekti ve aradaki mesafeyi kapattı. Kendini yavaşça yanıma indirdi ve yatağa oturdu.

Saçlarımı alnımdan geriye itecek kadar yakınımaya eğilmesini ve başparmağını elmacık kemiğimde gezdirmesini beklemiyordum.

"Bu, senin böylesine sarhoş edici bir küçük sevgili olmanın nedenlerinden biri, Paige Emmerson. Dürüstlük. Doğruluk. Kırılganlık." Durakladı. "Ve böyle bir iyimserlik. Tüm faktörler cehennemi işaret ederken durumun iyi tarafından bakmak. Mesele şu ki, sen cehenneme ait değilsin tatlım. Buraya ait değilsin. *Benim yanıma* ait değilsin."

"Dilimi tutabilirim, yemin ederim," diye fısıldadım. "Lütfen bu altmış günü benden almayın... kız kardeşim hayatı için korkuyor olabilir... onu kurtarmak için paraya ihtiyacı var..." Endişem daha da artınca gözyaşlarımı tutamadım. "Onu kurtarmam lazım... Onu kurtarmam lazım. Onun iyi

olduğundan emin olmalıyım.

Tamam. Hayatta olduğunu. Ona yardım edebileceğimi... Lütfen beni göndermeyin..."

"Maaş gününü kaybetmekten mi korkuyorsun? Asıl endişen bu mu?" enesi sertçe gıcırđıyordu. Gözleri hâlâ soğuktu, yine de o çok sevdiğim iğliği görebiliyordum.

"Lütfen!" Ağladım. "Lütfen zamanım dolmadan beni niversiteye geri göndermeyin... lütfen efendim... Ne gerekiyorsa yaparım... Artık kampüste bir yerim bile olmayabilir, gecenin bir yarısı gittiğimi söylemek için e-posta bile göndermeden ortadan kaybolduktan sonra değil..."

Onunla yzleşemedim. Kendi aresizliğimin onun gözlerinde bu kadar net bir şekilde kaydedildiğini görmeye dayanamıyordum. Onun yanından kamera kontrollerinin olduğu duvara baktım ve bunun gerçekten olup olmadığını merak ettim. Benim için, Phoebe için ve ruhumu satın alan yabancıya olan gerçek aşkım için gerçekten bu muydu diye.

"Seni tek kuruş almadan asla kapı dışarı etmem," dedi ve çenemi tuttu. "Bir amcık olabilirim ama o kadar da amcık değilim. Para kazanmak uğruna buranın senin gibi bir kız için doğru yer olduğuna beni ikna etmeye çalışmayı bırakabilirsin."

O anlamadı. Anlayamazdı. Rehabilitasyon ve Phoebe için yeni bir hayat pahalıya mal olacaktı. Tefecilerine deme yapmak daha da pahalı olacaktı. Tam ödemeye ihtiyaım vardı. Benim için değil, benim için bir kırıntı bile değil. Gözlerim onunkilere çarptığında yeni bir gözyaşıyla dolmuştu. "Altmış gnm dolmadan duramam. Devam etmem gerek. Bunu yapabileceğime seni inandırmam gerek."

"Peki ya altmış gününü tamamlamanı *istemiyorsam*?" diye sordu. "Ya sen bir sürü aşağılık akbabaya satılamayacak kadar saf ve güzel bir kızsan?"

Bakişlarını çok sert tuttum. Olabildiğince sert. "Ben saf değilim efendim. İçim saf değil. Saf olmak istemiyorum ve siz de bunu biliyorsunuz. *Hissediyorsunuz*. Bunu ne kadar *istediğimi* hissediyorsun. Bunu ne kadar *sevdiğimi*. *Seni* ne kadar istediğimi. İşte şimdi mesele bu, mesele sadece para ya da kız kardeşim değil... mesele *sensin*... Çünkü bunu gerçekten hissediyorum. Söylediğim gibi gerçekten hissediyorum..." Derin bir nefes aldım. "Ama bu önemli değil, önemli olmak *zorunda* değil. Sevsem de sevmesem de imza attığım her şeyi yapabilirim. Kendimi diğerlerine teslim edebilirim. Benden yapmamı istediğin her şeyi yapabilirim ve bunu seve seve yaparım..."

Ben devam ederken heykel gibi duruyordu ve ben de devam ettim. Kendimi susturamadım.

"İçim hiç saf olmadı... "dedim ona. "Sadece saklandım. Kendimi sakladım... Sen kendimi ifade etmemi sağlamadan önce gerçek benliğimi hiç kimseye göstermedim... sen beni gerçekte kim olduğum için ifşa etmeden önce... gerçekte ne istediğim için..."

"Ve siz de poz verirken çok lezzetlisiniz," diye araya girdi. "İnanın bana Bayan Emerson, siz gerçekten büyüleyici bir yaratıksınız. Burada geçirdiğimiz zamanı sevgiyle hatırlayacağım ama bu *aşk*, bu *ihtiyaç*... gitmeli. *Senin de* gitmen gerek, tatlım. Bu *aşk* yanılsaması - her ne demekse - sizi delirtmeden önce altmış gününüzün keskin bir şekilde sona ermesi gerekiyor."

Hıkırıklarımı tutamadım. Beni yiyip bitirdiler. Yalvarışlarım göğsüme çarpıyordu.

"Beni dışarı atmayın, efendim... Kız kardeşimi kurtarmam gerek... Bu olmadan bir hiç olacağım... Onsuz bir hiç... Lütfen, altmış güne ihtiyaım var..."

Beni saran kollarının sıcaklığını beklemiyordum. Beni sıkıca kavrayıp dudaklarını kulağıma bastırırken kavrayışındaki sevgiyi beklemiyordum.

Ve kesinlikle onlardan çıkan kelimeleri beklemiyordum.

"Kız kardeşini sokaklarda uyuşturucu kullanan amcıklardan kurtarmana gerek yok tatlım," diye fısıldadı. "Zaten kurtardım."

Otuzuncu Bölüm

Brandon

Bir canavar olabilirdim ve kendimi bildim bileli de öyleydim ama gerektiğinde bunun hiçbir anlamı yoktu. Paige'in acısını içimin derinliklerinde hissettim. Gözyaşları beni içten içe yiyip bitirdi. Ona ulaşma ve kendimin de bir tür *sevgi* hissettiğimi söyleme dürtüsü neredeyse elimde tutabileceğimden daha fazlaydı.

Ona kız kardeşini potansiyel bir felaketten kurtardığımı söylemek, bu koşullar altında kendimi affetmem gereken bir sözdü.

"Phoebe?! Phoebe'yi mi kurtardın?!" diye sordu, yüzü şoktan bir hayalete dönmüştü. "Nasıl? Ne zaman? Neden?"

Karşı duvardaki dahili kameraya baktım, Eric'in muhtemelen bu gevezelik festivalini izlediğinin farkındaydım.

"Hadi seni toparlayalım ve gece için yerleşelim," dedim ama elimi uzattığımda geri çekildi.

"Onu gerçekten kurtardın mı? Lütfen kurtardığını söyle! Lütfen!"

Sesim onunkinin aksine alçak bir hırıltıdan başka bir şey değildi. "Burada olmaz," dedim. "Bu canlı yayın odasına uygun bir konuşma değil. Burada zaten yeterince uygunsuz kelime konuşuldu."

Başını sallayarak parmaklarımı kavradı ve ben onu çekerken yüzünü buruşturarak yataktan kalktı. Hiç vakit kaybetmeden onu odadan çıkarıp sahanlıktaki kendi özel alanıma götürdüm ve Eric'in araştırmaya gelmesi ihtimaline karşı kapıyı arkamızdan kilitlediğimden emin oldum.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde Paige ayaklarının üzerinde beklediğimden daha sağlam duruyordu. Yüzü solgundu, gözlerini gözlerime dikmişti, aşk ısırganı morlukları kuğu boynunda ve tatlı göğüslerinde güzelce koyulaşıyordu.

Günah çıkarma saçmalığının doruğunda bile, aletim ikinci raunt için acıkmıştı.

"Lütfen söyle bana," dedi. "Bilmem gerek..."

Pencereye çekildim ve bir sigara yaktım, nikotin o daracık yarığa bir tur daha attırdı.

"Geldiğin gece," dedim ona. "Kampüsünüze onun için birini gönderdim. Kendi isteğiyle geldi."

"Ve güvende mi? Gerçekten güvende mi?!"

"Rehabilitasyon koğuşunda geçirilen sağlam bir süre, ıssız bir uyuşturucu bağımlısını ne kadar güvenli hale getirebilirse, evet."

Elini göğsüne bastırdı, sözlerimi anlarken bacakları sertliğini kaybetti.

"Teşekkür ederim," demeyi başardı. "Hiçbir fikrim yoktu... Bunu yapacağınızı asla düşünemezdim..." Böylece ikimiz de sikişmiş olduk.

Sigara gerginliğimi hafifletmek için çok az şey yaptı. Herhangi bir şeyi hafifletmek için çok az şey yaptı, bu yerde aramızda derinlerde çalışan bir şeyin mide bulandırıcı vızıltısı beni sinirlendirmeye yetti.

"İyileşmesi onun elinde, benim değil," diye ekledim. "Ona her şeyi kontrol altına alma ve düzene sokma seçeneği sundum, gerisi ona kalmış."

"Yapacak..." Paige bana söyledi ve yine o iyimserlik vardı, çok canlıydı. "Yapacağını biliyorum..."

"Yakında göreceksin," dedim ve izmaritimi pencereden dışarı fırlattım.

Bana doğru attığı adımlar çok küçüktü. Taze çürükleri kaskatı kesilmişti.

"Bir canavardan daha fazlası olduğunu biliyordum," dedi ve gözleri o kadar çok şeyle parlıyordu ki.

Minnettarlık. Umut. Rahatlama.

Sevgiler.

"Karanlığımı hafife alma," diye karşı çıktım ama kolları uzanıp beni sıkıca kavrarken tek kelimesini bile kaydetmedi.

"Teşekkür ederim, efendim," diye fısıldadı ve vücudunu çok yakınına bastırdı, çürüklere lanet olsun.

Ellerimi omuzlarına koyup onu itmek için içimdeki tüm kararlılığı göstermem gerekti. Gözlerim onunkilerle karşılaştığında çok sertti. Öyle olmak zorundaydı.

"Burada kalamazsın," dedim ona. "Aramızda her ne olduğunu düşünüyorsan. Her ne hissediyorsan... bu hayat sana göre değil. *Ben* sana göre değilim."

Ama bana inanmadı.

Lanet olsun, bana nasıl inanmadı.

Parmakları benimkilerle omuzlarında birleşti ve sıktı. "Her ne hissediyorsan," diye yansıttı. "Gerçek olduğunu biliyorum. Aramızdakinin gerçek olduğunu biliyorum. Öyle olmak zorunda. Eğer öyle değilse böyle hissedemezsin. Lütfen, lütfen burada kalmama izin ver. Bu parayla ilgili değil... Phoebe güvendeyse değil..."

Duyarlılığımı geri kazanmak için ihtiyacım olan tetikleyici buydu.

Parayla ilgili değil.

Her şey parayla ilgiliydi. Bütün lanet dünya parayla ilgiliydi.

Ama belki de üzgün küçük Jake Wharton için değil.

Eylem planım bir kalp atışıyla geri geldi. Sosyal medya profilime yaptığı aptalca pingler için şükürler olsun. Cebimden telefonuma uzanabilmek için onu bir kenara attım.

Geç oldu.

Geç olmuştı.

Ama belki de kendi çılgın planıma açıklık getirmek için çok geç değildir.

"Bunu konuşuruz," dedim ona, tüm bu üzücü fiyaskoyla ilgili olarak kuma iyice ve gerçekten bir çizgi çizerek. "Ama şimdi olmaz. Şimdi iş görüşmem var."

Başını zayıfça salladı ama yeterliydi. Ben uzaklaşıp odada daha güvenli bir duygusal mesafeye geçerken beni durdurmak için bir hamle yapmadı. En azından itaatkâr halinin bir kısmı hâlâ güçlü bir şekilde yanıyordu.

"Dinlen ve iyileş," dedim, sesimin her zamanki kendine güven havlaması olduğunun farkındaydım. "Gece bitmeden geri döneceğim. O zaman konuşuruz."

"Tamam, teşekkür ederim efendim... efendim..." diye cevap verdi o yumuşak sesiyle ve ben bundan nefret ettim. Onu ne kadar çok sevdiğimden nefret ettim.

Bir dakika daha dayanamadım, hızla oradan çıktım ve merdivenleri ikişer ikişer indim. Eric aşağıda bekliyordu, neredeyse yukarıdaki siren kadar şok olmuş görünüyordu.

"Az önce orada neler oluyordu?" diye sordu ama ben elimi kaldırdım. "Şimdi olmaz, ahmak. Siktir git!"

Peşime takılmış bir fare gibi beni dışarı kadar takip etti. "Bundan ne anlam çıkaracağımı bile bilmiyorum. İçeride o kadar aşıktın ki ona evlenme teklif edeceksin sandım. Seni iyi ve güzel yakaladı, sadece *seni seviyorum* saçmalığını yapan oydu, değil mi? Gayet net duydum. Hepimiz açık ve net duyduk. Bir sürü müşteri bunu çok net duydu."

Sanki söylemeye ihtiyacım varmış gibi.

Cebimden arabamın anahtarlarını çıkardım ve merkezi kilide biyledim.

"Nereye gidiyorsun lan?" diye sordu. "Cidden Bran, neler oluyor?"

Yüzündeki garip ifadeyi görecektik kadar ona baktım, belli ki bu manzaradan ne anlam çıkaracağından pek emin değildi. Elleri önünde kıpır kıpırdı.

"Dışarı," diye homurdandım. "Bir iş görüşmem var. Sonra konuşuruz."

Yarım bir omuz silkti. "Bu da ne böyle?! Başka bir altmış günlük kız mı geliyor? Üzerindeki duygusal saçmalıkları temizlemek için denize mi dalacaksın? Hiç anlamıyorum."

"Yani anlamıyorsun," dedim. "Bu seni ilgilendirmez."

"Hayır, ama Drake öyle," diye homurdandı. "Ve eğer kendine çeki düzen vermezsen Drake yakında senin de olacak. Mesajlarını okudun mu?"

Ona bir cevap vermedim, sadece arabaya bindim ve kontak anahtarını çevirdim, garaj yolundan çıkıp bir sonraki buluşmama doğru hızla ilerlerken nabzım hızla atıyordu.

Yolda Jake Wharton'ın numarasını çevirmek için eller serbest gösterge

panelini kullandım. "İskeleye gidiyorum," dedim ona. "Beklesen iyi olur."

Ve öyleydi de.

Arabayı yukarıdaki sokağa park ettiğimde sahildeki figürü görebiliyordum. Çocuk, kapüşonlu spor tişörtünün gölgesinde yüz hatlarının çoğunu kapatacak şekilde sarılmıştı ama onu görür görmez o olduğunu anladım. Kumsal ıssızdı, ama hiçbir karışıklık yoktu, sadece o bir ayaktan diğerine sallanıyor, rüzgâr onu payanda oyuklarının altında yiyip bitirirken ağırlığını hafif ayakları üzerinde kaydırıyordu.

Yavaşça yaklaştım, mesafeyi kapattıkça gözlerim yanıyordu. Varlığımı fark edince durgunlaştı, sırtını ağaç direklerden birine dayadı ve su kenarında ona katıldığında beni net bir şekilde görmesini sağladı.

"O iyi, değil mi? Paige Emerson iyi mi?" diye sordu ve ben de onun endişeli bakışları karşısında sırtıtmaktan kendimi alamadım.

"Paige Emerson gayet iyi," dedim ona. "Sana sorum şu: Bunun ne önemi var ki?"

Karşısındaki direğe yaslandım, gölgelerin arasından duruşunun ne kadar belirgin olduğunu okumaktan memnun oldum. Kambur duruyordu, gergin ama çaresizdi. Onun güvenliği için umutsuzdu.

Ki ben de tam olarak öyle olmasını istiyordum.

"Onu önemsiyorum," diye teklif etti. "Onu üniversiteden tanıyorum. İyi biri. Gerçekten iyi biri."

Sözlerimi sakınmadım. "Onu becermek istiyorsun, değil mi? O gece sahilde onu becermek istedin. Seni delirtecek kadar tadına baktın, değil mi?"

Nedense bundan şüphe etmedim.

Ama hayır. Benimle aynı fikirde değildi. İkimizin iyi adam cephesinde ne kadar zıt kutuplar olduğumuzun bir başka göstergesiydi bu.

Doğruldu ve kırgın olduğu her halinden belliydi. "O gecenin hiçbir anlamı yok," dedi. "Pislik gibi davranan bendim. Paige'den istediğim şeyin bu saçmalıkla hiçbir ilgisi yok. Ondan hoşlanıyorum. Sadece bu şekilde değil." Duraklamasını bölmedim. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum, tamam mı? Onu görmek için ne gerekiyorsa öderim."

Yavaşça bir sigara yaktım. "Yani altmış gün sona ermeden önce onun iyi olduğundan emin olmak için aile servetinin büyük bir kısmını ödeyeceksin öyle mi?"

"Evet," dedi. "İyi olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa büyük bir dilim ödeyeceğim. Altmış gün siki tutabilir, o kadar uzun süre beklemeyeceğim."

"Peki sonra ne olacak?" İçkiler arasında sordum. "Onunla vakit geçirmek için bir yığın parayı yaktıktan sonra aklında nasıl bir peri masalı sonucu var?"

Sertçe omuz silkti. "Beni tanıdığında nasıl bir peri masalı istiyorsa öyle olsun. Ben onu istemediği bir şeye zorlayacak türden bir pislik değilim. Bundan sonra ne olacağına kendi karar verebilir."

Sözleri beni güldürdü. "Onu yapmak istemediği şeylere zorladığımı mı düşünüyorsun?"

"Yaptığın şey bu, değil mi? Kızlara hayır diyemeyecekleri kadar çok para ödüyorsun, sonra da onları kaçamayacakları boktan bir dünyaya zorluyorsun. Rebecca Lane'e de bunu yaptın. Bu yüzden kaçtı,

değil mi? Sadece senden

uzaklaşmak için." Ah, keşke

bilseydi.

Sona gelindiğinde Rebecca Lane'in benden kaçmak isteyeceği son şeydi.

Islak kumların üzerindeki zavallı bir beyaz şövalye ile davamı tartışmaya en ufak bir ilgilim yoktu. Ne şimdi, ne de başka zaman.

"Bana şunu söyle," dedim. "Paige Emmerson yarın sabah her zamanki gibi kampüse dönse, ona iyi bakmak için orada olacağınızı söylemek güvenli olur mu?"

Soru karşısında sertleşti. "Onunla ilgilenmek mi? Neyden koruyacaksın?"

Ona daha iyi bakabilmek için bir adım öne çıktım. "Üniversitedeki aptallardan. Arayan tüm pisliklerden. Kendisinden."

"Evet, ona göz kulak olurum," dedi ve sesi su geçirmez bir kararlılıktaydı. "Planladığın şey bu mu? Onu kampüse geri götürmek mi? Altmış gün ne olacak?"

"Altmış gün seni ilgilendirmez," diye tersledim. "Seni ilgilendiren tek şey, korumaya çok önem verdiğin kız olabilir."

"Orada olacağım," diye bana güvence verdi. "Neye ihtiyacı olursa yanında olurdum. Kimsenin ona pislik yapmasına izin vermem. Hiçbir şey için."

"Bu neyle ilgili?" Ben zorladım. "Ergenlik aşkı mı? Zor durumdaki genç kızlara karşı hastalıklı bir hayranlık mı? O gece salak arkadaşlarıyla sahilde onun küçük güzel göğüslerini ellediğin için suçluluk mu duyuyorsun?"

Yine, suçu apaçık ortadaydı. "Ondan sadece hoşlanıyorum," dedi. "Onu kendisi için seviyorum. Ondan hoşlanıyorum çünkü kampüste çok iyi bir kız gibi görünüyor. Dürüst, nazik ve kimse hakkında kötü konuşmuyor."

"Ve muhteşem, değil mi?" Dürttüm.

Bu sefer en azından başını salladı. "Evet, ve o muhteşem." Ayakkabısıyla kumu eşeledi. "Kesinlikle çok güzel."

Karnımdaki sancı yüksek ve netti. Hayal edebileceğimden çok daha sakatlayıcıydı.

Sözlerindeki gerçek buydu. Onun açık hayranlığı. Sesindeki gerçek coşku, o kadar gerçekti ki.

Ve ben de hissettim.

Gerçekten çok güzeldi. Dürüst ve nazik. İçten ve verici. Büyüleyici.

Ve benimkini.

İşte o zaman, ruhumda çınlayan tüm sinizm kırıntılarına rağmen, bunu tüm şüphelerin ötesinde biliyordum.

O benimdi.

Ona sonsuza dek bakmanın bedeli ne olursa olsun.

"Peki şimdi ne olacak? Onu üniversiteye geri mi bırakacaksın?" diye zorladı ve ben bir sarsıntıyla ona değil de kuma baktığımı fark ettim.

Gözlerim karanlıkta onunkilerle buluştu ve sertçe çarpıştı, iki adam aynı görkemli kız için ruh düzeyinde çaresizlikle dolup taşıyordu.

Kızım benim.

"Hayır," dedim. "Onu üniversiteye geri bırakmayacağım."

Ve bu ifadeyle birlikte içimde gelgitler başladı. Okyanus dalgaları beynime doğru akmaya başladı.

O güzelim yarattığı sabah üniversiteye bırakmamın imkânı yoktu.

Tanrım, bu çılgınlık beni nasıl da gülümsetti, tüm bu zavallı şeyleri kucaklarken lanet bir deli gibi sııttım.

Kolay bir kahkahayla geri çekildim ve o da benim her bir adımına karşılık bir adım atarak beni takip etti.

"Ama sen dedin ki..." diye tersledi. "Onu geri bırakacağını söylemiştin. Sana ne kadar ödemem gerekiyor? Ben ödeyeceğim!"

"O satılık değil," dedim ona, yıldızlı gökyüzüne doğru gülümseyerek. "O satılık değil ve asla da olmayacak."

"Anlamıyorum," dedi ve boşalmaya devam etti. "Hiç anlamıyorum. Neden olmasın ki? Param var benim." "Para yeterli değil," diye güldüm, ilk kez ironiye kapılmışım. "Para asla yeterli olmayacak."

Beni kumda takip etmeye devam etti ama umurumda değildi. Bana yumruk atmaya kalkışacak kadar aptal olsaydı onu anında alt edebilirdim ki bu da Paige Emerson'ın bakımını onu gerçekten koruyabilecek birine emanet etmek için bir başka nedendi.

İyi ki o kişi bendim.

"Nasıl oluyor da yetmiyor?!" diye sordu çocuk. "Para için kız satıyorsun. Yaptığınız şey bu! Neden para Paige için yeterli olmuyor?!"

Farkına varmadan söyledim. Aynen böyle. O anın büyüsiyle, tıpkı küçük tatlı Paige'in daha önce yaptığı gibi. Gerçeğin döküldüğü ve ağzınızdan serbestçe çıktığı anın büyüsi.

"Çünkü onu seviyorum," dedim ve tepkisini zerre kadar umursamadan arkamı döndüm.

Önemsediğim tek bir şey vardı. Çıldırmış bir adam gibi kumsaldan çıkıp caddedeki arabama doğru ilerlerken beni harekete geçiren tek bir şey vardı.

Ve o tek şey de Paige'in kendisine bu sözleri yüksek sesle söylemek için malikâneye geri dönmekti.

Bölüm Otuz Bir

Paige

Yorgun ve hırpalanmıştım. Ondan bir işaret beklerken yatak odasında ileri geri attığım her adımda morluklarım acıyordu.

Ondan bir işaret almak için yanıp tutuşuyordum.

İçimdeki tüm mücadeleyi ona vermeden beni üniversite hayatına geri göndermesine izin veremezdim. Mesele Phoebe, para ya da buradaki altmış günlük taahhüdüme sadık kalmak değildi. Artık değildi.

Onunla ilgiliydi. Bizimle ilgiliydi. Onun, olmak için çok çaba sarf ettiği canavardan çok daha değerli olduğuna dair inancımın derinliği hakkında.

O bundan daha fazlasıydı. Çok daha fazlası. Bunu vücudumdaki tüm hücrelerimle hissettim.

Bir adam için bu kadar çabuk bu kadar çok şey hissedebiliyorsam, ruhundaki gerçek yüzünü yüzeye çıkardığında ne kadar çok şey hissedebileceğimin bir sınırı olmayacaktı. Ve yüzünü yüzeye çıkaracaktı. Bunu biliyordum. Kız kardeşimi kurtarması şüphelendiğim her şeyi doğruluyordu... istediğim her şeyi... o ruhani anlarda ondan hissettiğim her şeyi.

Onu nasıl da istiyordum.

Dinlenmek ve toparlanmak için kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama sinirlerim çok gergindi. Boğazım söylemek istediğim binlerce kelimeyle doluydu. Kollarım ona sarılma ve hissettiğim bu aşkın gerçek olduğunu ona tekrar tekrar söyleme ihtiyacıyla sımsıkıydı. Bırakılamayacak kadar gerçek. Bu süreçte ruhumu kanatmadan çekip gidemeyeceğim kadar gerçektir.

Dakikalar bir yaş gibiydi. Gece uzun ve yalnızdı, yatak odasının kapısından geri dönmesi ve onun için söylediklerimi duyması için dua ediyordum.

Gerçekte, yatak odasının kapısının dışında ilk hareket belirtisini duymadan önce ne kadar beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sahanlıktan gelen sesleri duyduğumda kalbim deli gibi çarpmaya başladı. Kendimi altmış gün boyunca olmamı emrettiği gerçek küçük itaatkâr olarak sundum, yere düştüm ve dizlerimi açarak diz çöktüm, ellerim nemli avuçlarımla ensemde kenetlendi, sesim yalvarmaya hazırды, yalvarmaya hazırды, beni yüksek sesle ve net bir şekilde duyması için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Kapı kolu dönmeden önce kapının dışında beliren varlığı hissettim, evrenin üzgün tarihimde bir kez olsun bana iyi bir sonuç şansı vermesini diledim. Nefesimi tutarak kilidin açılmasını bekledim. Hazırdım. Ben hazırdım.

Ama kilit dönmedi.

Kol aşığı inmedi.

Kapıya vurulunca irkildim.

Bir sonraki patlamayla birlikte zemine ve duvara doğru geri çekildim. Kapının patlayarak içeri girmesi çığlık atmam için yeterli oldu.

Ardından içeri giren ayak sesleri çıplaklığımı gizlemek için kendime sarılmama neden oldu, dört çift brogue önümde durdu, uzun takım elbiseli bacaklar sağlam dururken gözlerim sert yüzlerin beklediğini görmek için yukarı süzüldü.

Ve sonra beşinci bir ayak sesi duyuldu, ayaklarıma o kadar yaklaştı ki, duvara yaslanıp titrerken deri ve cila kokusunu alabiliyordum.

"İyi akşamlar Bayan Emmerson," dedi yabancı bir ses ve bu yaşlı bir adamın sesiydi. Düşmanca bir adamın sesi.

Başımı kaldırıp konuşan kişiye bakmaya cesaret ettim. Uzun boylu, geniş yapılı ve en iyi terzilik kıyafetlerini giymişti. Kravatının düğümü mükemmel bir şekilde atılmıştı. Yakasındaki bir dizi rozet, hakkında hiçbir fikrim olmayan büyük bir statüyü gösteriyordu.

"İyi akşamlar," diye fısıldadım. "Lütfen, Bay Grant nerede? Onunla konuşmak için bekliyorum."

Brandon'ın gülüşünün soğuk ve steril olduğunu düşünürdüm ama bu yabancının ağzından çıkan kahkaha beni korkutmaya yetti.

"Bay Grant daha fazla konuşmak için buralarda olmayacak," dedi bana. "Altmış gününüz büyük ölçüde farklı bir hal almak üzere."

Kocaman gözlerle ona bakmaktan kendimi alamadım.

Onunki buz gibiydi. Hesaplanmış. Soğuğun ardında bir parça bile ham ruh olmadan sertti. "Lütfen efendim," dedim içgüdüsel olarak. "Lütfen efendim, anlamıyorum..."

"Oh, anlayacaksın küçüğüm," dedi bana. "Çok yakında gayet iyi anlayacaksın." Bana elini uzattı, ama elini tutacak gücü kendimde bulamadım.

Parmakları işaret ediyor, benimkileri istiyordu. "Hadi ama Bayan Emmerson. Şu andan itibaren kontratınızı ben devralıyorum, altmış gününüzün geri kalanı bana ait. Benimle birlikte ne kadar istekli olursanız, süreci o kadar kolay bulacaksınız."

"Ama ben..." Ben başladım. "Ama ben düşündüm ki..."

"Kendimi tanıtmama izin verin," diye teklif etti, ama tanıtmasını istemedim. Onu tanımak bile istemiyordum. "Ben Brandon Grant'in iş ortağımı ve seninle ilgili olarak, kontratın bitene kadar

önemli olan tek kişi benim."

Yanımdaki figürlere başıyla selam vermesini beklemiyordum. İçlerinden ikisinin öne atılıp beni koltuk altlarımdan tutmasını beklemiyordum. Beni titreyen bacaklarımdın üzerine kaldırmalarını beklemiyordum.

Beni orada tutarken uzandı ve parmaklarını meme uçlarımin üzerinde gezdirdi ve hıçkırır hıçkırır ağlamamı engelleyemedim.

"Lütfen bırakın gideyim" dedim ama adam bana sadece güldü.

"Çıkarın onu buradan," dedi ve ikisi beni yarı sürükleyerek kapıdan çıkardılar.

"Lütfen, onu görmeme izin verin!" Omzumun üzerinden esas adama bağırdım. "Lütfen, gitmeden önce Bay Grant ile bir kez olsun konuşmama izin verin!"

Merdivenler hızla ilerledi. Beni aşağıya indirirken ayaklarım basamaklara neredeyse hiç değmiyordu. Ve orada, en altta, bu yerde gördüğüm sıradan adamlar vardı.

Tanıdığım birine seslendim. Brandon'a görmezden gelinemeyecek kadar çok benzeyen kişiye.

"Lütfen!" diye bağırdım. "Lütfen Brandon'ı bana getir!"

Ancak yüzünü yana çevirdiğinde şakağından akan kanı gördüm. Ve sonra çığlık attım. Kahretsin, nasıl çığlık attım ama en ufak bir fark yaratmadı.

Gecenin soğuşunda dışarı çıkarıldım ve hislerimi toparlayamadan karartılmış bir araca itildim.

Arka koltukta yalnızdım, karartılmış bir cam panel beni şoförden ayırıyordu.

Yalnızdım. Yalnızdım.

Yalnız ve korkmuş.

Araba garaj yolunda hızla ilerlerken ben camlara sertçe vurdum ve büyük ev gözden kaybolurken arkamızdaki araç konvoyuna çılgınca baktım.

Lütfen, hayır. Lütfen, Tanrım, hayır.

Açık yola çıktığımızda dahili telefonun vızıltısı yüksek ve net geliyordu, ama çığlıklarım gürültülü ve çılgıncaydı. Kalbim küt küt atıyordu.

"Altmış günlük yepyeni bir dünyaya hoş geldiniz," dedi cam ekranın arkasından gelen ses. "Yerinizde olsam gözyaşlarınızı sonraya saklardım, onlar için ciddi paralar ödeyen bir sürü alıcımız var."

Yine o kahkaha, çok zalimce. Korkunç derecede zalimce.

Ve bu dünyada tek bir tanesini bile biriktirebilmemin imkânı yoktu.

Otuz İkinci Bölüm

Brandon

Durduğumda arabanın lastikleri gıcırdıyordu. Ruhum uğulduyor, uçuyor, sağduyumun her zerresine meydan okuyan ve onları yakalayan kıza üç sihirli kelimeyi paylaşma ihtiyacımla çıldırıyordu.

Dışarı çıkarken arabayı kilitleme zahmetine girmedim, sadece ön verandaya doğru koştum ve yüzümde aptal bir sırıtışla içeri daldım.

İşte o zaman katliamı gördüm.

Önümdeki sahnenin mutlak katliamı.

Eric ana koridorda yere yığılmış, şakağına bir havlu bastırmıştı. Güvenlik görevlilerinden birkaçı ofisteki masaların üzerine yığılmıştı, hasarı fark ettiğimde nefesim göğsümde düğümlendi.

Hayır.

Hayır.

Hayatta olmaz.

Kendimi Eric'in yanına attım, elim omzuna çarptı ve onu biraz olsun kendine getirdi.

"Nerede o?!" Ben sordum. "Nerede lan o?!"

"Drake," diye mırıldandı. "Lanet mesajları kontrol etmeliydin Bran. Neden lanet olası mesajları kontrol etmedin?!"

Midem bulandı. Hiçbir şey kusmadım, imanımın tüm ağırlığı eve çarptığında kendimi yakalamak için mücadele ettim.

"Buraya mı geldi?! Drake buraya mı geldi?!"

Eric'in gözleri benimkilere odaklanmakta zorlandı ve ben dehşetin yanı sıra suçluluk da hissettim. "Evet, buraya geldi. Tabii ki buraya geldi! Kız onun için çok değerli!"

O haklıydı.

Aptal herif hayatında bir kez olsun haklıydı.

"Bunu sana o mu yaptı?" diye sordum ve havluyu biraz daha sıktım.

İniltisi her şeyi anlatıyordu ama sözcükler de beraberinde dökülüyordu.

"Bunun savaş hatlarının yanlış tarafında yer aldığım için bir jest olduğunu söyledi. Dersimi alma fırsatı bulduğumda tekrar iletişime geçeceğini söyledi." Ayağa kalkmaya çalışırken bileğimi kavradı ve sıkıca tuttu. "Eğer dalağının sağlam kalmasını istiyorsan ondan uzak durmanı söyledi. Paige Emmerson'ın altmış gününün, o boktan kafanda zerre kadar mantık varsa endişelenmen gereken son şey olduğunu söyledi."

Ama o boktan kafamda zerre kadar mantık yoktu. Artık yok.

Eric'ten kurtuldum ve ayağa kalkmadan önce omzunu bir kez daha sıktım. Sonra bir sigara yaktım ve çenemi sıkarak ön verandaya doğru yürüdüm.

Parmaklarım telefonun tuş takımında keskindi. Hiç düşünmeden onun iletişim numarasına bastım.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Vay, vay," dedi Henry Drake'in tipik amciksı ses tonuyla. "Arayacak kadar aptal olup olmadığımı merak ediyordum."

"Konuşalım," diye tersledim. "Paige Emmerson'ı konuşalım. Onun için ne istersen veririm, yeter ki onu hemen buraya getir."

Gülüşü acıydı. Çarpıktı.

"Brandon, Brandon, Brandon," diye alay etti ve ben ondan varlığımın her zerresiyle nefret ettim.

"Senin de iddia ettiğin gibi, mutlu müşteriler dışında istediğim bir şey yok. Şu andan itibaren altmış günü ben devralacağım."

"Saçmalık!" Tısladım. "Bu saçmalık Drake ve sen de bunu biliyorsun! Sen de biliyorsun! Bu konuşmayı başlatmak için bana ne istediğini söyle!"

Ama iğne çoktan gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜMÜN SONU

Sonsöz

Umarım Paige ve Brandon'ın hikâyesinin ikinci bölümünü beğenmişsinizdir.

Çılgın yolculukları son bölümde de devam edecek!

Umarım bu yolculukta bizimle birlikte olursunuz. Eğer öyleyse, üçüncü bölüm için

buradan ön sipariş verebilirsiniz: [Ruhuma Sahip Çık](#)

Teşekkür

Bu seferki teşekkürüm o kadar çok inanılmaz insana olacak ki, odaklanmakta zorlanıyorum.

Ortağım Jon'u Mart ayında uykusunda ölü bulduktan sonra, hayat hayal edebileceğimden çok daha acı verici oldu. Onu o kadar çok özlüyorum ki fiziksel olarak acı çekiyorum. Tetikleyiciler aniden ortaya çıkıyor ve beni günlerce sersemletiyor.

Evet, vahşice. Gerçekten, gerçekten vahşi.

Ancak, acı ve sefaletin öteki yüzünde insan şefkatinin öyle güzelliği var ki, teşekkür etmeye nereden başlayacağımı bile bilemiyorum.

Başlamak için elimden geleni yapacağım.

Herkese çok teşekkür ederim. Kitap topluluğu karanlıkta benim için bir güç ve destek dağı oldu. Bu kadar çok insanın bu acı boyunca bana ne kadar muhteşem davrandığını asla unutmayacağım.

Kitap ekibim - kim olduğunuzu biliyorsunuz - sürekli yardımınız ve rehberliğiniz için çok teşekkür ederim.

Bu yıl benimle birlikte acının büyük bir kısmını yaşayan, hem kendi kayıplarıyla baş etmek zorunda kalan hem de benimkinin dehlizlerinde bana yardımcı olan arkadaşlarım ve ailem - teşekkür ederim. Siz olmasaydınız asla hayatta kalamazdım.

Açıkçası hayatta kaldığıma şaşırdım.

Birçoğunuza teşekkür etmenin yanı sıra, bu üçlemenin ikinci bölümü için aylarca bekleyen okuyucularıma da büyük bir özür borçluyum. Elimden geleni yaptım, yemin ederim - sadece bu romanı size daha erken ulaştıramadığım için üzgünüm.

Umarım Brandon ve Paige'in hikayesinin bu bölümü beklemeye değmiştir!

Son bölüm şu anda ön siparişte ve Ocak ayının sonunda Kindle'larda olacak.